C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Dick_Philip_K-Slunecni_loterie.PDB

PDB Name: Dick_Philip_K-Slunecni_loterie
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.12.2003
Modification Date: 16.12.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Philip K. Dick

Sluneční loterie

Jedna

Objevovaly se různé předzvěsti. Začátkem května 2203 vzrušilo novinářské stroje hejno bílých vran nad Švédskem. Série nevysvětlených požárů zničila polovinu koncernu Oiseau-Lyre, hlavní průmyslové opory systému. Poblíž pracovních táborů na Marsu dopadly malé kulaté kameny. V Batávii, správním středisku Federace devíti planet, se narodilo dvouhlavé tele: zaručená známka, že se připravuje něco úžasně významného.

Každý interpretoval tato znamení podle svého. Spekulace o tom, co chystají náhodné síly přírody, se staly oblíbeným způsobem trávení volného času. Každý hádal, konzultoval a dohadoval se o Lahvi – společenském nástroji náhody. Věštci správního střediska byli zadáni týdny dopředu.

Co však je pro jednoho člověka znamením, je pro jiného reálnou událostí. Pro koncern Oiseau-Lyre byly požáry pohromou omezeného rozsahu, ale svou první reakcí způsobil totální pohromu padesáti procentům svých klasifikovaných zaměstnanců.

Přísahy věrnosti byly zrušeny a koncern propustil řadu školených vědeckotechnických pracovníků. Tím, že se ocitli na dlažbě, stali se dalším příznakem, že pro systém nastává klíčový okamžik. Propuštění technici většinou zápasili s problémy, šli ke dnu a ztratili se mezi neklasifikovanými masami. Ale ne všichni.

Ted Benteley strhl z vývěsky oznámení o svém propuštění hned, jak si ho povšiml. Když šel chodbou k vlastní kanceláři, nevzrušeně trhal oznámení na malé kousky a útržky odhodil do štěrbiny na odpadky. Jeho reakce na propuštění byla intenzivní, hluboká a bezprostřední. Lišila se od reakcí ostatních kolem něj v jednom významném ohledu: byl rád, že ho zprostili přísahy. Po třináct let se pokoušel všemi legálními uskoky dosáhnout zrušení své přísahy věrnosti ke koncernu Oiseau-Lyre.

Když se ocitl v kanceláři, zavřel dveře, okamžitě vypnul obrazovku Inter-Plan Visual Industries a rychle uvažoval. Trvalo mu pouze hodinu stanovit plán dalšího postupu, a ten plán byl překvapivě jednoduchý.

V poledne mu personální útvar Oiseau-Lyre vrátil energetickou kartu. Protože zrušili přísahu, jednalo se o jejich povinnost. Bylo zvláštní znovu tu kartu vidět po tolika letech. Stál a chvíli ji rozpačitě držel, pak ji pečlivě uložil do náprsní tašky. Představovala pravděpodobnost jedna ku šesti miliardám v jeho prospěch ve veliké loterii, nepatrnou možnost být vyzdvižen náhodným pohybem Lahve do nejvyššího postavení. Z politického hlediska se vrátil o třiatřicet let nazpátek, protože e-karta byla zakódována v okamžiku jeho narození.

Ve 14.30 zrušil zbývající závazky, vyplývající z přísahy v Oiseau-Lyre. Byly nevýznamné a většinou se jednalo o něj jako ochránce a někoho jiného jako vazala. Do 16.00 dal dohromady svá aktiva. Vypořádal je s přihlédnutím k akutní potřebě (kvůli rychlé výměně ztrácel spoustu procent) a koupil si lístek první třídy na veřejnou přepravu. Před půlnocí již odcestoval z Evropy, mířil přímo k hlavnímu městu Indonézské říše.

V Batávii si pronajal levný pokoj v soukromém hotelu a vybalil zavazadlo. Jeho zbývající majetek zůstal ještě ve Francii. V případě úspěchu ho mohl získat později. Pokud neuspěje, nebude na tom záležet. Okna pokoje byla kupodivu obrácena k hlavní budově Správy. Davy lidí se jako roje hladových tropických much rojily dovnitř a ven četnými vchody budovy. Všechny cesty a všechny kosmické spoje vedly do Batávie.

Jeho finanční prostředky nebyly nijak valné. Mohl otálet jen určitou dobu a pak musel jednat. Z Veřejné informační knihovny si vypůjčil hromadu pásků a jednoduchou prohlížečku. Jak dny ubíhaly, vyzbrojoval se informacemi, které se týkaly všech oblastí biochemie – oboru, ve kterém získal svou původní klasifikaci. Při pročítání a biflování ho vedla jediná základní myšlenka: žádosti o složení přísahy věrnosti Quizmasterovi byly vždy postoupeny pouze jedenkrát. Pokud poprvé selže, bude vyřízený.

Tento první pokus bude něčím velice významným. Osvobodil se ze systému koncernů a zpět se nevrátí.

Během dalších pěti dnů vykouřil nekonečné množství cigaret, nesčíslněkrát přešel sem a tam po místnosti a nakonec vytáhl žlutý oddíl videotelefonního seznamu, aby vyhledal místní agenturu, která zajišťovala dívky do postele. Jeho oblíbená agentura měla nablízku kancelář. S ulehčením tam zavolal a během hodiny většina psychologických problémů zmizela. Mezi štíhlou blondýnou, kterou poslala agentura, a elegantním koktejlovým barem kousek dál v ulici byl schopen přečkat dalších čtyřiadvacet hodin. Tím však dospěl k maximu, kam až to mohl protahovat. Nastal čas jednat – teď nebo nikdy.

Když toho rána vstával z postele, třásl se chladem. Přijímání pracovníků Quizmasterem Verrickem bylo založeno na základním principu Minimaxu: přísahy na pracovní místa byly zjevně poskytovány na základě náhodnosti. V průběhu šesti dnů nedokázal Benteley vysledovat žádnou zákonitost. Bylo nemožné odvodit, jaký faktor – pokud vůbec nějaký – určoval úspěšnost žádosti o místo. Zpotil se, krátce se osprchoval a znovu se zpotil. Bez ohledu na dny biflování se nenaučil nic. Musel zkusit štěstí. Oholil se, oblékl, zaplatil Lori a poslal ji zpět do agentury.
Tvrdě na něj dolehly samota a strach. Uvolnil pokoj, sbalil si zavazadlo a pro větší jistotu si koupil druhý talisman. Ve veřejné umývárně si zapnul talisman pod košili a hodil desetník do dávkovače fenobarbitalu. Sedativum ho trošku uklidnilo. Vyšel ven a zamával na robotaxi.
"Do hlavní budovy Správy," přikázal řidiči. "A nepospíchejte."
"V pořádku, pane nebo paní," odpověděl MacMillanův robot a dodal: "Jak si přejete." MacMillanovi roboti nebyli schopni jemného rozlišení.
Do taxíku uhánějícího nad střechami vanul teplý jarní vzduch. Benteleye to nezajímalo. Oči upíral před sebe, kde se objevovaly náznaky budov. Písemné podklady poslal minulý večer. Cekal na správný čas – měly by se objevit na stole prvního kontrolora v nekonečné řadě úředníků Správy.
"Jsme na místě, pane či paní." Robotaxi se sneslo dolů, zachytilo se a zastavilo. Benteley zaplatil a vykročil z otevřených dveří.
Všude pospíchali lidé. Vzduch se chvěl neustálým vzrušeným šumem. Napětí několika posledních týdnů vyvrcholilo do horečnatého maxima. Pouliční prodavači nabízeli "metody", zaručené levné teorie, které měly zajistit předpovězení náhodných pohybů Lahve a porazit tak celou hru Minimaxu. Uspěchané zástupy prodavače ignorovaly. Každý, kdo by měl fungující systém předpovědí, by ho používal a ne prodával.
Na hlavní pěší tepně se Benteley zastavil a zapálil si cigaretu. Ruce se mu netřásly, alespoň ne moc. Vložil si aktovku do podpaží, zastrčil ruce do kapes a pomalu postupoval k přijímací kanceláři. Minul mohutný kontrolní oblouk a ocitl se uvnitř. Příští měsíc touhle dobou by měl být pod přísahou věrnosti Správě... s nadějí vzhlédl k oblouku a dotkl se jednoho talismanu pod košilí.
"Tede," ozval se hlas, tichý a naléhavý. "Počkej."
Zastavil se. Lori s pohupujícími se ňadry si razila cestu hustým davem a rychle došla až k němu. "Něco pro tebe mám," řekla udýchaně. "Věděla jsem, že tě tu zastihnu."
"Co to je?" vyptával se Benteley napjatě. Byl si nepříjemně vědom toho, že Sbor telepatů Správy je blízko. Moc se mu nechtělo svěřovat intimní myšlenky do rukou osmdesáti znuděných telepatů.
"Tady máš." Lori mu sáhla rukama na zátylek a něco zaklapla na místo. Kolemjdoucí se pobaveně usmívali – byl to další talisman.
Benteley si ho prohlédl. Vypadal na drahý talisman. "Myslíš, že mi bude k něčemu?" zeptal se jí. To, že znovu uvidí Lori, nebylo součástí jeho plánů.
"To doufám." Krátce se dotkla jeho ruky. "Děkuju ti, že jsi byl na mě tak hodný. Zbavil ses mě dřív, než jsem ti to stačila říct," protahovala naříkavě. "Myslíš, že máš slušnou šanci? Kdyby tě vzali, nejspíš zůstaneš tady v Batávii."
Podrážděný Benteley odpověděl: "Čtou ti myšlenky, když tady stojíš. Verrick je tu všude rozmístil."
"To mi nevadí," pronesla Lori melancholicky. "Dívka do postele nemá co skrývat."
Benteleye to nepobavilo. "Mně se to nelíbí. V životě mi nikdy nečetli myšlenky." Pokrčil rameny. "Ale myslím, že jestli tu získám místo, budu si muset zvyknout."
Pokračoval k hlavní přepážce s připravenou identifikační a energetickou kartou. Fronta rychle postupovala. O pár okamžiků později přijal karty MacMillanův úředník, pohltil je a pak Benteleye nevrle oslovil: "V pořádku, Tede Benteleyi. Teď můžete vstoupit."
"No," povzdechla Lori unaveně, "myslím, že se ještě uvidíme. Pokud tě přijmou..."
Benteley zamáčkl cigaretu a otočil se ke vchodu do vnitřních kanceláří. "Vyhledám tě," zamumlal. Dívku přitom stěží vnímal. Protlačil se kolem řad čekajících lidí, pevně k sobě přitiskl aktovku a rychle prošel dveřmi. Ty se za ním okamžitě zabouchly.
Byl uvnitř: začalo to.

U dveří stál pomenší muž středních let a napjatě ho pozoroval.
Měl brýle s kovovými obroučkami a tenký navoskovaný knír. "Vy jste Benteley, že ano?"
"To souhlasí," potvrdil Benteley. "Jdu za Quizmasterem Verrickem."
"Proč?"
"Ucházím se o zaměstnání třídy osm-osm."
Do kanceláře náhle vrazila nějaká dívka. Ignorovala Benteleye a rychle vyhrkla: "Tak je to vyřízené." Dotkla se spánku. "Vidíte? Teď jste spokojený?"
"Nedávej vinu mně," bránil se malý muž. "Je to zákon."
"Zákon!" Dívka se posadila na stůl a odhodila si pramen karmínových vlasů z očí. Popadla balíček cigaret položený na stole a zapálila si roztřesenými, nervózními prsty. "K čertu, vypadněme odsud, Petře. Nic důležitého tu nezůstalo."
"Víš, že já zůstávám," nesouhlasil malý muž.
"Jsi blázen." Dívka si poprvé všimla Benteleye a pootočila se. Zelené oči zamžikaly překvapením a zájmem. "Kdo jste?"
"Možná bude lepší, když sem přijdete někdy jindy, " obrátil se malý muž na Benteleye. "Tohle zrovna není –"
"Netrmácel jsem se až sem, abych poslouchal vytáčky," přerušil ho Benteley chraplavě. "Kde je Verrick?"
Dívka se na něj zvědavě podívala. "Vy chcete mluvit s Reesem? Co nabízíte?"
"Jsem biochemik," prudce odpověděl Benteley. "Ucházím se o místo třídy osm-osm."

Červené rty dívky zkřivil lehký náznak pobavení. "Skutečně? Zajímavé..." Pokrčila nahými rameny. "Nech ho složit přísahu, Petře."
Malý muž váhal. Neochotně natáhl ruku. "Jsem Petr Wakeman," představil se Benteleyovi. "Ta dívka je Eleonora Stevensová. Pracuje jako Verrickova osobní sekretářka."
Tohle zcela neodpovídalo Benteleyovým představám. Následovala chvíle ticha, ve které se trojice vzájemně odhadovala.
"MacMillan ho poslal dál," prohlásil nakonec Wakeman. "Poptávka po lidech třídy osm-osm trvá. Ale myslím, že Verrick už nepotřebuje další biochemiky. Má jich dost."
"Co ty o tom víš?" ptala se Eleonora Stevensová. "Do toho ti nic není! Ty personál neřídíš."
"Používám zdravý rozum." Wakeman se úmyslně přesunul mezi dívku a Benteleye. "Je mi líto," řekl mu. "Ztrácíte tu čas. Jděte do přijímacích kanceláří koncernu – ti stále nakupují a prodávají biochemiky."
"Já vím," namítl Benteley. "Pracoval jsem pro systém koncernů od šestnácti let."
"Tak co chcete tady?" zeptala se Eleonora.
"V Oiseau-Lyre mě propustili."
"Tak jděte k Soongu."
"Já už nebudu pracovat pro žádný koncern!" Benteley ostře zesílil hlas. "S nimi jsem skončil."
"Proč?" vyptával se Wakeman.
Benteley rozhněvaně odsekl:
"Koncerny jsou zkažené. Celý systém se rozkládá. Všechno je na prodej tomu, kdo nabídne nejvíc... a uplácení pokračuje."
"Nechápu, proč vám na tom záleží," uvažoval nahlas Wakeman. "Máte svou práci. To je všechno, o čem byste měl přemýšlet."
"Dostával jsem peníze za svůj čas, schopnosti a loajalitu," souhlasil Benteley. "Měl jsem čistou bílou laboratoř a používal vybavení, které stálo víc, než si vydělám za celý život. Byl jsem pojištěný a měl jsem úplnou ochranu. Ale přemýšlel jsem o tom, jaký je konečný výsledek mé práce. Uvažoval jsem, na co se vlastně používá. Uvažoval jsem, kam jde."
"A kam jde?" zeptala se Eleonora.
"Jde do háje! Nikomu nepomáhá."
"A komu by měl pomáhat?"
Benteley se snažil najít odpověď. "Já nevím. Někomu, někde. Vy nechcete, aby vaše práce byla k něčemu dobrá? Vydržel jsem zápach, který je cítit v Oiseau-Lyre, tak dlouho, jak to šlo. Koncerny by měly být oddělenými a nezávislými ekonomickými jednotkami. Ve skutečnosti to jsou samé zásilky, spousta úplatků a zfalšované daňové odvody. Jde to ještě hlouběji. Znáte slogan koncernů: SLOUŽIT JE DOBRÉ A SLOUŽIT LÉPE JE TO NEJLEPŠÍ. Je to výsměch! Myslíte, že se koncerny starají, jestli někomu slouží? Místo toho, aby existovaly pro veřejné blaho, jsou to parazité společnosti."
"Nikdy jsem si koncerny nepředstavoval jako dobročinné organizace," podotkl Wakeman suše.
Benteley od nich neklidně poodešel. Pozorovali ho, jako kdyby předváděl komický výstup. Proč se kvůli koncernům nechal tak vyvést z míry? Dělat klasifikovaného vazala koncernu se vyplácelo, nikdo si na to ještě nestěžoval. Ale on si stěžoval. Možná je to z jeho strany nedostatek realismu, anachronický přežitek, který z něj nedokázala vymýtit klinika pro výchovu dětí. Ať to bylo cokoliv, déle už to vydržet nedokázal.
"Jak víte, že je Správa o něco lepší?" zeptal se Wakeman. "Myslím, že o ní máte spoustu iluzí."
"Nech ho přísahat," řekla Eleonora netečně. "Jestli po tom touží, dopřej mu to."
Wakeman zavrtěl hlavou. "Já jeho přísahu nepřijmu."
"Tak to udělám já," odpověděla dívka.
"Omluvte mě," řekl Wakeman. Ze zásuvky stolu vytáhl malou láhev skotské a nalil si. "Dáte si někdo taky?"
"Ne, díky," odmítla Eleonora.
Benteley se rozčileně otočil. "Co to k čertu je? Takhle je řízena Správa?"
Wakeman se usmál. "Vidíte? Vaše iluze jsou otřeseny. Zůstaňte, kde jste, Benteleyi. Nedokážete rozpoznat, kdy jste na tom dobře."
Eleonora sklouzla ze stolu a odběhla z místnosti. Za okamžik se vrátila s obvyklou symbolovou reprezentací Quizmastera. "Pojďte sem, Benteleyi. Já vaši přísahu přijmu." Položila malou plastovou podobiznu Reese Verricka v tělové barvě doprostřed stolu a energicky se otočila k Benteleyovi. "Pojďte." Když se Benteley pomalu vydal ke stolu, natáhla ruku a dotkla se látkového sáčku, který mu visel na řemínku kolem krku, talismanu, který tam zavěsila Lori.
"Jaký to je talisman?" zeptala se. Přivedla Benteleye vedle sebe. "Povězte mi o něm."
Benteley jí ukázal kousek magnetizované ocele a bílý prášek. "Panenské mléko," vysvětlil odměřeně.
"To je všechno, co máte?" Eleonora ukázala na řadu talismanů, které se jí houpaly mezi holými ňadry. "Nedokážu pochopit, jak mohou lidé vystačit jen s jedním talismanem." Zelené oči jí tančily. "Možná vám to nestačí. Možná to je důvod, proč jste měl smůlu."
"Mám vysoce pozitivní hodnocení," namítl podrážděně Benteley. "A mám dva další talismany. Tenhle mi někdo dal."
"Ano?" Naklonila se blíž a pozorně jej prozkoumala. "Vypadá jako kouzlo, jaké by koupila žena. Je drahé, ale trochu příliš okázalé."
"Je pravda," zajímal se Benteley, "že Verrick nenosí žádné amulety?"
"To je pravda," promluvil Wakeman. "Nepotřebuje je. Když ho Láhev vybrala do nejvyššího postavení, už měl třídu 6-3. Když už mluvíme o štěstí – ten člověk ho má. Vystoupil celou cestou až na vrchol přesně tak, jak to vidíte v

dětských výchovných filmech. Je úplně nasáklý štěstím."
"Viděla jsem lidi, jak se ho dotýkají a doufají, že od něj trochu získají," prohlásila Eleonora se skrývanou hrdostí. "Já se jim nedivím. Já jsem se ho také mnohokrát dotýkala."
"A co ti to přineslo dobrého?" zeptal se Wakeman tiše. Ukázal na dívčiny zbělelé spánky.
"Nenarodila jsem se ve stejném čase a na stejném místě jako Reese," odpověděla Eleonora krátce.
"Já na astro-kosmologii nedám," řekl Wakeman chladně. "Myslím si, že se štěstí dá získat nebo ztratit. Přichází nepravidelně." Pomalu a důrazně hovořil k Benteleyovi a pokračoval: "Verrick ho teď možná má, ale to neznamená, že ho měl vždycky. Oni –" Neurčitě ukázal ke stropu. "Jsou rádi, když panuje určitá rovnováha." Spěšně dodal: "Nejsem křesťan nebo něco takového, abyste tomu správně rozuměl. Vím, že všechno je náhodné." Vydechoval Benteleyovi do tváře složitou směs vůní pepermintu a cibule. "Ale každý dostane jednoho dne svou příležitost. A vysoce postavení a mocní vždy dospějí k pádu."
Eleonora vrhla na Wakemana varovný pohled.
"Dávej si pozor."
Aniž odvrátil zrak od Benteleye, Wakeman pomalu řekl: "Pamatujte si, co vám říkám. Jste zbaven přísahy. Využijte toho! Nepřísahejte Verrickovi. Budete k němu připoután jako jeden z jeho stálých vazalů. A nebude se vám to líbit."
Benteleye zamrazilo. "Chcete říct, že budu skládat přísahu osobně Verrickovi? Ne přísahu funkci Quizmastera?"
"Přesně tak," potvrdila Eleonora.
"Proč?"
"Záležitosti teď jsou poněkud nejasné. Nemůžu vám poskytnout další informace. Později pro vás budeme mít úkoly, které odpovídají vaší třídě – to je zaručeno."
Benteley popadl aktovku a nerozhodně přešlápl. Jeho strategie a plán se zhroutily. Nic, s čím se tu setkal, neodpovídalo očekávání. "Takže jsem přijat?" vyptával se, napůl rozzlobeně. "Vyhověl jsem?"
"Jistě," odpověděl Wakeman bez zájmu. "Verrick chce všechny osm-osmičky, jaké může získat. Nemůžete neuspět."
Benteley od dvojice bezmocně ustoupil. Něco tu nehrálo. "Počkejte," vyhrkl, zmatený a nejistý. "Musím si to promyslet. Dejte mi čas, abych se rozhodl."
"Můžete začít," kývla Eleonora lhostejně.
"Díky." Benteley odstoupil, aby znovu posoudil situaci. Eleonora přecházela po místnosti s rukama v kapsách. "Máte o tom chlapíkovi nějaké nové informace?" zeptala se Wakemana. "Čekám na ně."
"Přijal jsem jen první upozornění na uzavřeném okruhu," odpověděl Wakeman. "Jmenuje se Leon Cartwright. Je členem nějakého kultu, nějaké bláznivé organizace odštěpenců. Jsem na něho zvědavý."
"Já ne." Eleonora se zastavila u okna a dívala se zasmušile dolů do ulic a na chodníky. "Brzy začnou ječet. Teď to nebude trvat dlouho." Trhaně vztáhla ruce a přejela si štíhlými prsty přes spánky. "Bože, možná jsem udělala chybu. Ale je to pryč, nemůžu nic dělat."
"Byla to chyba," souhlasil Wakeman. "Až budeš o něco starší, uvědomíš si, jak velká chyba to byla."
Tváří dívky přeběhl stín strachu. "Verricka nikdy neopustím. Musím zůstat s ním!"
"Proč?"
"Budu v bezpečí. Postará se o mě – vždycky se o mě postaral."
"Sbor tě bude chránit."
"Nechci mít s Sborem nic společného."
Rudé rty se přitiskly k rovným bílým zubům. "Má rodina. Můj ochotný strýček Petr – na prodej, stejně jako koncerny." Pokynula k Benteleyovi. "A on se domnívá, že to tady nenajde."
"To není otázka prodeje," namítl Wakeman. "Je to princip. Sbor stojí nad lidmi."
"Sbor je jen inventář, jako tenhle stůl." Eleonora zaškrábala nehty na desku stolu. "Kupuje se veškerý nábytek, stůl, světla, videotelefony, Sbor." Z očí jí sálalo znechucení. "Je to prestonita, ne?"
"Ano, je."
"Není divu, že bys ho rád viděl. Myslím si, že určitým morbidním způsobem jsem na něj také zvědavá. Tak jako by mě zajímalo nějaké bizarní zvíře z některé kolonizované planety."
Benteley u stolu se probral z myšlenek. "V pořádku," řekl nahlas. "Jsem připravený."
"Výborně." Eleonora vklouzla za stůl. Jednu ruku držela zdviženou, druhou na bystě. "Znáte přísahu? Potřebujete nápovědu?"
Benteley znal přísahu věrnosti nazpaměť, ale hryzající pochybnosti ho zbrzdily tak, že se skoro zarazil. Wakeman stál, zkoumal své nehty a díval se nesouhlasně a znuděně, působil jako malé pole negativního vyzařování. Eleonora Stevensová sledovala Benteleye dychtivě, její tvář vyjadřovala složitou směs emocí, které se každým okamžikem střídaly. Se stále silnějším přesvědčením, že se děje něco nekalého, začal odříkávat přísahu věrnosti malé plastikové bustě.
Když byl v polovině, dveře do kanceláře se otevřely a hlučně vešla skupina lidí. Jeden se tyčil nad ostatními. Byl to mohutný muž, hřmotný a s širokými rameny, šedavou, větrem ošlehanou tváří a hustými, šedě prokvetlými vlasy. Reese Verrick, obklopený svými lidmi, kteří mu složili osobní přísahu, se zarazil, když uviděl obřad, prováděný u stolu. Wakeman vzhlédl a zachytil Verrickův pohled. Pousmál se a neříkal nic, ale jeho postoj byl zřejmý. Eleonora Stevensová ztuhla jako socha. Tváře se jí zarděly, tělo napjalo vzrušením, čekala na Benteleyova nejistá slova. Hned, jak skončil, okamžitě ožila. Opatrně odspěchala s plastikovou bustou z kanceláře a pak se vrátila s nataženou rukou.
"Chci vaši e-kartu, pane Benteleyi. Budeme ji potřebovat."
Otupělý Benteley jí předal kartu. Tak už ji znovu ztrácel.
"Co je to za člověka?" zaburácel Verrick a pokynul k Benteleyovi.

"Právě složil přísahu. Osm-osmička." Eleonora nervózně sbírala své věci ze stolu. Mezi ňadry se jí klinkaly a vzrušeně chvěly talismany. "Dojdu si pro plášť."
"Osm-osmička? Biochemik?" Verrick si Benteleye se zájmem prohlížel. "Je k něčemu?"
"Je v pořádku," potvrdil Wakeman. "Podle toho, co jsem telepaticky zjistil, se zdá být prvotřídní."
Eleonora ve spěchu zabouchla dveře skříně, přehodila si kabát přes holá ramena a nacpala si věci do kapes. "Zrovna dorazil z Oiseau-Lyre." Bez dechu pospíchala, aby se připojila ke skupině obklopující Verricka. "Ještě to neví."
Verrickova mohutná tvář byla svraštělá únavou a starostmi, ale v hluboko posazených očích, tvrdých šedých zřítelnicích utopených pod valem silných nadočnicových oblouků, zasvítila lehká jiskřička veselí.
"Zatím poslední plívy. Zbytek půjde k prestonitovi Cartwrightovi." Obrátil se na Benteleye: "Jak se jmenujete?"
Potřásli si rukama a Benteley zamumlal své jméno. Verrickova mohutná ruka mu drtila kosti v děsivém sevření a Benteley chabě protestoval: "Kam jdeme? Myslel jsem –"
"Koncern Farben." Verrick a jeho skupina se vydali ke schodišti, které vedlo ven, všichni kromě Wakemana. Ten zůstal, aby přivítal nového Quizmastera. Eleonoře Stevensové Verrick krátce vysvětlil: "Budeme operovat odtamtud. Závazek, který jsem v minulém roce uzavřel s Farben, se vztahoval k mé osobě. Stále se tam můžu dožadovat loajality, bez ohledu na tohle."
"Bez ohledu na co?" vyptával se Benteley, který se náhle zděsil. Vnější dveře byly otevřené. Pronikala jimi jasná sluneční záře společně s hlukem z ulice. K uším se jim poprvé hlasitě donesly výkřiky novinářských strojů. Zatímco skupina sestupovala po schodišti k přistávací ploše a čekajícím mezikontinentálním lodím, Benteley se chraplavě zeptal: "Co se stalo?"
"Jdeme," zavrčel Verrick. "Všechno se za chvíli dozvíte. Máme před sebou příliš mnoho práce, abychom tu stáli a povídali si."
Benteley pomalu následoval skupinu a v ústech silně cítil měděnou pachuť hrůzy. Teď už věděl. Křik se rozléhal ze všech stran, vyřvávaly vzrušené mechanické hlasy automatických kamelotů.
"Verrick vyřízený!" křičely automaty a přecházely mezi skupinkami lidí. "Prestonita vybrán Lahví na Nejvyššího! K losování Lahví došlo dnes ráno v devět třicet batávského času! Verrick totálně vyříííízený!"
Nastal náhodný přesun energie – událost, kterou naznačovaly předzvěsti. Verrick byl odsunut z nejvyššího postavení, už nebyl Quizmasterem. Klesl až na dno, zcela mimo Správu.
A Benteley se mu zavázal přísahou.
Bylo příliš pozdě vzít to zpět. Ocitl se na cestě do koncernu Farben. Všichni byli zachyceni proudem událostí, který se řítil soustavou devíti planet jako nelítostná zimní bouře.

Dva
Časně ráno Leon Cartwright opatrně řídil úzkými, klikatými uličkami svůj starý chevrolet ročník 82, obratnýma rukama pevně svíral volant, pozorně sledoval provoz před sebou. Jako obvykle byl oblečen do dvouřadého obleku vyšlého z módy, ale bez poskvrnky. Na hlavu si narazil beztvarý klobouk, v kapse vesty si tikaly hodinky. Všechno na něm dýchalo starobylostí a věkem. Byl to asi šedesátiletý hubený, šlachovitý muž, vysoký a vzpřímený, ale s tenkými kostmi, bledě modrýma očima a se zápěstími pokrytými jaterními skvrnami. Paže byly tenké, ale silné a šlachovité. Ve vyzáblé tváři měl klidný, téměř jemný výraz. Jel tak, jako by zcela nevěřil ani sobě, ani věkovitému autu.
Na zadním sedadle ležely hromady a štosy dopisních pásků připravených k odeslání. Podlaha se prohýbala pod velkými balíky metalofólie určené k potištění a ofrankování. V rohu ležel zmuchlaný starý plášť do deště společně se zatuchlou svačinovou plechovkou a spoustou vyřazených galoší. Pod sedadlem byla zastrčena nabitá Hopperova pistole, kterou tam nacpal před třemi lety.
Po obou stranách ulice stály staré a zašlé budovy s olupující se omítkou, zaprášenými okny a neonovými nápisy bordelů. Byly to relikty z minulého století, stejně jako on sám a jeho auto. Bezvýrazní muži v obnošených kalhotách a pracovních kombinézách, s netečnýma a nepřátelskýma očima, postávali s rukama v kapsách v průchodech a opírali se o zdi.
Zavalité ženy středních let v beztvarých černých pláštích vlekly rozviklané dvoukoláky do temných obchodů, podrážděně se probíraly povadlým zbožím a okoralým jídlem, které musely odtahat do svých přecpaných bytů, které páchly močí, ke svým nervózním rodinám.
Osud lidstva, jak zjistil Cartwright, se v poslední době moc nezměnil. Systém Klasifikace, propracované kvizy, nepřinesl většině lidí nic. Stále zůstávali neklasové, neklasifikovaní lidé.
Počátkem dvacátého století byl vyřešen problém výroby; poté sužoval společnost problém spotřeby. V padesátých a šedesátých letech se spotřební zboží a zemědělské produkty začaly kupit v ohromných nebetyčných horách na celém Západě. Rozdávalo se tolik, kolik bylo možné – ale to představovalo hrozbu rozvrácení otevřeného trhu. V osmdesátých letech se stalo dočasným řešením shromažďování a pálení výrobků: hodnoty za miliardy dolarů, týden co týden.
Každou sobotu se scházeli obyvatelé města v zachmuřeném, podrážděném davu a pozorovali, jak vojáci lijí benzín na auta, opékače topinek, oděvy, pomeranče, kávu a cigarety, které si nikdo nemohl koupit, a spalují je v oslepujícím požáru. V každém městě se nacházelo oplocené místo určené na spalování produktů, napůl smetiště a napůl skládka popela, kde se systematicky ničily pěkné věci, které nikdo nemohl získat.
Trochu pomohly Kvizy. Pokud si lidé nemohli dovolit koupi drahého zboží, mohli ještě doufat, že ho vyhrají. Desítky let podpíraly ekonomiku dokonalé soutěžní automaty, které rozdělovaly tuny blýskavého zboží. Ale na každého člověka, který vyhrál auto, ledničku a televizor, existovaly miliony, které ho nevyhrály. V průběhu let se ceny v soutěžích změnily ze zboží v něco důležitějšího: v moc a prestiž. A na vrcholku stálo nejvyšší privilegované postavení: člověk,

který mohl rozdělovat moc – Quizmaster. To znamenalo řídit Kvíz samotný.
Rozpad sociálního a ekonomického systému byl pomalý, postupný a zásadní. Zasahoval tak hluboko, že lidé ztratili víru v samotné přírodní zákony. Nic se nezdálo být stabilní nebo neměnné, vesmír představoval tok náhodných událostí. Nikdo nevěděl, co bude následovat. Nikdo nemohl na nic spoléhat. Začaly být populární statistické předpovědi... celá koncepce příčiny a následku odumřela. Lidé přestali věřit, že dokážou ovládat své prostředí. Vše, co zůstalo, byla pravděpodobná série jevů: štěstí ve vesmíru náhod.
Teorie Minimaxu – M-hry – představovala něco jako lhostejný únik, nepodílení se na bezcílném víření lidských snah. Hráč M-hry se nikdy zcela nevydával napospas – nic neriskoval, nic nezískával... a nebyl zruinován. Usiloval o nahromadění majetku a snažil se vydržet déle než ostatní hráči. Hráč M-hry seděl a vyčkával, až hra skončí. To bylo nejlepší, v co se dalo doufat.
Minimax, metoda přežití ve velké hře života, byla vynalezena dvěma matematiky dvacátého století, von Neumannem a Morgensternem. Byla použita ve druhé světové válce, v Korejské válce a v Konečné válce. Vojenští stratégové a později finančníci hráli podle její teorie. Uprostřed století von Neumanna ustanovili do americké komise pro atomovou energii: rozpoznali vzrůstající význam jeho teorie. A za dva a půl století se stala základem vlády.
Z toho důvodu se Leon Cartwright, opravář elektronických přístrojů a člověk se svědomím, stal prestonitou.
Cartwright dal znamení blinkrem a zajel starým autem k obrubníku. Před ním v květnovém slunci zářila špinavě bílá budova Společnosti, úzká tříposchoďová dřevěná stavba. Nad sousedící prádelnou čněla jednoduchá tabule: PRESTONOVA SPOLEČNOST, hlavní kanceláře z druhé strany.
Tohle byl zadní vchod, nákladová rampa. Cartwright otevřel kufr auta a začal tahat lepenkové krabice s rozesílanou literaturou na chodník. Lidé, kteří se rojili kolem, ho ignorovali. O pár yardů dál obdobně vykládal svůj náklaďák obchodník s rybami. Na druhé straně ulice se ve stínu vysokého hotelu skrývala pestrobarevná skupina parazitujících obchodů a zchátralých institucí – zastaváren, trafik, bordelů a barů.
Cartwright si převalil krabici na kolena a vlekl ji po úzkém chodníku do temného skladu budovy. Jediná žárovka chabě ozařovala vlhkou temnotu. Všude byly navršeny zásoby, do výše se tyčily sloupce beden a krabic, převázaných drátem. Našel volné místo, položil těžký náklad a pak prošel chodbou do stísněné malé kanceláře vpředu.
V kanceláři a holé přijímací místnosti nebyl – jako obvykle – nikdo. Přední vchod do budovy zel dokořán. Cartwright posbíral hromádku pošty, usedl na prosezenou pohovku, rozložil poštu na stůl a začal ji probírat. Nebylo tam nic důležitého: účty za tisk, dopravné, pokuty za nezaplacení elektřiny a svozu odpadků, vody a surovin.
Otevřel obálku, vytáhl z ní pětidolarovou bankovku a dlouhý dopis psaný roztřeseným stařeckým písmem. Našel další nepatrné příspěvky. Sečetl je a zjistil, že Společnost přijala třicet dolarů.
"Začínají být neklidní," upozornila ho Rita O'Neillová, která se objevila za ním ve dveřích. "Asi bychom měli začít."
Cartwright vzdychl. Nastal čas. Těžce se postavil, vysypal popelník, urovnal sloupec výtisků Prestonova Plamenného disku s oslíma ušima a neochotně následoval dívku úzkou chodbou. Pod fotografií Johna Prestona, znečištěnou mouchami, hned vlevo od řady věšáků, vykročil a prošel tajnými dveřmi do nenápadného vnitřního průchodu, který vedl paralelně s obyčejnou chodbou.
Místnost plná lidí při jeho spatření náhle ztichla. Všechny zraky se k němu obrátily a v místnosti zavládla dychtivá naděje, smíšená se strachem. Několik uklidněných lidí se k němu tlačilo. Znovu se začalo ozývat mumlání a proměnilo se ve zmatený hovor. Teď se všichni snažili získat jeho pozornost. Když vstoupil do středu místnosti, vytvořil se kolem něj kruh vzrušených, gestikulujících mužů a žen.
"Už poletíme," prohlásil s úlevou Bill Konklin.
Vedle něj se nedočkavě ozvala Marie Uzichová:
"Cekali jsme tak dlouho – prostě už nevydržíme déle čekat!"
Cartwright hledal po kapsách, dokud nenalezl seznam. Kolem něj se nedočkavě tísnili překvapivě rozdílní lidé: mexičtí dělníci, tiší a vylekaní, pevně svírající svůj majetek, měšťtí lidé s tvrdými rysy, údržbář trysek, japonští optici, prostitutka s červeně namalovanými rty, zkrachovaný majitel galanterie ve středních letech, student vysoké zemědělské školy, prodavač patentovaných léků, kuchař, chůva, tesař. Všichni se potili, strkali, dychtivě se na něj dívali a naslouchali.
Tohle byli manuálně zruční lidé, kteří nepracovali hlavou. Jejich schopnosti pocházely z let praxe a práce, z přímého kontaktu s předměty. Dokázali pěstovat rostliny, budovat základy, opravovat tekoucí trubky, opravovat stroje, tkát šaty, vařit pokrmy. Podle klasifikačního systému to byli lidé, kteří selhali.
"Myslím, že jsme všichni," ohlásil napjatě Jereti.
Cartwright se zhluboka nadechl a zesílil hlas, aby ho všichni slyšeli. "Dříve, než odletíte, chci vám něco říci. Loď je připravená k letu – naši přátelé ji zkontrolovali přímo na startovní ploše."
"To mohu potvrdit," přisvědčil kapitán Groves. Byl to impozantní černoch s přísným výrazem ve tváři, oblečený do kožené bundy, rukavic a vysokých bot.
Cartwright zašustil útržkem pomuchlané metalofólie. "Dobrá, to bychom měli. Má někdo nějaké pochybnosti? Chcete někdo couvnout?"
Panovalo vzrušení a napětí, ale nikdo z nich se nepohnul. Marie Uzichová se usmála na Cartwrighta a pak na mladého muže vedle sebe. Konklin ji objal kolem ramen a přitáhl k sobě.
"Pro tohle jsme pracovali," pokračoval Cartwright. "Nastal okamžik, pro který jsme obětovali čas a peníze. Přál bych si, aby tu byl John Preston. Tohle by rád viděl. Věděl, že to jednoho dne nastane. Věděl, že kosmická loď zamíří dál za kolonizované planety, za území řízené Správou. V srdci byl přesvědčen, že lidé budou hledat nové hranice... a svobodu." Pohlédl na hodinky. "Sbohem a hodně štěstí – jste na cestě. Pevně držte své talismany a nechtě Grovese řídit loď."

Jeden po druhém posbírali svůj skrovný majetek a vycházeli z místnosti. Cartwright jim podával ruku, trousil slova naděje a útěchy. Když odešel poslední, na okamžik zůstal stát tichý a zamyšlený v nyní opuštěné místnosti.
"Jsem ráda, že to skončilo," prohlásila s úlevou Rita. "Měla jsem obavy, že někteří z nich couvnou."
"Neznámo je hrozivým místem. Jsou tam obludy. A v jedné ze svých knih Preston popisuje podivné volající hlasy."
Cartwright si nalil z kávovaru šálek černé kávy. "No, naše místo je tady. Nevím, co je horší."
"Nikdy jsem tomu doopravdy nevěřila," Rita si uhladila černé vlasy podvědomým gestem štíhlých, obratných prstů.
"Můžeš změnit vesmír... neexistuje nic, co bys nedokázal udělat."
"Je toho spousta, co nedokážu udělat," nesouhlasil s ní Cartwright suše. "Pár věcí zkusím, tu a tam něco začnu, něco jiného dokončím. Ale zanedlouho mě dostanou."
Rita byla zděšená. "Jak – jak to můžeš říct?"
"Jsem realista." Jeho hlas zněl tvrdě, skoro divoce. "Úkladní vrazi zabili všechny neklasy, které kdy Láhev zvolila. Co myslíš, jak dlouho jim bude trvat, než uspořádají shromáždění k Výzvě? Kontrola a udržování rovnováhy systému fungují tak, aby kontrolovali nás a sebe udržovali v rovnováze. Z jejich pohledu jsem porušil všechna pravidla už jen tím, že jsem chtěl hrát. Cokoliv se mi od nynějška přihodí, je pouze mou vlastní chybou."
"Vědí o lodi?"
"Pochybuji o tom." Morbidně dodal: "Alespoň doufám, že ne."
"Dokážeš vydržet tak dlouho, dokud nebude loď v bezpečí. Není to –" Rita se zarazila a zděšeně se otočila.
Zvenku k nim dolehl zvuk trysek. Na střeše přistávala nějaká loď. Neočekávaně uslyšeli kovové bzučení – jako by pocházelo od ocelového hmyzu. Rozlehla se dunivá rána, pak uslyšeli hlasy a spěšné kroky, pak odsouvání střešního krytu. Rita viděla výraz na strýcově tváři, náhlou sálavou hrůzu, rychlý záblesk uvědomění. Pak převládla milosrdná únava a klid. Váhavě se na ni usmál.
"Jsou tady," konstatoval slabým, téměř neslyšným hlasem.

V chodbě dupala těžká vojenská bagančata. V zasedací místnosti se rozestoupili zeleně uniformovaní strážní Správy. Po nich vešel úředník Správy s chladným výrazem ve tváři. Svíral zamčenou aktovku.
"Jste Leon Cartwright?" zeptal se úředník. Probíral se notesem a přikázal: "Dejte mi vaše dokumenty. Máte je u sebe?"
Cartwright vytáhl z vnitřní kapsy pláště plastikové válcové pouzdro, rozevřel uzávěr a rozbalil tenkou metalofólii. Kladl dokumenty na stůl jeden po druhém. "Rodný list. Záznamy ze školy a výcviku. Psychoanalýza. Lékařské doklady. Trestní rejstřík. Potvrzení statusu. Prohlášení o minulých přísahách věrnosti. Poslední zproštění přísahy. A všechno ostatní." Postrčil hromádku k úředníkovi, pak si svlékl kabát a vyhrnul si rukáv.
Důstojník krátce pohlédl na papíry a porovnal identifikační štítek se znaky vypálenými hluboko do Cartwrightova předloktí.
"Později musíme prověřit otisky prstů a mozkový vzor. Ve skutečnosti je to zbytečné. Já vím, že jste Leon Cartwright."
Přistrčil dokumenty zpět. "Jsem major Shaeffer ze Sboru telepatů Správy. Nablízku jsou další telepové. Dnes ráno došlo k přesunu moci, krátce po deváté."
"Chápu," krátce odpověděl Cartwright, shrnul si rukáv a znovu si oblékl kabát.
Major Shaeffer se dotkl hladkého okraje Cartwrightova potvrzení o statusu. "Vy nejste klasifikovaný, že ne?"
"Ne."
"Předpokládám, že vaši e-kartu má váš protektor. To je obvyklý postup, že?"
"Je to obvyklý postup," souhlasil Cartwright. "Ale já nejsem vázán přísahou věrnosti k žádnému koncernu. Jak vidíte v mých dokumentech, byl jsem začátkem tohoto roku zproštěn přísahy."
Shaeffer pokrčil rameny. "Takže jste samozřejmě nabídl vaši e-kartu k prodeji na černém trhu." S hlasitým plesknutím zavřel notes. "Losování Lahve vybere většinou neklasifikované, protože jich je mnohokrát víc než klasifikovaných. Ať tak nebo tak, klasifikovaní si dokážou zajistit vlastnictví e-karet."
Cartwright položil svou e-kartu na stůl. "Tady je má."
Shaeffer byl ohromen. "To je nemožné." Rychle prozkoumal Cartwrightovy myšlenky, ve tváři měl přitom překvapený výraz. "Vy už jste to věděl. Věděl jste, že k tomu dojde."
"Ano."
"To není možné. Právě k tomu došlo – přiletěli jsme sem okamžitě. Zpráva se dokonce ještě nedostala ani k Verrickovi. Vy jste první osoba – kromě Sboru – která o tom ví." Přistoupil ke Cartwrightovi blíž. "Něco tu nehraje. Jak jste věděl, že k tomu dojde?"
"To dvouhlavé tele," prohlásil neurčitě Cartwright.
Důstojník Sboru byl ponořen v myšlenkách, stále zkoumal Cartwrightovu mysl. Najednou přestal. "Na tom nezáleží. Předpokládám, že máte nějaké vnitřní spojení. Mohl bych to zjistit – je to ve vašich myšlenkách, někde hluboko dole, pečlivě zamaskované." Napřáhl ruku. "Gratuluji vám. Pokud budete souhlasit, zaujmeme postavení v okolí. Verrick bude informován během několika minut. Chceme být připraveni." Strčil Cartwrightovi e-kartu do ruky. "Držte se jí. Je to jediné potvrzení nároku na vaše nové postavení."
"Myslím, že se na vás mohu spolehnout," Cartwright začal znovu volně dýchat. Pečlivě uschoval e-kartu do kapsy.
"Myslím, že můžete." Shaeffer si bezděčně olízl rty. "Působí to zvláštně... Vy jste teď náš nadřízený a Verrick neznamená nic. Může chvíli trvat, než se dokážeme psychologicky přeorientovat. Někteří z mladších členů Sboru, kteří nepamatují jiného Quizmastera..." Pokrčil rameny. "Navrhuji vám, abyste se prozatím svěřil do rukou Sboru. Tady zůstat nemůžeme a spousta lidí v Batávii složila osobní přísahu Verrickovi, ne jeho funkci. Musíme zkoumat každého a systematicky je vylučovat. Verrick je využíval, aby si získal vládu nad koncerny."
"To mě nepřekvapuje."

"Verrick je mazaný." Shaeffer si Cartwrighta kriticky přeměřil. "Během doby, kdy působil jako Quizmaster, byl opakovaně vyzýván. Stále někdo pronikal dovnitř. Byli jsme ustavičně zaměstnáni, ale myslím, že proto tu jsme."
"Jsem rád, že jste přišli," připustil Cartwright. "Když jsem slyšel ty zvuky, domníval jsem se, že to je – Verrick."
"Mohl to být on, pokud bychom ho uvědomili." V Shaefferových očích problesklo zlomyslné pobavení. "Kdyby nebylo starších telepů, pravděpodobně bychom ho uvědomili jako prvního a nepospíchali sem. Petr Wakeman ale z toho udělal velikou záležitost. Věc odpovědnosti a povinnosti, a tak dále."
Cartwright si to vryl do paměti. Petra Wakemana by měl vyhledat.
"Když jsme se sem blížili," pokračoval Shaeffer pomalu, "náš první oddíl zachytil myšlenky velké skupiny lidí, kteří zjevně odcházeli odsud. Mysleli na vás a na tenhle dům."
Cartwright se okamžitě nastražil. "Ano?"
"Vzdalovali se od nás, takže jsme toho nemohli moc zachytit. Něco s lodí. Mělo to něco společného s dlouhým letem."
"Mluvíte jako vládní hadač."
"Vyzařovalo z nich intenzivní pole vzrušení a strachu."
"Já vám nemůžu nic sdělit," opakoval Cartwright důrazně. "Nic o tom nevím." Ironicky dodal: "Nejspíš nějací věřitelé."

Na dvoře před budovou Společnosti pomalu a bezcílně chodila dokola Rita O'Neillová. Náhle se cítila ztracená. Velký okamžik nastal a pominul, teď už byl částí minulosti.
O budovu Společnosti se opírala malá, prostá hrobka, ve které ležely pozůstatky Johna Prestona. Rita viděla jeho tmavé, pokřivené tělo; vznášelo se v zažloutlé plastikové krychli, ruce složené na ptačí hrudi, zavřené oči, navždy přebytečné brýle. Malé ruce pokroucené artritidou, skrčený krátkozraký tvor. Hrobka byla zaprášená. Kolem ní se válely odpadky a veteš. Vítr tam nahnal a zanechal staré smetí. Nikdo nepřicházel, aby pohlédl na Prestonovy pozůstatky. Hrobka byla zapomenutým, osamělým monumentem, chovala v sobě ponurý tvar tělesné schránky, bezmocné a odhozené.
Půl míle odtud však vykládala skupina archaických aut své pasažéry na startovací plochu. Potlučená nákladní loď General Motors k dopravě rudy pevně vězela na odpalovací rampě. Lidé neohrabaně šplhali po úzkých kovových schůdcích do cize působícího trupu.
Fanatici vyrazili na svou cestu. Vydávali se do hlubokého vesmíru, aby objevili a za svou vyhlásili bájnou desátou planetu sluneční soustavy, legendární Plamenný disk, pohádkový svět Johna Prestona, ležící za známým vesmírem.

Tři
Dříve, než Cartwright dorazil do budov Správy v Batávii, zpráva se rozšířila. Seděl a upřeně sledoval televizní obrazovku, zatímco se superrychlá dálková raketa hnala napříč oblohou nad jižním Pacifikem. Pod nimi se rozprostíral modrý oceán a na něm nesčetné černé tečky, konglomeráty kovových a plastových hausbótů, na kterých žily asijské rodiny, křehké plošiny, které se táhly od Havaje po Cejlon.
Televizní obrazovka vřela vzrušením. Tváře se na ní objevovaly a ihned mizely, scény se střídaly bláznivou rychlostí. Vysílali historii Verrickových deseti let: záběry mohutného muže s hustým obočím, bývalého Quizmastera, a shrnutí toho, co dokázal. O Cartwrightovi se objevovaly jen neurčité zprávy.
Musel se smát, nervózně a sám pro sebe, až vytrhl telepaty z přemýšlení.
Nic se o něm nevědělo kromě toho, že byl nějak spjat s Prestonovou společností. Novinářské stroje vyhrabaly o Společnosti všechno, co se dalo: nebylo toho moc. Objevily se fragmenty příběhu samotného Johna Prestona, drobného křehkého muže, který se šoural mezi informačními knihovnami a observatořemi, psal knihy, marně se hádal s vědátory, až ztratil svou otřesenou klasifikaci. Nakonec ho odepsali a zemřel v zapomnění. Postavili mu chudičkou hrobku. Sešla se první schůze Společnosti. Začaly se tisknout Prestonovy napůl bláznivé, napůl prorocké knihy...
Cartwright doufal, že to je všechno, co vědí. V myšlenkách držel palce a oči upíral na televizní obrazovku. Teď byl nejvyšším vládcem soustavy devíti planet. Stal se Quizmasterem, obklopoval ho Sbor telepatů, měl k dispozici ohromnou armádu, válečné loďstvo a policejní síly. Byl bezvýhradným správcem náhodné struktury Lahve, rozsáhlého systému klasifikace, kvizů, loterií a výcvikových středisek.
Na druhé straně tu existovalo pět koncernů, průmyslových konglomerátů, které udržovaly politický a sociální systém.
"Jak daleko se Verrick dostal?" zeptal se majora Shaeffera.
Shaeffer mu nahlédl do mysli, aby zjistil, co chce. "No, vedl si docela dobře. V srpnu by mohl vyloučit náhodnou volbu a celou strukturu M-hry."
"Kde je Verrick teď?"
"Opustil Batávii a odletěl do koncernu Farben, kde je nejsilnější. Odtamtud bude operovat. Zachytili jsme část jeho plánů."
"Chápu, že váš Sbor bude velmi cenný."
"Do určité míry. Naším úkolem je vás chránit. To je všechno, co děláme. Nejsme špioni ani tajní agenti. Pouze střežíme váš život."
"Jaké jste měli v minulosti výsledky?"
"Sbor byl vytvořen před sto šedesáti lety. Od té doby jsme chránili padesát devět Quizmasterů. Před Výzvou se nám jich podařilo uchránit jedenáct."
"Jak dlouho vydrželi?"
"Někteří pár minut, jiní několik let. Verrick vydržel skoro nejdéle, i když kdysi v sedmdesátém osmém vydržel starý McRae celých třináct let. Kvůli němu se Sbor střetl s více než třemi sty vyzyvateli, ale nedokázali bychom to bez McRaeovy pomoci. Byl to mazaný lišák. Občas si myslím, že i telepat."

"Sbor telepatů," uvažoval Cartwright, "který mě chrání. A veřejní úkladní vrahové, kteří mě mají zavraždit."
"Vždy pouze jen jeden vrah. Samozřejmě, mohl byste být zavražděn amatérem, neschváleným Konvencí. Někým s osobní záští. Ale to je vzácné. Nic by tím nezískal, pouze by přišel o svou e-kartu. Byl by vyloučen z politiky, nemohl by se stát Quizmasterem. A muselo by se uskutečnit další losování Lahví. To je naprosto neuspokojivý výsledek."
"Řekněte mi, jak dlouho mohu vydržet."
"Průměrně dva týdny."
Dva týdny, a Verrick je mazaný. Shromáždění k Výzvě nebudou svolávat ojediněle osamocení jednotlivci, toužící po moci. Verrick bude mít všechno zorganizované. Efektivní, sehraná mašinérie bude vysílat jednoho úkladného vraha za druhým. Ti se budou neustále vkrádat do Batávie a plížit se k němu, dokud nakonec nedosáhnou cíle a Leon Cartwright nebude zabit.
"Ve vaší mysli existuje zajímavý vír obvyklého strachu a velmi neobvyklého syndromu, který nedokážu analyzovat," prohlásil Shaeffer. "Něco s lodí."
"Vy smíte číst myšlenky, kdykoliv se vám zachce?"
"Nemůžu tomu zabránit. Kdybych tu seděl, něco mumlal a povídal, slyšel byste mě, i kdybyste nechtěl. Pokud jsem ve skupině lidí, jejich myšlenky se rozmazávají, jako když mluví víc lidí najednou. Ale tady jsme jenom vy a já."
"Loď je na cestě," sdělil mu Cartwright.
"Nedostane se daleko. Na první planetě, kterou se pokusí kolonizovat, na Marsu, Jupiteru nebo Ganymedu –"
"Ta loď letí dál. Nebudeme zakládat další osadu kolonistů."
"Hodně spoléháte na tu starou loď pro přepravu rudy."
"Je tam všechno, co máme."
"Myslíte, že vy dokážete vydržet dost dlouho?"
"V to doufám."
"To já také," řekl Shaeffer nevzrušeně. Ukázal na kvetoucí ostrov, který se vynořil v hloubce před nimi. "Mimochodem, až přistaneme, bude na vás čekat Verrickův agent."
Cartwright drásavě zasténal: "Už?"
"Ne úkladný vrah. Ještě se nesešlo shromáždění k Výzvě. Ten muž je Verrickův leník, člen jeho osobního personálu. Jmenuje se Herb Moore. Prohledali ho, jestli nemá zbraň. Je v pořádku. Chce s vámi jen mluvit."
"Jak to víte?"
"Během posledních několika minut jsem přijímal zprávy z velitelství Sboru. Jsou to všechny zpracované informace, předávané od jednoho ke druhému. Jsme vlastně zapojeni do řetězu. Nemáte se čeho obávat: minimálně dva z nás budou s vámi, až s ním budete hovořit."
"A kdybych s ním nechtěl mluvit?"
"To je vaše právo."
Když loď dosedla na magnetické kotvy, Cartwright prudce vypnul televizor. "Co doporučujete vy?"
"Promluvit si s ním. Vyslechnout, co chce říct. Poskytne vám to lepší představu, proti čemu stojíte."

Herbert Moore byl pohledný blondýn něco přes třicet. Když Cartwright, Shaeffer a dva další členové Sboru vkročili do hlavní přijímací místnosti v budově Správy, elegantně vstal.
"Vítám vás," řekl Moore Shaefferovi jasným hlasem.
Shaeffer otevřel dveře do vnitřních kanceláří a pak ustoupil, aby mohl vejít Cartwright. Bylo to poprvé, kdy nový Quizmaster spatřil své dědictví. Stál ve vchodu, kabát měl přehozený přes ruku a pohled ho zcela uchvátil.
"To je velký rozdíl proti budově Společnosti," pronesl nakonec. Pomalu přešel místností, dotkl se leštěné mahagonové desky stolu. "Je to podivné... Všechno jsem promýšlel z abstraktního pohledu, z hlediska možnosti uskutečnit to či ono. V symbolické formě mi bylo všechno jasné, ale při pohledu na ty koberce a ten velký stůl –"
"To není váš stůl," upozornil ho major Shaeffer. "To je stůl vaší sekretářky. Eleonora Stevensová, bývalá telepka."
"Ach." Cartwright zčervenal. "No, a kde tedy je?"
"Odešla s Verrickem. Zajímavá situace." Major Shaeffer za nimi zabouchl dveře a ponechal Herba Moora venku v honosné přijímací kanceláři. "Byla ve Sboru nová. Vstoupila k nám poté, co se Verrick stal Quizmasterem. Bylo jí teprve sedmnáct a Verrick byl jedinou osobou, které kdy sloužila. Po několika letech změnila svou přísahu z toho, co nazýváme přísahou vůči funkci, na osobní přísahu. Když Verrick odešel, zabalila si věci a odcestovala s ním."
"Takže Verrick má k dispozici telepa."
"Podle zákona ztratila mozkový supralalok. Je zajímavé, že se může vytvořit taková věrnost nějaké osobě. Pokud vím, nebyl mezi nimi žádný sexuální vztah. Ve skutečnosti byla milenkou Moora, toho mladého muže, který čeká venku."
Cartwright bloumal po luxusní kanceláři a zkoumal skříně na spisy, mohutné videotelefonové soupravy, křesla, stůl, náhodně se měnící obrazy na stěnách. "Kde je moje kancelář?"
Shaeffer prudce otevřel masivní dveře. On a dva další členové Sboru následovali Cartwrighta řadou kontrolních stanovišť a silných ochranných úseků do holé místnosti z pevného rexeroidu. "Je velká, ale ne tak honosná," prohlásil Shaeffer. "Verrick byl realista. Když sem přišel, bylo tu něco jako arabský erotický salon: všude se povalovaly prostitutky, spousta alkoholu, pohovky, stále se měnily barvy a hrála hudba. Verrick vyházel všechny serepetičky, poslal dívky do pracovních táborů na Marsu, zlikvidoval inventář a všechno pozlátko a vybudoval tohle." Shaeffer zaťukal na stěnu; zněla hluše. "Dobrých dvacet stop rexeroidu. Odolná proti bombám, proti průrazu, stíněná proti radiaci, má nezávislý systém výměny vzduchu, vlastní regulaci teploty a vlhkosti, vlastní zásobu potravin." Otevřel skříň. "Podívejte."
Ve skříni se nalézal malý arzenál.

"Verrick uměl zacházet se všemi známými druhy střelných zbraní. Jednou týdně jsme se všichni vydávali do džungle a stříleli na všechno, co jsme uviděli. Do téhle místnosti se nikdo nemůže dostat, s výjimkou dveří. Nebo –" Přejel rukama po jedné stěně. "Verrick nikdy nevynechal žádný uskok. Tohle navrhl a dohlížel na každý kousek. Když to bylo dokončeno, všechny dělníky odeslal do pracovních táborů, jako když se stavěly faraónovy hrobky. Během několika posledních hodin nesměl být přítomen nikdo ze Sboru."
"Proč?"
"Verrick instaloval zařízení, které nechtěl ve funkci Quizmastera použít. Ale stejně jsme přečetli myšlenky některých dělníků, když je nakládali do dopravních lodí. Telepové jsou vždy zvědaví, když se někdo snaží zbavit jejich přítomnosti." Odsunul část stěny na stranu. "Tohle je Verrickův speciální průchod. Zdánlivě vede ven, ale ve skutečnosti vede dovnitř."
Cartwright se snažil ignorovat chladný pot, který mu vystoupil na dlaních a v podpaží. Průchod se otevíral za mohutnou ocelovou deskou. Nebylo těžké představit si, jak rexeroidová stěna klouže na stranu a úkladný vrah se objevuje přímo za novým Quizmasterem. "Co navrhujete? Mám ho nechat uzavřít?"
"Strategie, kterou jsme vypracovali, tohle zařízení nevyužívá. Ukryjeme pod podlahu plynová pouzdra po celé délce průchodu a necháme ho být. Úkladný vrah bude mrtvý dřív, než se dostane k vnitřnímu uzávěru." Shaeffer pokrčil rameny. "Ale tohle není tak důležité."
"Zařídím se podle vaší rady," dokázal vyslovit Cartwright. "Existuje ještě něco jiného, co bych v téhle chvíli měl vědět?"
"Měl byste si vyslechnout Moora. Je to prvotřídní biochemik, svým způsobem génius. Řídí výzkumné laboratoře koncernu Farben. Tohle je poprvé za celé roky, co se tu objevil. Pokoušeli jsme se mu přečíst v myšlenkách něco o jeho práci, ale po pravdě řečeno, ty informace jsou pro nás příliš technicky zaměřené."
Promluvil jeden z dalších telepů, drobný mužík s knírem a řídnoucími vlasy, se skleničkou v ruce. "Bylo by zajímavé vědět, kolik informací Moore úmyslně formuluje v technickém žargonu tak, aby nás odrazil."
"Tohle je Petr Wakeman," představil ho Shaeffer.
Cartwright a Wakeman si podali ruce. Telepat měl delikátní, křehké, ostýchavé prsty, které neměly nic ze síly, jakou si Cartwright zvykl nacházet u svých neklasifikovaných. Bylo těžké uvěřit, že tohle je muž, který řídil Sbor a v kritickém okamžiku jej oddělil od Verricka. "Díky," řekl Cartwright.
"Vítám vás. Ale s vámi to nemělo nic společného."
Telep projevil o vysokého starce stejný zájem. "Jak se člověk stane prestonitou? Žádnou z těch knih jsem nečetl. Jsou tři?"
"Čtyři."
"Preston byl podivínský astronom, který přiměl observatoře hledat jeho planetu – je to tak? Zaměřili teleskopy a neobjevili nic. Preston ji odletěl hledat a nakonec zemřel na palubě vlastní lodi. Ano, jednou jsem prolistoval Plamenný disk. Ten člověk, kterému kniha patřila, byl opravdový pomatenec. Pokoušel jsem se číst jeho myšlenky. Všechno, co se mi podařilo zachytit, byla chaotická směsice vášní."
"A jak na vás působím já?" zeptal se Cartwright napjatě.
Následovala chvíle absolutního ticha. Soustředěně na něm pracovali tři telepové. Zaměřil svou pozornost na televizor v koutě, dovedený k dokonalosti, a snažil se je ignorovat.
"Je to skoro stejné," prohlásil nakonec Wakeman. "Máte na tuhle společnost podivné zaměření. M-hra klade velký důraz na Aristotelovu zlatou střední cestu. Vy jste vším svázaný se svou lodí. Ať jste v kůlně nebo paláci, pokud vaše loď zanikne, je to váš konec."
"Nezanikne," odvětil mu Cartwright chraplavě.
Telepaty to pobavilo. "Ve vesmíru náhod nemůže nikdo nic předpovídat," prohlásil Shaeffer suše. "Pravděpodobně bude zničena. Ale také může proletět."
"Až si promluvíte s Moorem," uzavřel Wakeman, "bude zajímavé se dozvědět, jestli stále předpovídáte úspěch."

Když Cartwright a Wakeman vešli do přijímací kanceláře, Herb Moore svižně vyskočil.
"Posaďte se," vybídl ho Cartwright. "Promluvím si s vámi tady."
Moore zůstal stát. "Nebudu vás dlouho zdržovat, pane Cartwrighte. Vím, že před sebou máte spoustu práce."
Wakeman něco kysele zavrčel.
"Co si přejete?" optal se Cartwright.
"Podívejme se na to takhle. Vy jste u moci. Verrick je mimo. Zaujímáte v systému nejvyšší postavení. Je to tak?"
"Jeho strategie," pronesl Wakeman zamyšleně, "je přesvědčit vás, že jste amatér. Tolik dokážeme přečíst. Chce, abyste si připadal jako vrátný, který sedí v šéfově židli, když je šéf mimo a někde uzavírá velký obchod."
Moore začal přecházet dokola a tváře mu hořely vzrušením. Živě gestikuloval, rozvášněný proudem slov, který se mu začínal řinout z úst. "Reese Verrick byl Quizmasterem deset let. Vyzývali ho denně a s každou Výzvou se utkal. Verrick je svou podstatou zkušený vůdce. Pracoval v této funkci s většími znalostmi a schopnostmi než všichni Quizmasterové před ním dohromady."
"S výjimkou McRae," upozornil Shaeffer, který vešel do přijímací kanceláře. "Nezapomeňte na něj." Rychle se rozehříval. "Starý dobrý McRae."
Cartwright pocítil žaludeční nevolnost. Svalil se do jednoho z křesel a unaveně se opřel, zatímco se křeslo přizpůsobovalo jeho váze a poloze. Rozprava pokračovala, ale bez něj. Slova, rychle plynoucí mezi dvěma telepaty a Verrickovým nadaným mladíkem působila vzdáleně, jako sen. Pokoušel se soustředit na argumenty, ale zdálo se, že se ho netýkají.

Herb Moore měl v mnoha směrech pravdu. Cartwright se skutečně dostal nedopatřením do kanceláře, která patří někomu jinému, do jeho postavení a problémů. Neurčitě uvažoval o tom, kde je loď. Pokud se nic nepokazilo, brzo bude na cestě k Marsu a pásu asteroidů. Není už po celním odbavení? Pohlédl na hodinky. Loď každým okamžikem nabírala rychlost.
Ostrý Moorův hlas ho znovu probral. Posadil se zpříma a otevřel oči. "Tak dobře!" Moore hovořil vzrušeně. "Videotelefonem už odešla zpráva. Shromáždění se nejspíš sejde v koncernu Westinghouse – je tam víc hotelových kapacit."
"Ano," potvrdil Wakeman upjatě. "To je obvyklé místo pro schůzky vrahů. Je tam spousta pokojů za nízké ceny."
Wakemann a Moore diskutovali o shromáždění k Výzvě.
Cartwright nejistě vstal. "Chci mluvit s Moorem. Vy dva odsud odejděte. Jděte někam jinam."
Telepové na sebe pohlédli, pak se vydali ke dveřím. "Buďte opatrný," varoval ho Wakeman. "Prodělal jste dnes hodně emocionálních šoků. Index vašeho brzlíku je příliš vysoký."
Cartwright za nimi zavřel dveře a otočil se k Moorovi. "Teď to můžeme vyřídit jednou pro vždy."
Moore se sebejistě usmál. "Jak si přejete, pane Cartwrighte. Vy jste tu šéf."
"Váš šéf nejsem."
"Ne, to ne. Pár nás zůstalo věrných Reesovi. Nenecháme ho potopit."
"Musíte o něm mít vysoké mínění."
Mooreho výraz to potvrzoval. "Reese Verrick je velký člověk, pane Cartwrighte. Dokázal hodně velkých věcí. Pracuje s ohromným rozletem." Šťastně zářil. "Je naprosto racionální."
"Co chcete, abych udělal? Vrátil mu jeho postavení?" Cartwright slyšel vlastní hlas kolísat rozrušením. "Já to nevzdávám. Nezáleží mi na tom, nakolik to je nerozumné. Jsem tady a zůstanu tady. Nedokážete mě zastrašit! Nedokážete mě vyhnat výsměchem!"
Jeho hlas se rozléhal místností, křičel. Donutil se ke klidu. Herb Moore se mile usmíval a vyhříval na výsluní.
Je dost mladý na to, aby mohl být mým synem, přistihl se Cartwright při postranní myšlence. Nemůže mu být víc než třicet, a mně je šedesát tři. Je to jen chlapec, zázračné dítě. Cartwright se snažil přimět ruce, aby se netřásly, ale nedokázal to. Byl rozrušený, příliš rozrušený. A bál se.
"Tohle nedokážete řídit," pokračoval Moore tiše. "Není to vaše parketa. Co jste zač? Zkoumal jsem vaše záznamy. Narodil jste se pátého října 2140 nedaleko koncernu Imperiál. Prožil jste tam celý svůj život. Tohle je poprvé, co jste na téhle straně Země, o jiné planetě ani nemluvě. Absolvoval jste deset let základní školy v dobročinném oddělení koncernu Imperiál. Nikdy jste v ničem nevynikal. Od střední školy jste přestal navštěvovat přednášky, které se zabývaly symbolickým výkladem, a zvolil jste pracovní a obchodní obory. Vybral jste si sváření a opravy elektroniky, takové věci. Nějaký čas jste zkoušel tisk. Poté, co jste ukončil školu, pracoval jste v továrně na výrobu dělových věží jako mechanik. Navrhl jste pár zlepšení obvodů v návrhu plimpové desky, ale Správa odmítla vaše patenty jako triviální."
"Ta zdokonalení byla o rok později zahrnuta do konstrukce samotné Lahve," namítl unaveně Cartwright.
"Od té doby jste zahořkl. Zajišťoval jste servis Lahve v Ženevě a viděl jste v činnosti vlastní návrhy. Snažil jste se více než pěttisíckrát získat klasifikaci, ale nikdy jste neměl dostatek teoretických znalostí. Když vám bylo devětačtyřicet, vzdal jste se. Když jste dovršil padesátku, přidal jste se k téhle skupině cvoků, k Prestonově společnosti."
"Navštěvoval jsem schůze Společnosti šest let."
"V té době neměla Společnost moc členů a vy jste byl nakonec zvolen jejím prezidentem. Vložil jste do té bláznivé věci všechny své peníze a čas. Stala se vaším nutkavým přesvědčením, vaší manií." Moore šťastně zářil, jako kdyby vyřešil složitou rovnici. "A teď zastáváte tohle postavení, postavení Quizmastera. Stojíte nad celou rasou, miliardami lidí, nekonečným množstvím lidí a materiálu, možná jedinou civilizací ve vesmíru. A vy to všechno vidíte jen jako prostředek k rozšíření vaší Společnosti."
Cartwrightovi se sevřelo hrdlo.
"Co se chystáte udělat?" naléhal Moore. "Vytisknout několik trilionů kopií Prestonových traktátů? Distribuovat obrovské třírozměrné obrazy Prestona a rozšířit je po celé soustavě? Dodávat sochy, ohromná muzea plná jeho oblečení, falešných zubů, bot, odstřižků nehtů, knoflíků – relikvií, které by věrní navštěvovali? Vy už máte jeden monument, ke kterému můžete chodit: jeho tělesné pozůstatky v rozbité dřevěné budově ve slumech hlavního města, vystavené kosti, ostatky světce, kterých se dá dotýkat a modlit se k nim.
Tohle plánujete? Nové náboženství, nového boha k uctívání? Chystáte se zorganizovat ohromné letky lodí, vyslat nekonečné armády, aby hledaly jeho záhadnou planetu?" Moore viděl, že sebou Cartwright trhl a zbledl. Pokračoval v náporu: "Budeme všichni trávit čas pročesáváním vesmíru a hledáním jeho Plamenného disku, nebo jak ho nazýval? Vzpomeňte si na Robina Pitta, Quizmastera číslo třicet čtyři. Bylo mu devatenáct let, byl homosexuál a psychicky narušený. Celý život strávil se svou matkou a sestrou. Četl staré knihy, maloval obrazy, psal materiály vhodné tak pro psychiatra."
"Poezii."
"Byl Quizmasterem jediný týden! Pak ho dostal Vyzyvatel – díky Bohu. Bloumal v džungli za těmito budovami, sbíral divoce rostoucí květiny a psal sonety. Musel jste o tom číst. Možná jste to zažil – jistě jste dost starý."
"Bylo mi třináct, když byl zavražděn."
"Pamatujete se, jaký osud plánoval lidstvu? Uvažujte o minulosti. Proč existuje systém Výzvy? Celý systém Lahve slouží tomu, aby nás chránil. Vyzdvihne a sráží náhodně, volí náhodné osoby v náhodných intervalech. Nikdo nemůže získat moc a udržet ji. Neví, jaké bude jeho postavení za rok, za týden. Nikdo nemůže plánovat, že se stane diktátorem: dojde k tomu v závislosti na náhodném pohybu subatomových částic. Výzva nás chrání před něčím jiným. Chrání nás

před neschopnými, před blázny a šílenci. Jsme úplně v bezpečí: žádní despotové a žádní cvoci."
"Já nejsem cvok," zamumlal Cartwright chraplavě. Zvuk vlastního hlasu ho ohromil. Zněl slabě a zoufale, bez přesvědčení. Mooreův široký úsměv se ještě rozšířil, neměl žádné pochybnosti. "Nějakou dobu mi bude trvat, než se dokážu přizpůsobit," dokončil Leon chabě. "Potřebuju čas."
"Myslíte, že se dokážete přizpůsobit?" zeptal se Moore.
"Ano!"
"Já si to nemyslím. Máte přibližně čtyřiadvacet hodin. Asi tak dlouho bude trvat, než se sejde shromáždění k Výzvě a zvolíme prvního kandidáta. Bude z čeho vybírat."
Cartwrightovo hubené tělo sebou trhlo. "Proč?"
"Verrick nabídl milion dolarů ve zlatě tomu, kdo vás dostane. Nabídka platí až do vítězství, dokud nebudete mrtvý."
Cartwright ta slova slyšel, ale nevnímal je. Matně si uvědomoval, že do přijímací kanceláře vešel Wakeman a vydal se k Moorovi. Oba odešli a tiše spolu hovořili. Stěží je slyšel.
Slova o milionu dolarů ve zlatě pomalu odkapávala a vtékala mu do mozku jako v děsivé noční můře. Bude spousta zájemců. S tolika penězi si neklas mohl koupit na černém trhu všemožné klasifikace. Ve společnosti, která je neustálou hrou, ustavičnou loterií, do toho nejlepší mozky systému vsadí své životy.
Wakeman k němu přišel a vrtěl hlavou. "Jaká zanícená mysl. Je v ní spousta divokých myšlenek, které jsme nedokázali zachytit. Něco s těly, bombami, úkladnými vrahy a náhodností. Už odešel. Poslali jsme ho pryč."
"To, co řekl, je pravda," vydechl Cartwright. "Má pravdu. Nemám tu co pohledávat. Nepatřím sem."
"Jeho strategií je přimět vás k takovému názoru."
"Ale je to pravda!"
Wakeman neochotně přikývl. "Já vím. Proto je to tak dobrá strategie. Myslím, že my také máme dobrou strategii. Až nastane čas, tak se s ní seznámíte." Náhle popadl Cartwrighta za rameno. "Raději se posaďte. Naliju vám něco k pití. Verrick tu nechal trochu pravé skotské, několik plných kartonů."
Cartwright mlčky zavrtěl hlavou.
"Jak chcete." Wakeman vytáhl kapesník a otřel si čelo. Ruce se mu třásly. "Myslím, že já si jednu dám, pokud vám to nevadí. Po čtení tak intenzivního víru patologického nutkání se sám potřebuju napít."

Čtyři
Ted Benteley stál u kuchyňských dveří a vdechoval teplou vůni připravovaných pokrmů. Davisův dům byl příjemný a vzdušný. Bosý Al Davis spokojeně seděl v obývacím pokoji před televizorem a soustředěně sledoval reklamy. Laura, jeho hezká hnědovlasá žena, připravovala večeři.
"Jestli je to protin," řekl jí Benteley, "podle vůně je to nejlépe zpracovaná náhražka, se kterou jsem se setkal."
"My nemáme nikdy protin," odpověděla energicky Laura. "Zkoušeli jsme ho první rok po svatbě, ale jeho chuť se pozná bez ohledu na to, jak ho připravují. Je samozřejmě hrozně drahé kupovat přírodní potraviny, ale vyplatí se to. Protin je pro neklasy."
"Kdyby nebylo protinu, neklasové by pomřeli hlady už ve dvacátém století," vmísil se do hovoru Al, který ji zaslechl. "Ty vždycky používáš typické laické dezinformace. Dovol, abych to vysvětlil přesně."
"Tak prosím," vybídla ho Laura.
"Protin není přirozená řasa. Je to mutant, který vznikl v kultivačních tancích na Středním východě a postupně se rozrostl na různých přirozených vodních plochách."
"To vím. Když jsem šla ráno do koupelny, našla jsem tu zatracenou věc růst v celém bojleru, trubkách, vaně a – příslušenství."
"Také se rozrůstá ve Velkých jezerech," doplnil Al vědecky.
"No, tak tohle není protin," sdělila Laura Tedovi. "Tohle je skutečná hovězí pečeně, opravdové rané brambory, zelený hrášek a bílé pečivo."
"Vy dva si žijete lépe, než když jsem vás viděl naposledy," podivil se Benteley. "Co se stalo?"
Na líbezné Laurině tváři se objevil složitý výraz. "Cožpak jsi to neslyšel? Al poskočil o celou třídu. Zvítězil ve vládním Kvizu. Studovali jsme společně každý večer, když se vrátil z práce."
"Nikdy jsem neslyšel, že by někdo zvítězil v Kvizech. Zmiňovali se o tom v televizi?"
"Po pravdě řečeno ano." Laura se nespokojeně zamračila. "Ten hrozný Sam Oster o tom mluvil v celém pořadu. To je ten buřič chátry, který má tolik následovníků mezi neklasy."
"Obávám se, že ho neznám," přiznal Benteley.
V televizi se působivé reklamy přelévaly jako tekutý oheň. Jedna po druhé se objevovaly, okamžik setrvaly a pak zmizely. Reklamy byly nejvyšší formou umění. Pracovaly na nich největší tvůrčí talenty. Kombinovaly barvu, rovnováhu, rytmus a neklidnou životnost, které pulsovaly na obrazovce v útulném obývacím pokoji. Z reproduktorů skrytých ve stěnách se linuly náhodné variace doprovodných zvuků.
"Shromáždění," upozornil Davis a ukázal na obrazovku. "Hledají zájemce a nabízejí pořádný bonus."
Vír zpěněného světla a barevných vzorů, zaplňující obrazovku, symbolizoval shromáždění k Výzvě. Hmota barev se vzdouvala, roztrhala, chvíli vyčkala a vytvořila nové kombinace. Po obrazovce tančila skupina neobvykle vzrušených koulí a doprovodná hudba se horečnatě vzepjala.
"Co to má vyjadřovat?" zajímal se Benteley.
"Jestli chceš, můžu přepnout na první kanál. Pak se to dozvíš přímo."
Laura přispěchala se stříbrem a čínským porcelánem, které chtěla prostírat.
"Nezapínej první kanál! Na něj se dívají všichni neklasové. Proto vysílají oběma způsoby, tohle pro nás a slovně pro

ně."
"Nemáš pravdu, miláčku," oponoval Al vážně. "První kanál slouží zprávám a faktickým informacím. Kanál "s" je pro potěšení. Rád se na to dívám takhle, ale –" Mávl rukou a obvod náhle přepnul. Jasné víření barev a zvuků zmizelo. Na jeho místě se objevily klidné rysy televizního hlasatele z Westinghouse. "Tady je to samé."
Laura prostřela a v záchvatu aktivity odběhla do kuchyně. Obývací pokoj působil příjemně a pohodlně. Jedna stěna byla průhledná. Pod domem se rozprostíralo město Berlín. Obklopovalo koncern Farben – ohromný centrální kužel, který se tyčil černý proti noční obloze. V soumraku se pohybovaly a uháněly zlomky chladného světla – pozemní auta. Tančila jako žluté jiskry v mrazivých nočních stínech a mizela v ohromném kuželi jako zářící můry v cylindru kosmické lampy.
"Jak dlouho jsi Verrickovým vazalem?" zeptal se Benteley Ala Davise.
Al se odtrhl do televizní obrazovky. Teď tam popisovali nové experimenty na C-plus reaktorech. "Proč se ptáš, Tede? Myslím, že tři nebo čtyři roky."
"Jsi spokojený?"
"Jistě, proč ne?" Al ukázal kolem sebe po příjemném, dobře vybaveném obývacím pokoji. "Kdo by nebyl spokojený?"
"O tomhle nemluvím. V Oiseau-Lyre jsem měl to samé. Většina klasifikovaných lidí má takové vybavení. Mluvím o Verrickovi."
Al Davis se snažil pochopit Benteleyovy myšlenky. "Nikdy jsem Verricka neviděl. Až do dneška byl v Batávii."
"Víš, že jsem přísahal Verrickovi?"
"Řekl jsi mi to dnes odpoledne." Davisův přátelský obličej vzhlížel k Benteleyovi, uvolněný a bezstarostný. "Doufám, že to znamená, že se sem přestěhuješ."
"Proč?"
Davis zamrkal. "No, protože se s tebou a Julií uvidíme častěji."
"Posledních šest měsíců s Julií nebydlím," řekl netrpělivě Benteley. "Všechno to skončilo. Je na Jupiteru ve funkci nějaké úřednice v pracovním táboře."
"No, to jsem nevěděl. Už jsem tě pár let neviděl. Pořádně mě překvapilo, když jsem spatřil tvou tvář ve videotelefonu."
"Přijel jsem s Verrickem a jeho personálem." Benteleyův hlas ironicky ztvrdl. "Když mě propustili v Oiseau-Lyre, zamířil jsem přímo na Batávii. Chtěl jsem jednou provždy uniknout ze systému koncernů. Jel jsem přímo za Verrickem."
"To jsi udělal správnou věc."
"Verrick mě oklamal! Vyhodili ho, úplně ho vyloučili ze Správy. Věděl jsem, že koncerny někdo uplácí, někdo se spoustou majetku. Nechtěl jsem s tím mít nic společného – a teď se na to podívej." Benteleyovo rozhořčení stoupalo. "Místo abych tomu unikl, jsem tam, kde je to nejšpinavější. Tohle je poslední místo na Zemi, kde jsem chtěl být."
Na Davisově shovívavé tváři se objevilo rozhořčení. "Někteří z nejčestnějších lidí, které znám, jsou Verrickovi vazalové."
"Jsou to lidé, kterým nezáleží na tom, jak si vydělají peníze."
"Ty chceš obviňovat Verricka, protože je úspěšný? Přiměl koncern Farben, aby fungoval. Je jeho chybou, že nikdo jiný nedokáže řídit tak jako on? Je to přirozený výběr a vývoj. Ti, kteří nedokážou přežít, odpadají."
"Verrick zlikvidoval naše výzkumné laboratoře."
"Vaše? Říkáš, že jsi teď s Verrickem." Davisovo pobouření protrhlo hráze. "To jsou zatraceně divný řeči! Verrick je tvůj ochránce a ty tu stojíš –"
"No tak, chlapci," vyhlásila Laura a tváře se jí rděly hrdostí, jak je obratná hospodyňka. "Večeře je na stole. Chci, abys došel pro židle, abychom se mohli posadit. Ale, umyj si před jídlem ruce. A obuj se."
"Jistě, miláčku," přikývl Davis poslušně a vstal.
"Můžu nějak pomoci?" zeptal se Benteley.
"Jenom si najdi židli a posaď se. Máme opravdovou kávu. Dáváš si do ní smetanu? Nemůžu si vzpomenout."
"Ano," odpověděl Benteley. "Díky." Přitáhl dvě židle a mrzutě se posadil.
"Netvař se tak smutně," nabádala ho Laura. "Podívej, co dostáváš k jídlu. Ty už nebydlíš s Julií? Vsadím se, že se celou dobu stravuješ venku, v restauracích, kde podávají ten hrozný protin."
Benteley si pohrával s nožem a vidličkou. "Máte to tu hezké," pochválil nakonec. "Když jsem vás viděl naposledy, bydleli jste v ubytovně koncernu. Ale tehdy jste nebyli manželé."
"Pamatuješ na to, když jsme ty a já bydleli spolu?" Laura začala přeřezávat provázek, který držel závitek pečené pohromadě. "Pokud si vzpomínám, nebylo to déle než měsíc."
"O něco méně než měsíc," souhlasil Benteley a vrátil se ve vzpomínkách do minulosti. Trochu se uvolnil, roztál vůní horkého jídla, skvělým obývacím pokojem, hezkou ženou sedící proti němu. "Tenkrát jsi ještě byla vázána přísahou k Oiseau-Lyre, než jsi ztratila klasifikaci."
Objevil se Al, posadil se, rozložil ubrousek a s potěšením si zamnul ruce. "Opravdu to voní pěkně," prohlásil. "Dejme se do toho! Mám hlad."

Zatímco jedli, televizor mumlal a vysílal do obýváku blikavé vlny světla. Benteley mezi hovorem poslouchal a jen napůl vnímal to, co povídají Laura s Alem.
"...Quizmaster Cartwright oznámil propuštění dvou set zaměstnanců Správy," říkal hlasatel. "Uvedený důvod je v.b.r."
"Velké bezpečnostní riziko," zamumlala Laura; pomalu usrkávala kávu. "Tohle říkají pokaždé."
Hlasatel pokračoval:

"...plány Shromáždění vrcholí. Už statisíce žádostí zaplavují výbor Shromáždění a kanceláře koncernu Westinghouse.

Reese Verrick, bývalý Quizmaster, souhlasil, že vyřeší narůstající technické problémy, aby začalo to, co slibuje stát se nejnapínavější podívanou desetiletí..."

"To se vsaď," ozval se Al. "Verrick má ten koncern pod palcem. Nechá to pořádně rozjet."
"Sedí ještě ve výboru starý soudce Waring?" zeptala se ho Laura. "Teď už mu musí být sto let."
"Stále je ve výboru. Nerezignuje, dokud neumře. Ta nerudná stará vykopávka! Měl by se odklidit z cesty a přenechat to někomu mladšímu."
"Ale o Výzvách ví všechno," bránila ho Laura. "Všechno udržuje na vysoce morální úrovni. Vzpomínám si, když jsem byla malá holka a ještě chodila do školy; padl Quizmaster, ten legrační, co koktal. A funkci získal ten hezký mladík, černovlasý vrah, ze kterého byl tak senzační Quizmaster. A starý soudce Waring svolal výbor a vládl nad Shromážděním jako Jehova ve starých křesťanských mýtech."
"Měl plnovous," doplnil Benteley.
"Dlouhý bílý plnovous."
Na televizní obrazovce se vyměnili hlasatelé. Záběr najel na ohromnou zasedací místnost, kde se připravovalo Shromáždění. Už přichystali křesla a velké pódium, na kterém během soudu zasedal výbor. Lidé přecházeli sem a tam. Sál bouřil a zvučel horečnatou aktivitou a volanými pokyny.
"Jen si pomyslete," řekla Laura. "Probíhá tak významná událost, a my tu zatím klidně sedíme a večeříme."
"Je to daleko," prohlásil Al lhostejně.

"...nabídka Reese Verricka na milion dolarů ve zlatě elektrizovala celý průběh Shromáždění. Statistikové odhadovali rekordní počet žádostí – a stále přibývají. Všichni touží vyzkoušet své schopnosti v nejodvážnějším poslání systému, největším riziku a nejvyšší sázce. Oči šesti miliard lidí na devíti planetách se dnes večer upírají na koncern Westinghouse. Kdo bude úkladným vrahem? Kdo z takového množství skvělých žadatelů, kteří představují všechny třídy a koncerny, bude tím prvním, který zkusí své štěstí kvůli milionu dolarů ve zlatě, potlesku a ovacím celé civilizace?"

"A co ty?" zeptala se náhle Laura Benteleye. "Proč sis nepodal žádost? Teď zrovna nemáš žádný úkol."
"Není to můj obor."
"Tak si z toho obor udělej! Ale, my přece máme tu skvělou nahrávku, kterou vysílali, o všech úspěšných vrazích v minulosti, jejich životopisy a všechno. Pusť ho Tedovi."
"Já jsem ji viděl," odmítl Benteley stroze.
"Když jsi byl chlapec, copak jsi nesnil o tom, že se staneš úspěšným vrahem, až vyrosteš?" Laufiny hnědé oči se nostalgicky zamžily. "Pamatuju se, jak hrozně mi vadilo, že jsem dívka, protože se nebudu moci stát vrahem, až vyrostu. Koupila jsem si spoustu talismanů, ale v chlapce mě neproměnily."
Al Davis odstrčil prázdný talíř se spokojeným říhnutím. "Můžu si povolit opasek?"
"Jistě," přikývla Laura.
Al si povolil opasek. "To bylo dobré jídlo, miláčku. Nevadilo by mi, kdybych tak jedl každý den."
"Ale prakticky tak jíš." Laura dopila kávu a elegantně si přitiskla ubrousek k ústům. "Dáš si ještě kávu, Tede?"

"...experti předpovídají, že první vrah bude mít šanci sedmdesát ku třiceti zlikvidovat Quizmastera Cartwrighta a vyhrát cenu ve výši milionu dolarů vloženou Reesem Verrickem, minulým Quizmasterem, který padl před necelými čtyřiadvaceti hodinami neočekávaným losem Lahve. Pokud první útočník selže, sázkaři přijímají na druhého vraha sázky v poměru šedesát ku čtyřiceti. Podle jejich sázkových tabulek bude mít Cartwright po počátečních dvou dnech lepší kontrolu nad svou armádou a Sborem telepatů. Pro útočníka bude mít větší význam spíše rychlost než způsob provedení, zvláště v počáteční fázi. V posledním kole bude situace napjatá, protože..."

"Už existuje spousta soukromých sázek," dodala Laura. Spokojeně se opřela, s cigaretou mezi prsty, a usmála se na Benteleye. "Je dobře, že tu zase budeš. Myslíš, že si sem do Farben přestěhuješ věci? Můžeš nějaký čas bydlet s námi, dokud si nenajdeš nějaké pěkné místo k bydlení."
"Spoustu míst, která byla dobrá, zabrali neklasové," poznamenal Al.
"Rozlézají se všude," souhlasila Laura. "Tede, pamatuješ si tu krásnou oblast u laboratoře pro výzkum syntéz? Všechny ty nové obytné domy, ty zelené a růžové budovy? Bydlí tam neklasové a přirozeně je tam všechno poničené, špinavé a smradlavé. Je to hanba: proč se nepřihlásí do pracovních táborů? Tam patří, a ne aby se poflakovali tady."
Al zívl. "Jsem ospalý." Z misky uprostřed stolu si vzal datli. "Datle. Co je k čertu datle?" Pomalu ji pojídal. "Je příliš sladká. Z jaké planety pochází? Z Venuše? Chutná podobně jako to dužinaté venušanské ovoce."
"Je z Malé Asie," poučila ho Laura.
"Tady na Zemi? Kdo provedl mutaci?"
"Nikdo. Je to přírodní ovoce. Z palmy."
Al udiveně zavrtěl hlavou. "Ta nekonečná rozmanitost božích výtvorů."
Lauru to šokovalo. "Co kdyby někdo v práci slyšel, že takhle mluvíš!"
"Ať mě slyší." Al se protáhl a znovu zívl. "Mně je to jedno."
"Mohli by si myslet, že jsi křesťan."
Benteley pomalu vstal. "Lauro, budu muset jít."
Al překvapeně vstal. "Proč?"

"Musím si dát dohromady své věci a přestěhovat je z Oiseau-Lyre sem."
Al ho plácl po rameni. "Farben je dopraví. Teď jsi jedním z Verrickových vazalů – uvědomuješ si to? Zavolej do dopravní kanceláře koncernu a oni to zařídí. Zadarmo."
"Raději bych to udělal sám."
"Proč?" zeptala se Laura překvapeně.
"Méně věcí se rozbije," odpověděl Benteley vyhýbavě. "Najmu si taxík a přes víkend věci naložím. Nemyslím, že mě bude potřebovat dřív než v pondělí."
"Já nevím," krčil Al pochybovačně rameny. "Raději si sem přestěhuj věci co nejdřív. Verrick chce občas někoho ihned, a pokud tě chce hned –"
"K čertu s Verrickem. Dám si načas."
Když Benteley odcházel od stolu, vnímal jejich překvapené, šokované tváře. Žaludek měl plný teplého, chutně uvařeného jídla, ale mysl měl slabou a prázdnou jako tenkou kyselou slupku kolem – čeho? Nevěděl.
"Takhle se nemluví," napomenul ho Al.
"Já to tak cítím."
"Víš," usoudil Al, "myslím, že nejsi realista."
"Možná ne." Benteley si našel plášť. "Díky za večeři, Lauro. Byla báječná."
"Nezní to moc přesvědčivě."
"Ne," odpověděl Benteley. "Máte tu hezké místečko. Veškerý komfort a pohodlí. Doufám, že oba budete hodně šťastní. Doufám, že vás na rozdíl ode mne dokáže přesvědčit jídlo."
"To ano," přikývla Laura.
Hlasatel pokračoval: "...už je jich víc než deset tisíc, ze všech koutů Země. Prohlášení soudce Waringa, že první útočník bude vybrán na tomto zasedání..."
"Dnes večer!" zvolal Al. Obdivně hvízdl. "Verrick neztrácí čas." Zavrtěl hlavou, udělalo to na něj dojem. "To je opravdu aktivní člověk. Musíš mu to přiznat."
Benteley se sklonil a vypnul televizor. Když se narovnal, rychlý sled zvuků a obrazů se vytratil. "Vadí vám to?" zeptal se.
"Co se stalo?" Laura se zajíkla. "Vypnulo se to!"
"Já jsem to vypnul. Už mě unavuje poslouchat ten humbuk. Unavuje mě celé Shromáždění a všechno kolem něj."
Následovalo stísněné, nepřirozené ticho.
Po chvilce se Al nejistě usmál. "Co kdybychom si dali skleničku, než odejdeš? Uvolníš se."
"Já uvolněný jsem," odsekl Benteley. Přešel k průhledné stěně. Stál otočený zády k Lauře a Alovi, díval se zamračeně do noci a nekonečného mrkajícího procesí světel, která se ploužila kolem koncernu Farben. V myšlenkách mu kroužila podobná fantazmagorie tvarů a světel. Mohl vypnout televizor a zneprůhlednit zeď, ale nemohl zastavit rychlý běh svých myšlenek.
"No," prohlásila nakonec Laura, nemluvíc k nikomu, "myslím, že se nám nepodaří vidět Shromáždění k Výzvě."
"Uvidíš nahrané pásky třeba po celý zbytek života," řekl Al žoviálně.
"Chci to vidět teď!"
"Stejně to bude chvíli trvat," namítl Al; automaticky se snažil záležitost urovnat. "Ještě zkoušejí zařízení."
Laura krátce vydechla a jako smršť sklidila jídelní stůl do kuchyně. Do dřezu s hukotem vtrhla voda, bylo slyšet mlácení nádobím a zuřivé drhnutí.
"Zlobí se," podotkl Benteley.
"Ona to překoná. Nejspíš to znáš z minulosti. Jestli mi chceš říct, co se děje, pozorně tě vyslechnu."
Co mu můžu říct? marně přemýšlel Benteley.
"Odjel jsem do Batávie a očekával jsem, že se dostanu k něčemu velikému," začal. "K něčemu, co stojí mimo lidi, kteří se ženou za mocí a bojují, aby se dostali na vrcholek pyramidy přes mrtvá těla ostatních. Místo toho jsem se tu ocitl zpátky – s tou vřískavou věcí, která ječí z plných plic." Ukázal na televizi. "Tyhle reklamy mi připomínají lesklé brouky z kanálů."
Al Davis vážně vztyčil buclatý prst. "Reese Verrick se vrátí do nejvyššího postavení během týdne. Jeho peníze vyberou útočníka a ten mu bude zavázán přísahou. Až zabije toho Cartwrighta, funkce se vrátí Verrickovi. Jsi jen příliš netrpělivý, to je všechno. Počkej týden, člověče. Bude to opět takové, jaké to bylo – možná lepší."
Ve dveřích se objevila Laura. Vztek z ní vyprchal. Teď se jí ve tváři zračila podrážděná úzkost. "Ale, nemohli bychom se prosím dívat na Shromáždění? Slyšela jsem televizor od sousedů a oni volí útočníka právě teď!"
"Já ji zapnu," vzdal se unaveně Benteley. "Stejně odcházím." Dřepl si a zapnul proud. Televizor se rychle rozehřál.
Když Benteley vycházel na verandu, slabé vřískání televizoru se mu za zády proměnilo v úplné šílenství. Kovově znějící provolávání slávy tisícihlavého davu se valilo za ním do mrazivé noční temnoty.
"Vrah!" vřískal televizor, zatímco Benteley odcházel po temné pěšině s rukama zabořenýma hluboko v kapsách. "Právě teď předávají jeho jméno – budu ho pro vás mít během sekundy." Volání slávy dosáhlo orgiastického vyvrcholení.
Jako valící se příboj na okamžik zastřelo slova hlasatele. "Pellig," pronikl hlasatelův hlas, zesílený na pozadí vřavy. "Lidovým manifestačním hlasováním – v souladu s přáním celé planety! Vrahem je – Keith Pellig!"

Pět

Před Teda Benteleye tiše vklouzl chladně šedý záblesk. Dveře sjely na stranu a do mrazivé noční temnoty vystoupila štíhlá postava.
"Kdo je to?" zeptal se Benteley. Vlhký porost kolem Davisova domu bičoval vítr. Pod mrazivou oblohou dutě zaznívaly

vzdálené zvuky, továrny koncernu Farben monotónně duněly v temnotě.
"Kde jste proboha byl?" úsečně se optal napjatý dívčí kontraalt. "Verrick pro vás posílal před hodinou."
"Byl jsem přímo tady," odpověděl Benteley.
Ze stínů se rychle vynořila Eleonora Stevensová. "Měl jste zůstat ve spojení, když loď přistála. Je rozhněvaný." Nervózně se ohlédla. "Kde je Davis? Uvnitř?"
"Samozřejmě." V Benteleyovi se zvedl hněv. "O co vlastně jde?"
"Nevzrušujte se." Dívčí hlas byl stejně napjatý jako zmrzlé hvězdy zářící nad hlavou. "Vraťte se dovnitř a přiveďte Davise a jeho manželku. Počkám na vás v autě."
Když Benteley otevřel vstupní dveře a vkročil do teplého, žlutě osvíceného obývacího pokoje, Al Davis na něj udiveně zíral. "On nás chce. Řekni to Lauře. Chce, aby šla s námi také."
Laura seděla na okraji postele a rozepínala si sandály. Když do ložnice vkročil Al, rychle si urovnala kalhoty přes kotníky. "Jdeme, miláčku," řekl Al manželce.
"Stalo se něco?" vyskočila Laura. "A co?"
Všichni tři vyšli do mrazivé noční temnoty v zimnících a těžkých pracovních botách. Eleonora nastartovala motor a ten se neúnavně rozvrčel. "A jedeme," zamumlal Al, když v inkoustovém soumraku pomáhal Lauře zaujmout místo. "Co takhle světlo?"
"Na to, aby ses posadil, světlo nepotřebuješ," odpověděla Eleonora. Zavřela dveře, auto vyklouzlo na silnici a okamžitě nabralo rychlost. Kolem nich se míhaly tmavé domy a stromy. Náhle se auto s nepříjemným hvízdáním zdvihlo nad chodník. Krátce klouzalo, pak obloukem prolétlo ve výšce nad dráty vysokého napětí. O pár minut později stoupalo nad rozlehlou masou budov a ulic, které vytvářely parazitické útvary kolem koncernu Farben.
"Co se vlastně děje?" vyptával se Benteley. Auto se otřáslo, když se ho chopily magnetické záchytné paprsky a snášely ho k budovám, které pod nimi jemně probleskovaly. "Máme právo něco vědět."
"Budeme mít malý večírek," prohodila Eleonora s úsměvem, který stěží pohnul karmínovými rty. Nechala auto dosednout na vydutý uzávěr a nakonec spočinout na magnetickém disku. Rychle vypnula napájení a prudce otevřela dveře. "Vystupte. Jsme tady."
Když je Eleonora rychle vedla z jednoho patra do druhého, klapání jejich podpatků se rozléhalo opuštěnou chodbou. V pravidelných intervalech stálo vždy několik tichých strážných s ospalým a apatickým výrazem. Netečně třímali nabité pušky.
Eleonora rozevřela dvoukřídlé dveře a rychle jim pokynula, aby vstoupili. Když se nejistě sunuli kolem ní do sálu, pohltil je závan vonného vzduchu.
Reese Verrick k nim stál obrácený zády. Rozzlobeně s něčím zápolil, pomalu a vztekle pohyboval mohutnými pažemi.
"Jak to k čertu děláš s touhle zatracenou věcí?" burácel rozčileně. Ozval se pronikavý zvuk trhajícího se kovu. "Kriste, myslím, že jsem to rozbil."
"Ukažte," Herb Moore se vynořil z hlubokého křesla v rohu. "Vám úplně chybí manuální zručnost."
"To se vsaď," zavrčel Verrick. Otočil se jako ohromný přihrbený medvěd, husté silné obočí mu vyzývavě trčelo dopředu. Pronikavým pohledem provrtával tři nově příchozí, kteří se rozpačitě drželi vedle sebe. Eleonora Stevensová si rozepnula zimník a přehodila ho přes opěradlo luxusního křesla.
"Tady jsou," oznámila Verrickovi. "Byli všichni pohromadě a dobře se bavili." Přešla kolem nich, dlouhé nohy v sametových kalhotách a kožených sandálech. Stála před ohněm, který jí zahříval ňadra a ramena. Její nahá pleť temně rudě zářila v blikavém světle plamenů.
Verrick se bez ceremonií obrátil na Benteleye. "Vždy se zdržujte tam, kde vás můžu najít." Opovržlivě odsekával slova. "Už nemám žádné telepy, aby mi povolávali lidi telepaticky. Musím je složitě hledat." Ukázal palcem na Eleonoru. "Ona šla se mnou, ale bez své schopnosti."
Eleonora se ponuře usmála a mlčela.
Verrick se otočil a křikl na Moora: "Je ta zatracená věc opravená nebo ne?"
"Už je skoro připravená."
Verrick kysele zavrčel. "Pořádáme něco jako oslavu," vysvětlil Benteleyovi, "i když nevím, co bychom měli slavit."
Sebevědomý a hovorný Moore bloumal po místnosti, v rukou držel štíhlý model dálkové rakety. "Máme spoustu důvodů k oslavě. Tohle je poprvé, co si vraha vybral Quizmaster. Pellig není jen tak někdo zvolený bandou starých senilních dědulů. Verrick ho měl na záznamu a tahle celá záležitost byla připravená už od –"
"Moc mluvíš," přerušil ho Verrick. "Příliš plýtváš hladkými slovy. Polovička z nich neznamená nic."
Moore se živě zasmál. "Právě tohle zjistil Sbor." Benteley s nepříjemným pocitem ustoupil. Verrick byl lehce opilý. Působil hrozivě a zlověstně jako medvěd vypuštěný z klece. Ale za neohrabanými pohyby se skrýval brilantní mozek, kterému nic neuniklo.
Sál měl vysoký strop, zhotovený ze starobylých dřevěných desek, nejspíš z nějakého starého kláštera. Celá stavba hodně připomínala chrám s žebrovou klenbou. Strop se rozpouštěl v jantarovém soumraku. Silná žebra ožehly a očoudily nesčetné ohně, které pod nimi hučely v kamenném krbu. Vše bylo masivní a těžké. Vládly tu syté tmavé barvy. Kameny samotné zčernaly popelem. Svislé sloupy byly silné jako kmeny stromů. Benteley se dotkl matně lesklého obkladu. Dřevo bylo zpráchnivělé, ale podivně hladké, jako by se na něm usadila vrstva mlhavého světla a vpíjela se do materiálu.
"Tohle dřevo pochází ze středověkého bordelu," prohlásil Verrick, který si toho všiml.
Laura si prohlížela těžké tapisérie, nehybně zavěšené přes okna s tabulkami zalitými do olova. Na římse krbu nad velkým ohništěm stály pomlácené a zprohýbané korbele. Benteley jeden opatrně sňal. V rukou mu spočíval pořádný kus, zkosený starý džbán se silnou obrubou, těžký a jednoduchý, ze středověkého Saska.

"Za pár minut se seznámíte s Pelligem," oznámil jim Verrick. "Eleonora a Moore se s ním už setkali."
Moore se znovu zasmál, ostře a útočně vyštěkl jako pes. "To ano, setkal jsem se s ním."
"Je mazaný," konstatovala Eleonora bezvýrazně.
"Pellig tu obchází," pokračoval Verrick. "Promluvte si s ním, zůstaňte s ním. Chci, aby ho všichni viděli. Chystám se poslat jen jediného vraha." Netrpělivě máchl rukou. "Není důvod vysílat nekonečný zástup."
Eleonora na něj ostře pohlédla.
"Dejme se do toho a vyřiďme to." Verrick přešel k zavřeným dvoukřídlým dveřím na konci místnosti a rozevřel je. Zaplavil je hluk, množství světel a chaotický pohyb spousty lidí. "Jděte dovnitř," přikázal Verrick. "Já najdu Pelliga."

"Pití, pane nebo paní?"
Eleonora Stevensová přijala pití z podnosu, který okolo nesl MacMillanův robot s prázdnou tváří. "A co vy?" obrátila se na Benteleye. Kývnutím přivolala robota zpět a vzala druhou sklenici. "Zkuste to. Jemné pití. Je to nějaký druh bobulí, který roste na slunečné straně Callista v trhlinách jistého druhu jílovité břidlice, jeden měsíc do roka. Verrick má speciální pracovní tábor, který je sbírá."
Benteley uchopil sklenici. "Díky."
"A vzchopte se."
"O co tu vlastně jde?" Benteley ukázal na sál nacpaný hlučnými a rozesmátými lidmi. Všichni byli dobře oblečení v různých barevných kombinacích. Byly tu zastoupeny všechny špičkové třídy. "Očekávám, že uslyším hudbu a uvidím je, jak začínají tančit."
"Večeře a tanec už byly. Můj ty bože, jsou skoro dvě hodiny po půlnoci. Dnes se přihodila spousta věcí. Přesun Lahve, shromáždění k Výzvě, samé vzrušení." Eleonora poodešla a něco napjatě sledovala. "Tady přicházejí."
Nejbližší skupinu lidí náhle pohltilo nervózní ticho. Benteley se otočil, stejně jako všichni ostatní. Nervózně a dychtivě pozorovali, jak se blíží Reese Verrick. S ním šel další muž, štíhlý, v obyčejném šedozeleném obleku. Paže mu volně visely, tvář měl prázdnou a bezvýraznou. Za ním se ozýval vzrušený šum, tlumené výkřiky a aplaus.
"To je on," zavrčela Eleonora mezi zuby, blýskala očima. Vzrušeně popadla Benteleye za paži. "To je Pellig. Podívej se na něj."
Pellig nemluvil. Vlasy měl slámově žluté, mastné a nedbale učesané. Rysy nevýrazné, téměř nepopsatelné. Jeho bezbarvá a tichá postava se skoro ztrácela, když ho mohutný obr vedl mezi pozorně je sledujícími páry. Po chvilce oba pohltily saténové kalhoty a dlouhé sukně. Bzukot živé konverzace kolem Benteleye se obnovil.
"Dorazí sem později," řekla Eleonora. Chvěla se. "Běhá mi z něj mráz po zádech. No?" Rychle se na Benteleye usmála a stále mu pevně svírala paži. "Co si o něm myslíš?"
"Nijak na mě nezapůsobil." Vzdáleného Verricka obklopovala skupina lidí. Nad jednotvárným hlukem pozadí vynikl nadšený hlas Herba Moora – opět něco vykládal. Podrážděný Benteley poodstoupil o několik kroků.
"Kam jdeš?" zeptala se Eleonora.
"Domů." To slovo mu vyklouzlo bezděky.
"To myslíš kam?" usmála se Eleonora trpce. "Já už ti nedokážu číst myšlenky, miláčku. Toho už jsem se vzdala."
Nazvedla karmínově planoucí vlasy a ukázala mu dva přesné kroužky nad ušima, olověně šedé skvrny, které hyzdily hladkou bělost pokožky.
"Nedokážu tě pochopit," zareagoval Benteley. "Schopnost, se kterou ses narodila, unikátní dar."
"Mluvíš jako Wakeman. Pokud bych zůstala u Sboru, musela bych použít své schopnosti proti Reesovi. Tak co jsem mohla dělat jiného, než odejít?" Z očí jí vyzařovala mučivá bolest. "Víš, opravdu to zmizelo. Je to jako oslepnout. Dlouho jsem pak křičela a plakala. Nedokázala jsem se s tím vyrovnat. Úplně jsem se zhroutila."
"Jak se cítíš teď?"
Udělala roztřesené gesto. "Budu žít. Každopádně to nemohu získat nazpátek. Tak na to zapomeň, drahoušku. Napij se a uvolni se." Přiťukla si s ním. "Říká se tomu ‚metanová bouře'. Myslím, že Callisto má metanovou atmosféru."
"Byla jsi někdy na některé z kolonizovaných planet?" zajímal se Benteley. Usrkl jantarovou tekutinu. Bylo to silné pití.
"Viděla jsi někdy nějaký pracovní tábor nebo kolonii osadníků poté, co s ní skončila policejní hlídka?"
"Ne," prohlásila Eleonora jednoduše. "Nikdy jsem se nevzdálila ze Země. Narodila jsem se před devatenácti lety v San Francisku. Všichni telepati pocházejí odtamtud, pamatuješ? V průběhu Konečné války byla velká výzkumná zařízení v Livermore zasažena sovětskou raketou. Ti, kteří přežili, byli těžce ozářeni. My všichni jsme potomci jedné rodiny, Earla a Verny Phillipsových. Celý Sbor je navzájem spřízněný. Od malička mě k tomu cvičili, bylo to mé poslání."
Na konci sálu se začala ozývat nezřetelná hudba. Hudební robot vytvářel náhodné kombinace zvuků. Rychle se střídající harmonické barvy a odstíny byly příliš jemné, než aby se daly zachytit. Některé páry začaly apaticky tančit. Vytvořila se skupina mužů, kteří se hlasitě hádali rozhněvanými hlasy. K Benteleyovi se nesly útržky slov.
"Říkali, že opustí laboratoř v červnu."
"Přiměl bys kočku, aby nosila kalhoty? Je to nelidské."
"Narazit do něčeho při té rychlosti? Osobně bych dal přednost starému jednoduchému sub-C."
Poblíž dvoukřídlých dveří si několik lidí vyhledávalo své svrchníky. Pomalu odcházeli, s bezvýraznými tvářemi, prázdnými pohledy, ústy pokleslými únavou a nudou.
"Takhle to chodívá," komentovala Eleonora. "Zeny se vytrácejí na toaletu. Muži se začnou o něčem hádat."
"Co dělá Verrick?"
"Právě to slyšíš."
Verrickův hluboký hlas přehlušoval všechny ostatní a hádce dominoval.
Lidé okolo postupně přestávali tančit a začali se tlačit blíž, aby mohli poslouchat. Vznikl sevřený houf mužů se

zamračenými a vážnými tvářemi, zatímco Verrick a Moore si stále hlasitěji a ohnivěji vyměňovali názory.
"Naše problémy si vytváříme sami," tvrdil Verrick. "Nejsou skutečné, stejně jako problém nadbytku zásob a pracovních sil."
"Jak jste k tomu dospěl?" vyptával se Moore. "Celý ten systém je umělý. M-hru vytvořilo několik matematiků na počátku druhé světové války."
"Chcete říci objevilo. Zjistili, že sociální situace jsou analogií strategických her, jako je třeba poker. Systém, který funguje v pokeru, bude fungovat i v sociální situaci, jakou je obchod nebo válka."
"Jaký je rozdíl mezi náhodnou a strategickou hrou?" zeptala se Laura Davisová z místa, kde stála s Alem.
Rozzlobený Moore odpověděl: "Ve všem. V náhodné hře není zapojen žádný vědomý podvod. V pokerové hře má každý hráč promyšlenou strategii blufování, falešných náznaků, matoucích hlášek a vizuálního divadla tak, aby neprozradil ostatním hráčům své skutečné postavení a záměry. Používá systém zkreslování skutečnosti, kterým nutí protihráče k nesprávnému jednání."
"Myslíte třeba hlášku, že má skvělé karty, když je nemá?"
Moore ji ignoroval a obrátil se znovu na Verricka: "Chcete popřít, že společnost funguje jako strategická hra? Minimax byla brilantní hypotéza. Poskytla nám skutečně vědeckou metodu k odhalení každé strategie a k přeměně strategické hry na hru náhodnou, kde fungují běžné statistické metody exaktních věd."
"Ať je to jak chce," burácel Verrick, "ta zatracená Láhev vyhazuje člověka bez důvodu a povyšuje hlupáka, cvoka, vybraného náhodně, bez ohledu na jeho schopnosti nebo třídu."
"Jistě," prohlásil značně rozčilený Moore. "Celý náš systém je založen na Minimaxu. Láhev každého nutí, aby hrál hru Minimaxu nebo byl rozdrcen. Jsme donuceni vzdát se přetvářky a přijmout racionální postup."
"Na náhodném výběru není nic racionálního," odpověděl Verrick rozhněvaně. "Jak může být náhodný aparát racionální?"
"Náhodný faktor představuje funkci celkového racionálního systému. Při střetu s náhodným výběrem nemůže mít nikdo strategii. Každého donutí, aby se přizpůsobil náhodné metodě. Tou je co nejlepší statistická analýza pravděpodobnosti určitých událostí a pesimistický předpoklad, že jakékoliv plány budou dopředu odhaleny. Když předpokládáte, že budete dopředu odhalen, osvobozuje vás to od nebezpečí odhalení. Pokud budete jednat náhodně, váš protivník nemůže nic zjistit, protože dokonce ani vy nevíte, co se chystáte udělat."
"Takže jsme všichni banda pověrčivých bláznů," stěžoval si Verrick. "Každý se snaží přečíst znamení a předzvěsti. Každý se snaží vysvětlovat dvouhlavá telata a hejna bílých vran. Všichni jsme závislí na náhodě. Ztrácíme kontrolu, protože nedokážeme plánovat."
"Jak můžete plánovat, když jsou nablízku telepové? Ti přesně naplňují pesimistická očekávání Minimaxu: zjistí každou strategii. Odhalí vás v okamžiku, kdy začnete hrát."
Verrick ukázal na svůj mohutně klenutý hrudník. "Já nemám na krku pověšené žádné slabošské talismany. Žádné okvětní plátky růží, volský trus nebo vařené soví vývržky. Já hraju hru schopností, nikoliv náhody. Možná se nejedná o strategii, kde mě můžeš nachytat. Nikdy jsem nezabředl do spousty teoretických abstrakcí. Postupuju podle pravidla palce." Ukázal palec. "Dělám to, co vyžaduje konkrétní situace. Je to schopnost a já ji mám."
"Schopnost je funkcí náhody. Je to intuitivní nejlepší využití náhodných situací. Jste tak hrozně starý a byl jste v tolika různých situacích, že dopředu znáte pragmatické –"
"A co Pellig? To je strategie, nebo ne?"
"Strategie zahrnuje podvod a Pellig nikoho nepodvádí."
"To je absurdní," zavrčel Verrick. "Sám jste se mohl přetrhnout, aby se Sbor o Pelligovi nedozvěděl."
"To byl váš nápad," hněvivě zrudl Moore. "Říkal jsem to tehdy a říkám to i teď: ať to všichni vědí, protože nemůžou nic dělat. Kdyby bylo po mém, oznámil bych to zítra v televizi."
"Ty zatracený blázne," skřípavě řekl Verrick. "Ty bys to určitě udělal!"
"Pellig je neporazitelný." Moora podráždilo, že je přede všemi ponižován. "Zkombinovali jsme podstatu Minimaxu. Vzal jsem náhodný posun Lahve jako výchozí bod a vyvinul jsem –"
"Buď zticha, Moore," zamumlal Verrick a otočil se k němu zády.
"Moc mluvíš." Pár kroků poodešel a lidé před ním rychle ustupovali. "Ta náhodnost musí zmizet. Nemůžeš nic plánovat, když ti visí nad hlavou."
"To je důvod, proč ji máme!" křičel za ním Moore.
"Tak ji odstraňme. Zbavme se jí."
"Minimax není něčím, co můžeš zapínat a vypínat. Je jako gravitace. Je to zákon, pragmatický zákon."
Benteley přešel k nim a poslouchal. "Vy věříte v pragmatické zákony?" zeptal se. "Osm-osmička jako vy?"
"Co je to za chlápka?" zaprskal Moore a zuřivě se zadíval na Benteleye. "Jak vás napadlo plést se do našeho hovoru?"
Verrick povyrostl o další stopu. "To je Ted Benteley. Třída osm-osm, stejně jako ty. Právě jsme ho přijali."
Moore zbělel. "Osm-osmička! My nepotřebujeme žádné další osm-osmičky!" Tvář mu ošklivě zežloutla. "Benteley? Vy patříte k těm, které vyrazilo Oiseau-Lyre. Lidská troska."
"Správně," potvrdil Benteley klidně. "A přišel jsem rovnou sem."
"Proč?"
"Zajímá mě, co děláte."
"Co já dělám, do toho vám nic není!"
"Tak dobře," řekl Verrick Moorovi chraptivě. "Buď zticha nebo odsud vypadni. Benteley s tebou od nynějška pracuje, ať se ti to líbí nebo ne."
"Na tomhle projektu se kromě mě nebude podílet nikdo!" Moorova tvář vyzařovala nenávist, strach a profesionální

žárlivost. "Pokud se nedokáže udržet v druhořadém koncernu, jako je Oiseau-Lyre, není dost dobrý, aby –"
"Uvidíme," přerušil ho Benteley chladně. "Už mě svrbí dlaně, abych se probral vašimi poznámkami a papíry. S potěšením si projdu vaši práci. Zdá se, že je to přesně to, co chci."
"Já se chci napít," zamumlal Verrick. "Mám před sebou příliš mnoho práce, nemůžu tu stát a povídat."
Moore vrhl na Benteleye poslední nenávistný pohled a pak odspěchal za Verrickem. Když za nimi zabouchly dveře, jejich hlasy se vytratily. Dav lidí se pohnul, začal unaveně mumlat a rozešel se.
"No, právě odešel hostitel," prohlásila Eleonora s náznakem hořkosti. "To je povedený večírek, co?"

Šest

Benteleye začala bolet hlava. Neustále na něj útočily hlučné hlasy, k tomu míhání křiklavého oblečení a pohyb lidských těl. Podlahu pokrývaly rozmačkané nedopalky a odpadky. Celý sál nabýval podivně neuspořádaného vzhledu, jako by se na jedné straně propadal. Oči ho bolely ze světel, která mu zářila nad hlavou, mihotala se a každým okamžikem měnila tvar a jas. Muž, který se tlačil okolo něj, ho tvrdě dloubl do žeber. O zeď se opírala mladá žena, mezi rty jí visela cigareta. Zula si sandály a spokojeně si mnula prsty s červeně nalakovanými nehty.
"Co byste si přál?" zeptala se ho Eleonora.
"Chci odejít."
Eleonora ho zkušeně provedla mezi přecházejícími skupinkami lidí k jednomu z východů. Za chůze upíjela drink a řekla: "Tohle všechno může vypadat zbytečně, ale ve skutečnosti to slouží svému účelu. Verrick je schopen –"
Cestu jim zahradil Herb Moore s nezdravě brunátnou tváří. S ním stál bledý a tichý Keith Pellig. "Tady jste," blábolil Moore, nejistě se kymácel a bryndal ze skleničky. Podíval se na Benteleye a chraplavě prohlásil: "Vy se do toho chcete zapojit." Poplácal Pelliga po zádech. "Tohle je největší světová událost. Tohle je nejdůležitější žijící osoba. Pokochejte se pohledem, Benteleyi."
Pellig mlčel. Bezvýrazně se díval na Benteleye a Eleonoru, hubenou postavu měl uvolněnou a vláčnou. Působil téměř bezbarvě. Oči, vlasy, pokožka, dokonce i nehty byly vybělené a průsvitné. Měl vymydlený, aseptický vzhled. Byl bez zápachu, barvy, chuti, úplná nula.
Benteley napřáhl ruku. "Zdravím vás, Pelligu. Podejme si ruce."
Pellig mu potřásl pravicí. Ruka byla chladná a trochu vlhká, neživotná a bez síly.
"Co si o něm myslíte?" vyptával se Moore agresivně. "Nestojí za to? Není to největší objev od vynálezu kola?"
"Kde je Verrick?" zeptala se Eleonora. "Pellig by se neměl vzdalovat z jeho dohledu."
Moore zrudl ještě víc. "To je směšné! Kdo –"
"Příliš jsi pil." Eleonora ostře pátrala očima po okolí. "Zatracený Reese! Nejspíš se ještě s někým hádá."
Benteley pohlédl na Pelliga v němé fascinaci. Na té lhostejné, štíhlé postavě bylo něco odpudivého, působil jako asexuální hermafrodit bez šťávy. Pellig dokonce ani neměl v ruce sklenici. Neměl nic.
"Vy vůbec nepijete," rozlehl se Benteleyův hlas.
Pellig zavrtěl hlavou.
"Proč ne? Dejte si trochu metanové bouře." Benteley neohrabaně sáhl po sklenici na podnosu procházejícího MacMillanova robota. Tři sklenice spadly na podlahu, rozlily se a roztříštily pod robotovými klouzajícími pásy. Robot se okamžitě zastavil a začal pečlivě uklízet a zametat.
"Vezměte si!" Benteley podával sklenici Pelligovi. "Jezte, pijte a bavte se. Zítra někdo zemře, a vy to jistě nebudete."
"Nech toho," zasyčela mu Eleonora ostře do ucha.
"Pelligu," pokračoval zarputile Benteley, Jaké to je, být profesionálním zabijákem? Nevypadáte jako profesionální zabiják. Nepodobáte se vůbec ničemu. Dokonce ani člověku ne. Rozhodně ne živé lidské bytosti."
Lidé, kteří zůstali, se začali shromažďovat okolo. Eleonora ho zuřivě zatahala za ruku. "Tede, pro Kristovy rány! Jde sem Verrick!"
"Ať jde." Benteley se jí vytrhl. "To je můj rukáv." Přejel si rukáv necitlivými prsty. "Je to skoro všechno, co mi zbylo, tak mi nech alespoň to." Zahleděl se do prázdné tváře Keitha Pelliga. V mozku mu zněl neustálý řev, v nose a hrdle ho pálilo. "Pelligu, jaké to je, zavraždit člověka, kterého jsi nikdy předtím neviděl? Člověka, který ti nikdy nic neudělal? Neškodného cvoka, který náhodou stojí v cestě spoustě významných lidí? Jako dočasná překážka –"
"Co tím myslíte?" Moore přerušil nebezpečné bublání rozbouřené zášti. "Chcete naznačit, že s Pelligem není něco v pořádku?" Komicky se zachichotal. "Můj kamarád Pellig."
Z vedlejší místnosti se vynořil Verrick a odstrkával lidi z cesty. "Moore, vezměte ho odsud. Řekl jsem vám, abyste šel nahoru." Příkře ukázal skupině lidí k dvoukřídlým dveřím. "Večírek skončil. Jděte. Spojím se s vámi, až vás budu potřebovat."
Lidé se začínali rozcházet a neochotně se přesouvali k východům. Roboti jim vyhledávali kabáty a pláště. Tu a tam prodlévali v malých skupinkách, hovořili spolu, zvědavě sledovali Verricka a Pelliga.
Pelliga se zmocnil Verrick. "Jděte odsud. Jděte nahoru. Kriste, je pozdě." Vydal se k širokému schodišti, shrbený, s chundelatou hlavou nakloněnou ke straně. "No, když vezmeme v úvahu všechno, zvládli jsme toho dnes spoustu. Jdu do postele."
Benteley s námahou udržoval rovnováhu a zřetelně řekl Verrickovi: "Poslyšte, Verricku. Mám nápad. Proč nezavraždíte Cartwrighta sám? Obejděte se bez prostředníka. Je to víc vědecké."
Verrick se neočekávaně zachechtal a šel dál, nezpomalil, ani se neohlédl. "Promluvím si s vámi zítra," utrousil přes rameno. "Jděte domů a trochu se vyspěte."
"Já domů nejdu," oponoval Benteley zarytě. "Přišel jsem, abych se dozvěděl, jaká je strategie. Zůstanu tu, dokud se to nedozvím."

Verrick se nejprve zastavil a otočil. V hrubě tesaných rysech se mu objevil zvláštní výraz. "Co to má znamenat?"
"Slyšel jste mě," odsekl Benteley. Zavřel oči a stál s rozkročenýma nohama. Udržoval rovnováhu a místnost se nakláněla a posouvala. Když oči otevřel, Verrick už odešel po schodišti a Eleonora Stevensová ho zuřivě tahala za ruku.
"Ty zatracený blázne!" vřískala. "O co ti jde?"
"Je to čmuchal," prohlásil Moore nejistě. Postrčil Pelliga ke schodišti. "Raději ho odsud odveďte, Eleonoro. Brzo se začne válet po zemi."
Benteley byl vyveden z konceptu. Naprázdno otevřel ústa, ale nevyšel z nich ani hlásek. "Odešel," dokázal nakonec vyslovit. "Jsou všichni pryč. Verrick, Moore i ta vosková věc."
Eleonora ho odvedla do vedlejší místnosti a zavřela za nimi dveře. Místnost byla malá a zšeřelá, kouty se ztrácely v mlhavé temnotě. Eleonora si roztřeseně zapálila cigaretu, stála a zuřivě kouřila, z rozšířených nosních dírek jí vycházel kouř. "Benteleyi, vy jste blázen."
"Jsem opilý. To je ta šťáva z Callista. Je pravda, že se tisíce otroků potí a umírají v metanové atmosféře, aby Verrick mohl mít svou whisky?"
"Posaďte se." Strčila ho do křesla a začala před ním přecházet, napjatá jako loutka na drátcích. "Všechno se rozpadá. Moore je na Pelliga tak hrozně hrdý, že nedokáže přestat s jeho předváděním. Verrick si nemůže zvyknout na to, že ho vyhodili. Pořád si myslí, že má své telepaty, kteří ho podrží. Ach, Bože." Otočila se a zničeně ukryla tvář v dlaních.
Benteley se na ni nechápavě díval, dokud se znovu nevzchopila a nešťastně si neotírala opuchlé oči. "Můžu něco udělat?" zeptal se s nadějí v hlase.
Eleonora našla na nízkém stolku v přítmí karafu s vodou. Z mělké porcelánové mísy vysypala drobné bonbony za jedno z křesel a naplnila ji vodou. Rychle si omyla tvář, ruce a paže, pak strhla z okenního rámu vyšívanou látku a osušila se.
"Pojďte, Benteleyi," mumlala. "Pojďme odsud." Slepě vyrazila z místnosti, Benteley se namáhavě zvedl a vydal se za ní. Její malá postava s nahými ňadry klouzala jako přízrak mezi nezřetelnými předměty, které představovaly Verrickův majetek, velkými těžkými sochami a skleněnými vitrínami, nahoru po krátkém schodišti s tmavým kobercem a za rohy, kde stáli nehybní služební roboti a tiše čekali na příkazy.
Vyšli do opuštěného patra, zahaleného do stínů a zaprášené temnoty. Eleonora čekala, až ji Benteley dojde. "Jdu do postele," prohlásila otupěle. "Jestli chceš, můžeš jít taky, nebo můžeš jít domů."
"Můj domov zmizel. Nemám žádný domov." Následoval ji chodbou kolem řady pootevřených dveří. Občas zahlédl světla. Slyšel hlasy. Zdálo se mu, že některé z nich poznává. Mužské hlasy se mísily s ospalým, tlumeným ženským šeptáním. Eleonora náhle zmizela a Benteley zůstal sám.
Naslepo tápal mlhou nejasných pohybů a postav, které se kolem něj kymácely. Jednou do něčeho prudce narazil. Sesypala se na něj sprška předmětů. Omráčeně se z nich vymotal a zůstal přihlouple stát.
"Co tu děláte?" zeptal se hrubý hlas. Byl to Herb Moore, někde blízko. Jeho tvář se chvěla a stoupala, osvětlená jako přízrak, bez viditelné opory. "Vy sem nepatříte!" Hlas sílil, dokud společně se zčervenalou, odulou tváří nevyplňoval celé Benteleyovo vnímání. "Jděte do hajzlu! Jděte, kam patříte, vy podřadná lidská trosko. Třída osm-osm? Nenechte se vysmát. Kdo vám řekl –"
Benteley Moorovu tvář rozdrtil. Pomačkala se a vystříkla z ní tekutina a úlomky, byla totálně zničena. Něco do něj udeřilo a svalil se. Dusil se a svírala ho jakási hmota, převalovala se a slintala. Probojovával si cestu na vzduch, snažil se zachytit něčeho pevného.
"Uklidněte se," šeptala Eleonora naléhavě. "Oba dva, proboha! Buďte zticha!"
Benteley znehybněl. Vedle něj oddechoval a lapal po dechu Moore a otíral si krvácející tvář. "Já tě zabiju, ty čmuchalskej bastarde." Vzlykal bolestí a nenávistí. Zakřičel: "Budeš litovat, že jsi mě praštil!"
Další věc, kterou Benteley vnímal, byla, že sedí na něčem nízkém, předklání se a zápolí s botami. Před ním na podlaze ležel jeho kabát. Boty pak zůstaly nehybně ležet kus od sebe na rozlehlém luxusním koberci. Neozývaly se žádné zvuky. Místnost byla úplně tichá a chladná. Ve vzdáleném rohu blikala slabá lampa.
"Zamkni dveře," ozval se nablízku Eleonořin hlas. "Myslím, že se Moore snad úplně zbláznil. Je venku v chodbě a motá se kolem jako berserk."
Benteley našel dveře a zajistil je ruční zástrčkou ve starém stylu. Eleonora stála ve středu místnosti, jednu nohu zdviženou, chodidlo propnuté, a opatrně si rozepínala řemínky na sandálech. Zatímco ji ohromený a překvapený Benteley tiše pozoroval, odkopla sandály, rozepjala si kalhoty a svlékla je. Ve světle lampy se na okamžik zaleskly nahé kotníky. Bledá, chvějící se stehna. Ten obraz před ním tančil, dokud přemožený pevně nesevřel víčka. Elegantní křivky, štíhlé a křehké perfektně hladké nohy, až nahoru ke kolenům, kde začínalo spodní prádlo...
Pak klopýtal a klesal a ona k němu vztahovala ruce. Vlhké paže, rozhoupaná ňadra s temně rudými bradavkami, která pod ním byla plná a pevná. Vydechla, zachvěla se a objala ho pažemi. Řev v hlavě vyvřel a přetekl. Zavřel oči a poklidně se nechal stáhnout do proudu.

Po dlouhé době se probudil. Místnost byla chladná jako smrt. Nic se nehýbalo. Nezněl tam žádný zvuk, nebyl tam žádný život. Ztuhle se pokoušel vstát, zmatený, myšlenky roztříštěné na nejasné úlomky. Otevřeným oknem pronikalo šedé světlo časného rána a ledově ho bičoval zlověstný studený vítr. Couvl, zastavil se, pokoušel se sebrat.
Tu a tam ležely na hromadách rozvalené postavy, promíchané s rozházenými šaty a svrchníky. Klopýtal mezi nataženými končetinami, napůl zakrytými pažemi a oslepivě bílýma nohama, které ho šokovaly a děsily. Poznal Eleonoru; ležela na boku. Jednu paži s pokrčenými štíhlými prsty měla napřaženou. Nohy stočila pod sebe a neklidně dýchala pootevřenými rty. Bloumal dál – a strnul.
Šedé světlo pronikalo na další tvář a postavu, na starého přítele Ala Davise, klidného a spokojeného v objetí tvrdě

spící manželky. Pevně se k sobě tiskli, neteční ke všemu ostatnímu.
Kousek dál leželi další lidé, někteří jednotvárně chrápali, jeden se hýbal a částečně probouzel. Další postava sténala a chabě tápala po nějaké přikrývce. Rozšlápl skleničku. Rozlétly se střepy a rozlila louže tmavé kapaliny. Další povědomá tvář. Kdo to je? Tmavovlasý muž s hezkými rysy...
Byla to jeho vlastní tvář!
Narazil do dveří a ocitl se ve žlutě osvětlené chodbě. Zmocnila se ho hrůza a rozběhl se naslepo. Bosé nohy ho tiše nesly prostornými chodbami pokrytými koberci, nekonečnými a pustými, kolem oken šedých jako kámen, mlčenlivými schodišti, která se zdála nekonečná. Divoce vrazil za roh a zjistil, že je uvězněn ve výklenku. Před ním se tyčilo vysoké zrcadlo a blokovalo mu cestu.
V zrcadle se vznášela kymácející se postava. Na okamžik chycená, prázdná, neživotná věc podobná hmyzu, visící ve žlutavých vodních hlubinách. Němě na ni zíral, na voskově zbarvené vlasy, prázdná ústa a rty, bezbarvé oči. Paže bez kostí bezvládně visely podél těla. Vybělený tvor bez páteře na něj tupě mrkal, tichý a nehybný.
Zaječel – a obraz zmizel. Hnal se šedě osvětlenými chodbami, nohy se stěží dotýkaly zaprášených koberců. Pod sebou necítil nic. Zvedal se, vynášený velikou hrůzou. Letěl jako blesk, ječící tvor, hnal se do výše ke klenutému stropu.
S roztaženými pažemi a bez hlesu se hnal skrze stěny a obložení, do prázdných místností a hned zase z nich, opuštěnými průchody jako oslepená, vyděšená věc, která se zoufale točila a míhala, tloukla do tabulek zalitých olovem v zoufalých a marných pokusech uniknout.
S ohlušivou ranou prudce narazil do cihlového krbu. Zlomený a roztříštěný se bezmocně sesul na zaprášený měkký koberec. Na okamžik ochromeně ležel a pak klopýtal dál, zoufale a bezmyšlenkovitě pospíchal, spěchal kamkoliv pryč a ruce si držel před obličejem, měl zavřené oči a otevřená ústa.
Před sebou zaslechl nějaké zvuky. Pootevřenými dveřmi pronikalo jasné žluté světlo. V místnosti seděla kolem stolu skupina lidí, stůl přetékal páskami a zprávami. Uprostřed žhnula atronická žárovka, teplé a nehybné miniaturní slunce, které ho hypnoticky přitahovalo. Muži obklopení šálky kávy psali a něco si mumlali, zabraní do práce. Jeden z nich byl mohutný, s pokleslými širokými rameny.
"Verricku!" vykřikl na toho muže Benteley. Jeho hlas zněl tiše, byl to vysoký, slabý, třaslavý hmyzí hlásek. "Verricku, pomozte mi!"
Reese Verrick rozhněvaně vzhlédl.
"Co chcete? Mám práci. Tohle musíme dokončit, než začneme."
"Verricku!" zaječel, vyzařovala z něj hrůza a slepá panika. "Kdo jsem?"
"Jste Keith Pellig," odpověděl podrážděně Verrick, otřel si čelo mohutnou tlapou a odstrčil pásky. "Jste úkladný vrah zvolený Shromážděním. Za necelé dvě hodiny musíte být připraven k práci. Máte před sebou úkol."

Sedm
Ze zšeřelé chodby se vynořila Eleonora Stevensová. "Verricku, tohle není Keith Pellig. Zavolej sem Moora a přiměj ho, aby mluvil. Pomstil se Benteleyovi, protože se poprali."
Verrickovy oči se rozšířily. "Tohle je Benteley? Ten zatracený Moore! Nemá vůbec rozum, tohle nám způsobí problémy."
Benteley se začínal trochu vzpamatovávat. "Jde to napravit?" zamumlal.
"Byl v bezvědomí," odsekávala Eleonora tichým hlasem. Natáhla si kalhoty, obula sandály a přes ramena si přehodila zimník. Tvář měla bledou, temně rudé vlasy slepené a zplihlé. "Nemůže to absolvovat, když je při vědomí. Zavolejte nějakého doktora z laboratoře, ať ho uspí. A nepokoušejte se využít téhle situace. Vraťte ho zpátky dřív, než mu něco řeknete. Teď to nedokáže přijmout, chápete?"
Objevil se Moore, otřesený a vylekaný. "Nestala se žádná škoda. Jenom jsem se trochu ukvapil, to je všechno." Chytil Benteleye za paži. "Pojďte se mnou. Hned to dáme do pořádku."
Benteley se mu vytrhl. Odstoupil od Moora a zkoumal své cizí ruce a tvář. "Verricku," naléhal jeho hlas, slabý a prázdný. "Pomozte mi."
"Napravíme to," uklidňoval ho Verrick nevrle. "Bude to v pořádku. Už tu je doktor."
Verrick i doktor ho drželi. Herb Moore se motal kousek dál, bál se k Verrickovi přiblížit. Eleonora si u stolu unaveně zapálila cigaretu, stála a kouřila. Doktor zatím zabodl Benteleyovi do paže jehlu a zmáčkl píst. Když se rozpouštěl v temnotě, uslyšel dunivý Verrickův hlas, jak slábne a ztrácí se.
"Měl jste ho zabít nebo nechat na pokoji, ne něco takového. Myslíte si, že na tohle zapomene?"
Moore něco odpověděl, ale Benteley neslyšel. Temnota začala být naprostá a on byl v ní.

Odněkud z velké dálky říkala Eleonora Stevensová: "Víte, Reese skutečně nechápe, co je Pellig zač. Všiml jste si toho?"
"On nerozumí žádným teoriím." Mooreho hlas, zatrpklý a vzteklý.
"Nemusí rozumět teorii. Proč by musel, když si může najmout nekonečné množství nadaných mladých mužů, kteří ji pochopí za něj?"
"Předpokládám, že míníte mne."
"Proč jste s Reesem? Nemáte ho rád. Nevycházíte sním."
"Verrick má peníze na investice do mého oboru. Pokud by mou práci nepodporoval, měl bych smůlu."
"Až tohle všechno skončí, výsledky získá Verrick."
"To není důležité. Podívej, vyšel jsem z MacMillanových podkladů, ze všech základních věcí, které dělal s roboty. Co z toho kdy vzniklo? Jenom ti tupí kolohnáti, oslavované vysavače, sporáky, servírovací stojany. MacMillan to pojal špatně. Chtěl jenom něco velkého a silného ke zvedání břemen, aby si neklasové mohli lehnout a spát. Už by

neexistovali sloužící a dělníci – neklasové. MacMillan je podporoval. Svou klasifikaci pravděpodobně koupil na černém trhu."
Ozvaly se nějaké zvuky. Lidé se začínali pohybovat, vstávali a chodili, cinkalo sklo.
"Skotskou a vodu," poručila si Eleonora.
Bylo slyšet, že si někdo sedá. Muž si úlevně oddechl. "Jsem unavený. To byla noc. Brzo půjdu na kutě. Ztratili jsme celý den."
"Byla to tvoje chyba."
"On to vydrží. Bude k dispozici starému dobrému Keithu Pelligovi."
"Ty nebudeš procházet procedurou, ne ve tvém stavu."
Moorův hlas zněl rozhněvaně. "Je můj, nebo ne?"
"Patří světu," opravila ho Eleonora ledově. "Jsi tak zahalený do svých slovních šachů, že nedokážeš postřehnout nebezpečí, do kterého nás dostáváš. Každá hodina, kterou ten cvok má, mu dává lepší šanci na přežití. Kdyby ses vzteky nepomátl a neobrátil všechno vzhůru nohama, abys zchladil svou osobní zášť, Cartwright už mohl být mrtvý."
Nastal večer.
Benteley se pohnul. Částečně se posadil a překvapilo ho, že se cítí být silný a s čistou hlavou. Místnost se utápěla v polotmě. Zářilo v ní jediné světélko, slabá žhnoucí tečka, kterou identifikoval jako Eleonořinu cigaretu. Vedle ní seděl Moore, nohu přes nohu, sklenici whisky v ruce, tvář mrzutou a nepřístupnou. Eleonora rychle vstala a rozsvítila stolní lampu. "Tede?"
"Kolik je hodin?" zeptal se Benteley.
"Osm třicet." Přešla k posteli, ruce v kapsách. "Jak se cítíš?"
Rozechvěle spustil nohy na podlahu. Oblékli ho do normálního pyžama, šaty nikde neviděl. "Mám hlad." Najednou sevřel pěsti a prudce se uhodil do tváře.
"Jsi to ty," sdělila mu Eleonora suše.
Když se Benteley vrávoravě postavil, podlamovaly se mu nohy.
"To jsem rád. Skutečně se to stalo?"
"Stalo se to." Sáhla po cigaretě. "A stane se to znovu, ale příště budeš připravený. Ty a dvacet tři dalších schopných mladíků."
"Kde mám šaty?"
"Proč?"
"Odcházím."
Moore rychle vstal. "Nemůžete odejít. Postavte se tváří v tvář skutečnosti. Odhalil jste, co je Pellig – myslíte, že by vás Verrick pustil?"
"Porušujete pravidla shromáždění k Výzvě." Benteley našel šaty v boční skříni a rozložil je na posteli. "Můžete vyslat vždy jen jednoho vraha. Tahle vaše věc je narafičená tak, že vypadá jako jeden, ale –"
"Ne tak rychle," přerušil ho Moore. "Ještě jste to úplně nevyřešil."
Benteley si rozepjal pyžamo a odhodil ho. "Pellig není nic jiného než syntetika."
"Správně."
"Pellig je nosič. Nacpete do něj tucet vysoce výkonných mozků a vyšlete ho do Batávie. Cartwright bude mrtvý, vy zpopelníte tu věc – Pelliga, a nikdo se o tom nedozví. Vyplatíte své mozky a pošlete je zpět k pracovním stolům. Jako mě."
Moore se bavil. "Přál bych si, abychom to mohli udělat. Mimochodem, zkoušeli jsme to. Nastrkali jsme do Pelliga najednou tři osobnosti. Výsledkem byl chaos. Každý z nich se vydal jinam."
"Má Pellig nějakou vlastní osobnost?" zajímal se Benteley, zatímco se oblékal. "Co se stane, když jsou mozky mimo?"
"Pellig se stane něčím, čemu říkáme zelenina. Nezemře, ale poklesne na primitivní úroveň existence. Tělo funguje dál, je to druh narkotického spánku."
"A co ho ovládalo včera na večírku?"
"Úředník z mé laboratoře. Nevýrazná osobnost odpovídající tomu, co jste viděl. Osobnost je přenášena téměř beze změny. Pellig je dobrým médiem. Nedochází k příliš velkému zkreslení nebo refrakci."
Benteley se vymanil ze vzpomínek a prohodil:
"Když jsem byl uvnitř, myslel jsem, že tam je Pellig se mnou."
"Já jsem to vnímala stejně," souhlasila Eleonora chladně. "Poprvé, když jsem to zkoušela, jsem měla dojem, jako kdybych měla hada v kalhotách. Je to iluze. Kdy jsi to pocítil poprvé?"
"Když jsem se podíval do zrcadla."
"Snaž se nedívat do zrcadla. Jak si myslíš, že jsem se cítila já? Ty jsi alespoň muž. Pro mě to bylo trochu drsné. Myslím, že by Moore neměl zkoušet ženské operátorky. Je to příliš velký šok."
"Necpete je tam bez varování, že ne?"
"Vytvořili jsme trénovanou posádku," vysvětloval Moore. "Za posledních pár měsíců jsme zkoušeli desítky lidí. Většina selhala. Po několika hodinách se u nich vyvinul podivný druh klaustrofobie. Chtěli se z toho dostat. Jak říká Eleonora, jako kdyby měli nablízku něco slizkého a špinavého." Pokrčil rameny. "Já to tak necítím. Myslím si, že je nádherný."
"Kolik jste jich získali?" zeptal se Benteley.
"Máme tucet osob, které to dokážou vydržet. Jednou z nich je váš přítel Davis. Má tu správnou povahu: mírnou, klidnou, bezproblémovou."
Benteley ztuhl. "Tak to je ta jeho nová klasifikace! Takhle zvítězil v Kvizu!"

"Každý je za to odměněn postupem, samozřejmě koupeným na černém trhu. Podle Verrickových pokynů jste přijat na tuhle práci. Není tak riskantní, jak vypadá. Pokud se něco pokazí, pokud začnou na Pelliga střílet, ať tam bude v té chvíli kdokoliv, bude stažen."
"Tak to je ta metoda," pronesl Benteley napůl pro sebe. "Postupná výměna."
"Jen ať dokážou, že došlo k porušení pravidel Výzvy," pokračoval Moore s elánem.
"Nechali jsme náš právnický personál, aby prošel všechny možné kličky a háčky. Neexistuje nic, čím by nás mohli dostat. Zákon specifikuje jednoho úkladného vraha, zvoleného veřejným shromážděním. Keith Pellig byl zvolen veřejným shromážděním a nebude jich víc než jeden."
"Nechápu, k čemu je to dobré."
"Ale pochopíte to," vložila se do hovoru Eleonora. "Moore zná dlouhý příběh, který se k tomu váže."
"Až se najím," odpověděl Benteley.

Všichni tři pomalu kráčeli chodbou pokrytou silným kobercem k jídelně. Ve dveřích se Benteley zarazil. U Verrickova stolu klidně seděl Pellig, před sebou talíř s telecími kotletami a bramborovou kaší. U bledých, bezkrevných rtů držel sklenici vody.
"Co se děje?" zeptala se Eleonora.
"Kdo v něm je?"
Eleonora lhostejně pokrčila rameny. "Jeden z laboratorních techniků. Pořád v něm někoho udržujeme. Čím lépe se s ním seznámíme, tím větší šanci budeme mít."
Benteley se vydal na opačný konec místnosti, než seděl Pellig. Jeho vosková bledost na něj působila nepříjemně. Připomínal nějaký hmyz, právě vylíhlý z kukly, který se ještě neosušil a neztvrdl na slunci.
A pak si na to vzpomněl.
"Poslyšte," ozval se chraplavě. "Je v tom něco víc."
Moore a Eleonora Stevensová na sebe ostře pohlédli. "Berte to s klidem, Benteleyi," řekl Moore.
"Létání. Opustil jsem zemi. A nebyl to jen běh." Hlas mu hrozivě zesílil. "Něco se se mnou stalo. Vznášel jsem se jako duch. Až ke krbu." Přejel si rukou čelo, ale žádná boule ani šrám tam nebyly.
Samozřejmě, že ne. Bylo to jiné tělo.
"Vysvětlete mi to," dožadoval se chraplavě. "Co se se mnou stalo?"
"Má to něco společného s menší hmotností," odpověděl Moore. "To tělo je výkonnější než přirozené lidské tělo."
Benteleyova tvář musela prozrazovat nedůvěru, protože se do hovoru vložila Eleonora: "Pellig musel vypít koktejl s drogami, než jste se dostal do jeho těla. Rozdávali je, viděla jsem, že si je některé ženy berou."
Přerušil je Verrickův ostrý hlas: "Moore, vy jste dobrý v abstraktních otázkách." Přistrčil k Moorovi kupu metalofólií. "Studoval jsem naše tajné zprávy na páscích o tom cvokovi Cartwrightovi. Není tam o něm nic důležitého, ale znepokojuje mě to."
"Proč?" zeptal se Moore a posadil se.
"Především měl svou e-kartu. To je pro neklasa neobvyklé. Pravděpodobnost, že jakákoliv e-karta během života jejího vlastníka stoupne v ceně, je tak mikroskopicky malá, tak zcela bezvýznamná –"
"Statistická pravděpodobnost vždycky existuje."
Verrick opovržlivě odfrkl. "Láhev je největší humbuk, který byl kdy vymyšlen. Ta zatracená věc funguje jako loterie a každý žijící člověk má los. Proč si nechávat kartu, která ti poskytuje pravděpodobnost výhry jedna ku šesti miliardám, šanci, která nikdy nepřijde? Neklasové jsou dost chytří na to, aby své karty prodávali na černém trhu, pokud si je nevezmou jejich koncerny. Jakou cenu teď má karta?"
"Kolem dvou babek. Bývala vyšší."
"Tak dobře. Ale Cartwright si svou kartu schovával. A to není všechno." Na Verrickově mohutném obličeji se objevil vychytralý výraz. "Podle mých zpráv Cartwright kupoval – nikoliv prodával – minimálně tucet e-karet během posledního měsíce." Moore se napřímil. "Skutečně?"
"Cartwright možná nakonec objevil talisman, který funguje," řekla Eleonora zamyšleně.
Verrick zařval jako poraněný býk: "To je blábol! Ty mizerný, nesmyslný talismany!" Rozhněvaně píchl prstem do dívčiných nahých ňader. "Co je tohle, visí ti tu jeden z těch malých pytlíčků s mločíma očima? Sundej ho a zahoď. Je to ztráta času."
Eleonora se pousmála. Všichni si zvykli na Verrickovu výstřednost a nevíru v talismany.
"Co ještě?" zajímal se Moore. "Máte další informace?"
"Toho dne, kdy se Láhev pohnula, se konala schůze Prestonovy společnosti." Verrick měl bílé klouby. "Možná získal to, po čem jsem šel já. Rozpis k určení následujících tahů. Kdyby mě napadlo, že tam Cartwright toho dne seděl a čekal, až přijde oznámení..."
"Co byste udělal?" zeptala se Eleonora. Verrick mlčel. Po tváři mu přeběhl podivný pokřivený výraz, bolestivé zachvění, které Benteleye překvapilo a ostatní přimělo, aby ztuhli. Verrick najednou obrátil pozornost k jídlu na talíři a ostatní rychle udělali to samé.
Když dojedli, Verrick odstrčil šálek s kávou a zapálil si cigaretu. "Teď poslouchejte," obrátil se k Benteleyovi. "Řekl jste, že chcete znát naši strategii: tady je. V okamžiku, kdy telepat spojí vlastní myšlení s vrahovým, má ho. Sbor nikdy nedovolí vrahovi uniknout, předávají si ho od jednoho ke druhému ve vícenásobných kruzích. Přesně vědí, co se chystá udělat, hned, jak na to pomyslí. Žádná strategie nefunguje. Nepřetržitě mu čtou myšlenky až do chvíle, kdy se začnou nudit a podříznou mu krk."
"To je důvod, proč nás telepové nutí použít Minimax," vložil se do hovoru Moore. "Proti telepatům nemůžete mít

strategii, musíte jednat náhodně. Nesmíte vědět, co budete dělat dál. Musíte zavřít oči a běžet naslepo. Problém spočívá v tomhle: jak vytvořit ve své strategii náhodu a přesto účelně směřovat k cíli?"
"Úkladní vrahové v minulosti," pokračoval Verrick, "se pokoušeli najít způsoby, jak dělat náhodná rozhodnutí. Pomáhaly jim plimpy. Plimp je metoda, používaná především vrahy. Kapesní hrací deska vytváří náhodné kombinace, podle kterých lze vykonávat jakkoliv složitá rozhodnutí. Vrah hodí, na desce odečte číslo a jedná podle předem připraveného plánu. Telepat nemůže dopředu vědět, co se na desce objeví, o nic lépe než vrah.
Ale to nebylo dost dobré. Vrah hrál tu zatracenou M-hru, ale stejně prohrál. Prohrál proto, že ji telepate hrají také. Jich je osmdesát a on je sám. Je statisticky znevýhodněn, vítězí jen jednou za dlouhou dobu. Vrahové pronikají dovnitř náhodou. DeFalla to dokázal tak, že namátkou rozevřel Gibbonovu knihu Vzestup a pád říše římské a získaný text využil nějakým komplikovaným způsobem."
"Odpovědí je očividně Pellig," přerušil ho Moore. "Máme čtyřiadvacet různých mozků. Mezi nimi nebude žádný kontakt. Každý z těch dvaceti čtyř sedí v jiné kóji tady ve Farben a je napojen na implementační zařízení. V náhodných intervalech přepínáme na různé, náhodně vybrané mozky. Každý mozek má kompletně zpracovanou strategii. Ale nikdo neví, čí mozek bude následovat jako příští, nebo kdy. Neví, jaká strategie, jaké plánované akce začnou. Telepové nebudou z minuty na minutu vědět, co dalšího Pelligovo tělo podnikne."
Benteleye až zamrazilo obdivem z tohoto nelítostného, superlogického technika. "Není to špatné," připustil.
"Chápejte," pokračoval Moore hrdě, "Pellig se podobá Heisenbergově náhodné částici. Telepové mohou sledovat jeho dráhu: vede přímo k Cartwrightovi. Ale ne jeho rychlost. Kde na té dráze se Keith Pellig bude v danou chvíli nalézat, nebude vědět nikdo."

Osm
Byt Eleonory Stevensové se skládal z řady atraktivních pokojů v obytné čtvrti pro klasifikované koncernu Farben. Benteley se s obdivem rozhlížel. Eleonora zatím zavřela dveře a chodila po bytě, rozsvěcela světla a urovnávala věci.
"Zrovna jsem se přestěhovala," vysvětlovala. "Je tu nepořádek."
"Kde je Moore?"
"Myslím, že někde v budově."
"Domníval jsem se, že žiješ s ním."
"Teď ne." Eleonora spustila průsvitný filtr na stěně pokoje, která sloužila k výhledu. Noční obloha s množstvím chladných hvězd i třpytící se jiskřičky a obrysy, které představovaly koncern Farben, se zamlžily a zmizely. Eleonora na něj úkosem pohlédla, trochu rozpačitě, a dodala: "Abych řekla pravdu, právě teď nežiju s nikým."
"Omlouvám se," pronesl Benteley neobratně. "To jsem nevěděl."
Eleonora pokrčila rameny a usmála se. Oči jí jiskřily, rudé rty se prohnuly v úsměvu. "Je to hrozné, co? Nejdřív jsem žila s Moorem, pak s jiným výzkumným pracovníkem, jeho přítelem, a pak s jedním z plánovacího oddělení. Byla jsem telep, uvědomuješ si to? Spousta lidí, kteří nejsou telepati, nechce žít s telepem, a se členy Sboru jsem nikdy nevycházela."
"Teď to skončilo."
"To jistě." Přecházela po místnosti s rukama zastrčenýma hluboko v kapsách, náhle vážná a zamyšlená. "Předpokládám, že jsem svůj život promrhala. Na tom, že jsem telepat, jsem nikdy neviděla nic zvláštního. Znamenalo to, že se buď musím cvičit pro Sbor nebo se podrobit sondě k odstranění telepatických schopností. Podepsala jsem, abych se vyhnula pracovním táborům... Nemám klasifikaci. Víš to? Pokud mě Verrick propustí, je to konec. Nemůžu se vrátit ke Sboru a skutečně nedokážu nic, abych vyhrála v Kvizu." Prosebně na Benteleye pohlédla. "Máš na mě jiný názor, protože jsem volná?"
"Vůbec ne."
"Cítím se hrozně divně, když jsem tak samotná." Udělala křečovité gesto. "Jsem úplně odříznutá. Odkázaná sama na sebe. Je to pro mne hrozné utrpení, Tede. Musela jsem jít s Verrickem. Je to jediný muž, se kterým jsem se kdy cítila úplně v bezpečí. Ale odřízlo mě to od mé rodiny." Pateticky k němu vzhlédla. "Jsem hrozně nerada sama. Jsem tak vyděšená."
"Nepodléhej strachu. Vykašli se na ně."
Eleonora se otřásla. "To nedokážu. Jak můžeš takhle žít? Musíš mít lidi, na které se můžeš spolehnout, někoho silného, kdo se o tebe postará. Tohle je ohromný mrazivý svět, úplně pustý, nepřátelský a bez tepla. Víš, co se ti stane, když se neudržíš a padneš?"
"Já vím." Přikývl. "Posílají je pryč po milionech."
"Myslím, že bych zůstala se Sborem. Ale já nemám Sbor ráda. Špehují, poslouchají a pořád vědí, o čem přemýšlíš. Nežiješ doopravdy, ne jako jednotlivec. Jsi něco jako kolektivní organizmus. Nemůžeš milovat doopravdy, nemůžeš doopravdy nenávidět. Všechno, co máš, je tvá práce. A dokonce ani ta není tvoje. Sdílíš ji s osmdesáti dalšími lidmi, lidmi jako je Wakeman."
"Chceš být sama, ale bojíš se," nadhodil Benteley.
"Chci být sama sebou! Nechci být sama. Hrozně nesnáším, když se ráno probudím a nikoho vedle sebe nenajdu. Nesnáším příchody domů do prázdného pokoje. Večeřet samotná, vařit si a uklízet sama pro sebe. V noci rozsvěcet světla, zahánět stíny. Dívat se na televizi. Jenom sedět. Přemýšlet."
"Jsi mladá. Zvykneš si na to."
"Já si na to nezvyknu!" Trochu se rozveselila. "Samozřejmě jsem si vedla lépe než někteří." Pohodila hřívou vlasů, rudou jako plameny, a zelené, smyslné, vychytralé oči se zamžily. "Od té doby, co mi bylo šestnáct, jsem žila se spoustou mužů. S kolika, to si nevzpomenu. Potkávala jsem je tak, jako jsem potkala tebe, v práci nebo na večírcích, občas prostřednictvím přátel. Chvíli jsme žili společně a pak jsme se pohádali. Vždy se něco pokazilo, nikdy to

nevydrželo." Znovu ji roztřásla hrůza, divoká, a zcela ji pohltila. "Odcházejí! Chvíli se zdrží a pak vypadnou, opustí mě. Nebo... mě vyhodí."
"To se stává," přitakal Benteley. Stěží ji poslouchal, ponořený ve vlastních myšlenkách.
"Jednoho dne přece najdu toho pravého," pokračovala vášnivě Eleonora. "A je mi teprve devatenáct. Na devatenáct let jsem si přece vedla dobře! To není moc dlouhá doba. A Verrick je můj ochránce: na něj se vždy můžu spolehnout."
Benteley se vzpamatoval. "Žádáš mě, abych s tebou žil?"
Eleonora se začervenala. "No, nevadilo by ti to?"
Neodpověděl.
"Co se děje?" zeptala se rychle, s ublíženým pohledem a naléhavě.
"S tebou to nemá nic společného." Benteley se k ní otočil zády a přešel k výhledové stěně. Obnovil její průhlednost. "Koncern vypadá v noci docela hezky," komentoval to a mrzutě vyhlížel ven. "Když se na něj takhle díváš, nepoznáš, čím ve skutečnosti je."
"Zapomeň na koncern!" Eleonora rychle přepnula zpět šedou mlhu. "Nejde o mě? V tom případě se jedná o Verricka. Já vím – je to Reese Verrick. Ach, Bože. Byl jsi toho dne tak dychtivý, když jsi vpadl do kanceláře a svíral jsi aktovku jako pás cudnosti." Trochu se usmála. "Byl jsi tak vzrušený. Jako křesťan, který se konečně dostal do nebe. Cekal jsi tak dlouho... tolik jsi očekával. Bylo na tobě něco hrozně přitažlivého. Doufala jsem, že mi budeš nablízku."
"Chtěl jsem vypadnout ze systému koncernů. Chtěl jsem se dostat k něčemu lepšímu. Ke Správě."
"Správa!" zasmála se Eleonora. "Co to je? Abstrakce! Co si myslíš, že vytváří Správu?" Rychle dýchala, oči měla rozšířené, srdce jí bušilo. "Jsou to lidé, kteří jsou skuteční, ne instituce a kanceláře. Jak můžeš být věrný nějaké věci? Přicházejí noví lidé, ti staří umírají, tváře se mění. Zůstává tvoje loajalita? Proč? K čemu? To je pověrčivost! Jsi loajální slovu, jménu. Ne živé bytosti z masa a kostí."
"Je v tom víc," namítal Benteley. "Nejsou to jen kanceláře a stoly. Správa něco představuje."
"Co představuje?"
"Stojí nad námi všemi. Je větší než kterýkoliv člověk nebo jakákoliv skupina lidí. A přesto jsou to v určitém smyslu všichni."
"Není to nikdo. Když máš přítele, je to určitá osoba, ne třída nebo pracovní skupina, ne? Přece nemáš za přítele třídu čtyři-sedm? Když jdeš do postele s nějakou ženou, je to konkrétní žena, nebo ne? Všechno ostatní ve vesmíru se zhroutilo... náhodně se mění, bezúčelně, jako šedý kouř, který nedokážeš sevřít v rukách. Jedinou věcí, která zůstala, jsou lidé: tvá rodina, přátelé, milenka, ochránce. Můžeš se jich dotýkat, být k nim blízko... vdechovat život, který je hřejivý a pevný. Pot, pokožka a vlasy, sliny, dech, těla. Chuť, dotek, vůně, barvy. Dobrý Bože, musí přece existovat něco, co můžeš uchopit a držet se toho! Co existuje kromě lidí? Na co jiného se můžeš spolehnout než na svého ochránce?"
"Můžeš se spolehnout sama na sebe."
"Reese se o mě stará! Je velký a silný."
"Je to tvůj otec," prohlásil Benteley. "A já otce nesnáším."
"Ty jsi – psychotik. Něco s tebou není v pořádku."
"Já vím," souhlasil Benteley. "Jsem nemocný člověk. A čím víc toho vidím, tím jsem nemocnější. Jsem tak nemocný, že si myslím, že všichni ostatní jsou nemocní a já jsem jediná zdravá osoba. To je pěkně ujeté, co?"
"Ano," potvrdila Eleonora bez dechu.
"Rád bych stáhl celou tuhle konstrukci dolů, aby se s hlasitou ranou roztříštila. Ale nemusím, hroutí se sama. Všechno je tenké, prázdné a kovové. Hry, loterie – skvělé dětské hračky! Vše, co to drží pohromadě, je přísaha. Pracovní zařazení na prodej, cynismus, luxus a chudoba, lhostejnost... u vřískané televizní přijímače. Jeden člověk se chystá zavraždit druhého a všichni tleskají a dívají se. V co vlastně věříme? Co máme? Skvělé zločince, kteří pracují pro mocné zločince. Přísaháme věrnost plastikovým bustám."
"Busta je symbol. A není na prodej. To je jediná věc, kterou nemůžeš koupit a prodat." Zelené oči jí triumfálně blýskaly. "Ty to víš, Tede. Je to nejcennější věc, kterou máme. Loajalita mezi námi, mezi ochráncem a vazalem, mezi mužem a jeho milenkou."
"Možná by člověk měl být věrný ideálu."
"Jakému ideálu?"
Benteleyův mozek odmítl vydat odpověď. Kolečka, převody a táhla uvázly. Dovnitř se začaly tlačit neznámé, nepochopitelné myšlenky, myšlenky nechtěné a nevyžádané, které přiváděly mechanismus do mučivé nejistoty. Odkud ten příval přicházel? Nevěděl. "To je všechno, co nám zbylo," řekl nakonec. "Naše přísahy. Naše loajalita. To je tmel, který drží celý systém, aby se nezhroutil. A jakou má cenu? Jak je kvalitní? Moc ne. Rozpadá se i teď, zatímco tu stojíme." Eleonora překvapeně vydechla. "Nerozpadá!"
"Je Moore loajální k Verrickovi?"
"Ne! To je důvod, proč jsem ho opustila. On a jeho teorie. To je všechno, čemu je věrný, jim a sám sobě." Její talismany se divoce roztančily. "Hnusí se mi to!"
"Verrick není loajální," pronesl Benteley opatrně. Pokoušel se odhadnout dívčiny reakce. V bledé tváři měla ohromený výraz. "Není Moore, nedávej mu vinu. Jde po tom, co může získat. Stejně tak všichni ostatní. Stejně tak Reese Verrick. Kdokoliv z nich by zavrhl svou přísahu, aby získal trochu větší kořist, trochu větší moc. Je to velká honička k vrcholku. Všichni se namáhají, aby se dostali nahoru – a nic jim nesmí stát v cestě. Až budou odkryty všechny karty, uvidíš, jak málo platí loajalita."
"Verrick by svou přísahu nikdy neporušil! Neopustil by lidi, kteří jsou na něm závislí!"
"Už to udělal. Porušil morální kodex, když mě nechal přísahat. Byla jsi do toho zapletená, víš to. Já jsem přísahal v

dobré víře."
"Ach, Bože," povzdechla Eleonora unaveně. "Ty na to nikdy nezapomeneš, že ne? Zlobíš se, protože si myslíš, že jsme tě podvedli."
"Je to něco víc, nic si nenalhávej. Za tím je vidět celá ta mizerná, slabá konstrukce. Jednoho dne to zjistíš. Já to vím už teď. Jsem zcela připravený. Co jiného můžeš očekávat ve společnosti her, kvizů a úkladných vrahů?"
"Neobviňuj Verricka. Výzva byla ustanovena před léty, když byl vypracován a uveden do pohybu celý systém Lahve, celá M-hra."
"Verrick nehraje ani M-hru čestně. Snaží se ji porazit tou strategií s Pelligem."
"Bude to fungovat, ne?"
"Pravděpodobně ano."
"Dobře, tak na co si stěžuješ? Není právě tohle důležité?" Eleonora ho vášnivě chytila za paži. "Pojď, zapomeň na to. Děláš si zbytečně velké starosti. Moore příliš mnoho mluví a ty si děláš příliš velké starosti. Bav se – zítra je velký den."
Nalila pití a přinesla Benteleyovi skleničku. Seděl a zamračeně upíjel, Eleonoru vedle sebe na pohovce. V pološeru pokoje dívčiny karmínové vlasy matně zářily a jiskřily. Skrčila nohy pod sebe. Olověně šedé skvrny nad ušima trochu vybledly, ale stále tam byly. Opírala se o Benteleye, oči měla zavřené, prsty s rudě nalakovanými nehty objímala sklenici a měkce řekla: "Chci, abys mi něco pověděl. Jdeš s námi?"
Benteley chvíli mlčel.
"Ano," souhlasil nakonec.
Eleonora vzdychla. "Díky Bohu. Jsem tak ráda."
Benteley se opřel a postavil sklenici na nízký stolek. "Přísahal jsem. Složil jsem přísahu Verrickovi. Nemám na vybranou, pokud ji nechci porušit a utéci od něj."
"To už se stalo."
"Nikdy jsem neporušil přísahu. Měl jsem Oiseau-Lyre dost už před léty, ale nikdy jsem se nepokusil uniknout. Mohl jsem, podstoupil bych riziko, že mě chytnou a zabijí. Uznávám zákon, který poskytuje ochránci moc nad životem a smrtí uprchlých vazalů. Ale nemyslím, že by se přísaha měla porušovat, ať už ze strany vazala nebo ochránce."
"Myslela jsem, že jsi říkal, že se to hroutí."
"Ano. Ale nechci tomu napomáhat."
Eleonora postavila sklenici a natáhla se, aby ho objala hladkými nahými pažemi kolem krku. "Jaký život jsi vedl? Co jsi vykonal? Žil jsi s mnoha ženami?"
"S několika."
"Jaké byly?"
Benteley pokrčil rameny. "Různé."
"Byly hezké?"
"Myslím, že ano."
"Která byla poslední?"
Benteley vzpomínal. "Před pár měsíci. Dívka třídy sedm-devět, jmenovala se Julie."
Eleonořiny zelené oči ho napjatě sledovaly. "Pověz mi, jaká byla."
"Malá. Hezká."
"Hodně se mi podobala?"
"Máš krásnější vlasy." Dotkl se jejích měkkých vlasů, rudých jako plameny. "Máš moc hezké vlasy. A oči." Pevně ji přitiskl k sobě a dlouho držel. "Jsi moc hezká."
Dívčina malá pěst se sevřela kolem talismanů mezi ňadry. "Všechno dobře vychází. Mám štěstí, velké štěstí." Natáhla se a políbila ho na ústa. Její hřejivá, vášnivá tvář se na okamžik chvěla proti jeho, pak vzdychla a lehce se odtáhla.
"Bude skvělé, když tu všichni budeme společně pracovat a budeme pohromadě."
Benteley neříkal nic.
Po chvíli se mu Eleonora vyvinula z náručí a zapálila si cigaretu. Seděla a zamyšleně se na něj dívala, se založenýma rukama, bradou zdviženou, velkýma a vážnýma očima. "Dojdeš daleko, Tede. Verrick má o tobě vysoké mínění. Tolik jsem se bála, když jsi to minulou noc udělal. Když jsi říkal ty věci. Ale jemu se to líbilo. Respektuje tě, považuje tě za schopného. A má pravdu! Je v tobě něco silného a jedinečného." Pateticky dodala: "Bože, jak bych si přála, abych ti dokázala číst myšlenky. Ale je to pryč, opravdu pryč."
"Uvažuju o tom, jestli Verrick ví, kolik jsi obětovala."
"Verrick má důležitější věci, o kterých musí přemýšlet." Zachvátilo ji náhlé vzrušení. "Zítra možná budeme zpátky! Věci budou takové, jako byly předtím, takové, jaké jsi je chtěl mít. Nebude to nádherné?"
"Asi ano."
Eleonora odložila cigaretu a rychle se naklonila, aby ho políbila. "A skutečně půjdeš s námi? Opravdu pomůžeš ovládat Pelliga?"
Benteley slabě přikývl. "Ano."
"Pak je všechno perfektní." Hladově mu vzhlédla do tváře, zelené oči v pološeru žhavé a vzrušené. Začala rychle a chraptivě dýchat, vydechovala mu do tváře horkou vůni. "Líbí se ti tyhle pokoje? Jsou dost velké? Máš hodně věcí na stěhování?"
"Moc ne." Jako by na něm visela veliká mrtvá tíha, apatické ochromení. "Tohle vyhovuje."
Eleonora si spokojeně oddechla, vyklouzla od něj a jediným plynulým pohybem vyprázdnila sklenici. Prudce zhasla lampu a šťastně si k němu znovu lehla. Jediné světlo vydávala její žhnoucí cigareta; spočívala na malém měděném

popelníku. Z dívčiných vlasů a rtů vyzařovaly temné barvy hořícího plamene. Zdálo se, že bradavky ňader jí v přítmí temně světélkují. Po chvíli se k ní Benteley otočil, vzrušen září jejího těla.
Přesycení a malátní leželi mezi zmuchlanými šaty, těla vlhce dýchala naplněnou láskou. Eleonora natáhla nahou paži a sebrala to, co zbylo z cigarety. Přitiskla si ji ke rtům, blízko k Benteleyově tváři, a vydechovala mu podivně sladkou vůni sexuálního uspokojení do očí, nosu a úst.
"Tede," zašeptala nakonec, "stačím ti, ne?" Trošku se povytáhla, svaly na těle se zavlnily. "Vím, že jsem trochu... malá."
"Jsi hezká," vyhlásil neurčitě.
"Nevzpomínáš si na nikoho, s kým bys byl raději?" Když nedostala odpověď, pokračovala: "Chci říct, možná v tom nejsem tak dobrá, co?"
"Ale jistě. Jsi fantastická." Jeho hlas zněl prázdně, bezvýrazně. Ležel, opíral se o ni, netečně a bez života. "Přesně akorát."
"Tak co se děje?"
"Nic," odpověděl Benteley. Namáhavě se zvedl a sklesle od ní odcházel. "Jsem jenom unavený. Myslím, že půjdu spát." Jeho hlas zněl náhle ostře. "Jak jsi říkala, zítra bude velký den."

Devět
Leon Cartwright snídal s Ritou O'Neillovou a Petrem Wakemanem, když ho operátor videotelu upozornil, že na uzavřeném okruhu zachytil vysílání z lodi.
"Omlouvám se," začal kapitán Groves, když se na sebe dívali přes miliardy mil kosmického prostoru. "Vidím, že tam máte ráno. Ještě máš oblečený svůj starý modrý župan."
Cartwright měl bledý a unavený obličej. A obraz byl špatný, vlivem extrémní vzdálenosti se kolébal a mizel. "Kde přesně jste?" zeptal se pomalu a váhavě.
"Jsme ve vzdálenosti čtyřiceti astronomických jednotek," odpověděl Groves. Cartwrightův vzhled ho šokoval, ale nebyl si jist, nakolik to způsobilo zkreslení při přenosu na dlouhou vzdálenost. "Brzo vyrazíme do nezmapovaného prostoru. Už jsem přešel z oficiálních navigačních map na Prestonovy materiály."
Loď urazila asi polovinu cesty. Plamenný disk má mít oběžnou dráhu o dvakrát větším průměru, než je oběžná dráha Pluta – za předpokladu, že existuje. Oběžná dráha deváté planety vymezovala hranice prostoru, zmapovaného průzkumem. Za ním leží nekonečná prázdnota, o které toho bylo známo málo a existovalo hodně dohadů. Za chvíli měla loď minout poslední signální bóje a nechat za zády omezený, známý vesmír.
"Dost lidí ze skupiny se chce vrátit," sděloval Groves. "Uvědomují si, že opouštějí známou soustavu. Je to jejich poslední šance opustit loď. Pokud to neudělají teď, uváznou tu až do konce."
"Kolik by jich odešlo, kdyby mohli?"
"Asi deset. Nebo víc."
"Můžete se bez nich obejít?"
"Budeme mít víc potravin a zásob. Konklin a jeho dívka Marie zůstávají. Starý tesař Jereti. Japonští brusiči optiky, náš údržbář trysek... myslím, že to dokážeme."
"Tak je nech odejít, pokud to neohrozí loď."
"Když jsme spolu mluvili posledně," pousmál se Groves, "neměl jsem příležitost ti pogratulovat."
Zkreslený Cartwrightův obraz se unaveně vzpamatoval. "Gratulovat mi? V pořádku. Díky."
"Přál bych si, abych ti mohl podat ruku, Leone." Groves zvedl velkou snědou ruku k obrazovce videotelu. Cartwright udělal to samé a zdálo se, že se dotýkají prsty. "Samozřejmě, vy na Zemi jste si na to touhle dobou už zvykli."
Sval na Cartwrightově tváři sebou křečovitě zaškubal. "Sám tomu těžko dokážu uvěřit. Připadá mi to jako nějaká noční můra, ze které se nemůžu probudit."
"Noční můra? Myslíš vraha?"
"Správně," ušklíbl se Cartwright. "Už by měl být na cestě. Sedím tu a čekám, až se ukáže."

Když Groves ukončil spojení, zavolal Konklina a Marii do řídící kabiny a několika slovy bez emocí jim objasnil situaci.
"Cartwright souhlasí, abychom je nechali opustit loď. Tím je o ně postaráno. Při obědě to oznámím."
Upozornil je na ukazatel, který ožil. "Vidíte tu rezavou ručičku, která se začala pohybovat? To je poprvé za celou dobu existence lodi, co tenhle indikátor zareagoval."
"Mně to nic neříká," řekl Konklin.
"Ten nepravidelný signál vysílá robot. Mohl bych ho převést na audio a nejspíš byste to poznali. Vyznačuje konečné hranice zmapovaného vesmíru. Dál nelétají žádné lodi, s výjimkou vědeckých expedicí, provádějících abstraktní zkoušky."
"Až osídlíme Disk," prohlásila Marie s rozšířenýma očima, "ta značka bude odstraněna."
"Expedice v roce 89 nic nenašla," upozornil ji Konklin stísněně. "A měli všechny Prestonovy údaje, všechno, co vytvořil."
"Možná to, co Preston viděl, byl mimořádně velký kosmický had," navrhla Marie napůl žertem, napůl nuceně. "Třeba nás pohltí, jako v historkách, které se vyprávějí."
Groves se na ni ledově podíval. "Já si poradím s navigací. Vy dva jděte a dohlédněte na nakládání záchranného člunu, abychom mohli odeslat zběhy. Vy spíte dole v podpalubí, že?"
"Dole se všemi ostatními," přisvědčil Konklin.
"Až záchranný člun odletí, asi byste si mohli obsadit jednu z kabin. Většina bude prázdná – vezměte si, kterou chcete."

Groves kysele dodal: "Obávám se, že bude prázdná většina lodi."

V kajutě bývala ošetřovna. Oba dva pečlivě zametali a čistili každý čtvereční palec. Marie myla stěny a strop, vytřela podlahu a pečlivě oprášila větrací mřížky. "Není tu tolik kovových pilin," řekla s nadějí v hlase Konklinovi, když vlekla odpad k odpadkové štěrbině.
"Tahle kabina sloužila posádce."
"Pokud loď přistane hladce, možná bychom ji mohli použít jako naše trvalé obydlí. Je to lepší, než jsem měla na Zemi."
Unaveně se vrhla na malé kovové lůžko a zula si sandály. "Máš cigaretu? Já už nemám."
Konklin jí zamračeně podal svůj balíček. "Tak to bychom měli odbyté."
Marie si vděčně zapálila, opřela se a zavřela oči. "Je tu klid. Nikdo nestojí v chodbách a nekřičí."
"Příliš velký klid. Stále přemýšlím o tom, co je venku. Země nikoho. Mezi soustavami. Bože, ten chlad! Je tam venku, všude kolem nás. Chlad, ticho, smrt... pokud ne něco horšího."
"Nepřemýšlej o tom. Měli bychom se stále něčím zaměstnávat."
"Když na to přijde, přece jen nejsme takoví fanatici. Zdál se to být dobrý nápad, desátá planeta, na kterou by mohli všichni přesídlit. Ale teď, když jsme doopravdy tady –"
Znepokojená Marie se zeptala: "Zlobíš se na mě?"
"Zlobím se na nás všechny. Polovina lidí z naší výpravy už dezertovala. Zlobím se, protože Groves sedí v řídící kabině a snaží se stanovit kurs podle mystických odhadů šílence místo přesných vědeckých údajů. Zlobím se, protože tohle je stará poničená loď na dopravu rudy, která se chystá rozpadnout." Ukončil řeč: "Zlobím se, protože jsme minuli poslední maják a tímhle směrem nikdo nelétá, kromě vizionářů a cvoků."
"A my jsme co?" zeptala se Marie potichu.
"To jednoho dne zjistíme."
Marie se stydlivě natáhla a vzala ho za ruku. "Dokonce i jestli se tam nedostaneme, bude to hrozně pěkné."
"Tady to? Tahle místnůstka, podobná mnišské cele?"
"Myslím si, že ano." Dychtivě k němu vzhlížela. "Tohle jsem dřív chtěla. Když jsem bloudila bez cíle a hledala všude. Chodila jsem od jednoho člověka ke druhému. Nechtěla jsem být holkou do postele... ale doopravdy jsem nevěděla, co chci. Teď myslím, že jsem to našla. Možná bych ti to neměla říkat – zase se budeš zlobit. Mám talisman, který jsem si vyrobila, abych tě získala. Pomohla mi s ním Janet Sibelyová, umí je připravovat dobře. Chtěla jsem, abys mě hodně miloval."
Konklin se usmál a naklonil se, aby ji políbil.
Náhle dívka bez jediného hlásku zmizela. Místnost kolem něj zaplnila stěna zářícího bílého plamene. Neexistovalo nic jiného, jen vesmír třpytivé záře, která pohltila všechny tvary a bytosti, neponechávala nic, jen sebe samu.
Ucouvl, klopýtl a padl do šplouchajícího moře světla. Rozplakal se, žalostně vykřikl, pokusil se odlézt pryč, hrabal a chňapal kolem sebe, sténal. Marně se snažil nahmatat něco, čeho by se mohl zachytit, ale kolem byla jen neohraničená a nekonečná oslňující záře.
A pak zazněl hlas.
Začal hluboko v něm a vyvěral na povrch v mohutném náporu. Čirá síla hlasu ho ohromila. Zhroutil se, blábolil šílené nesmysly, ležel schoulený jako embryo, zmatený a bezmocný, rozdrcený na bezvládnou, netečnou protoplazmu. Hlas hřměl v něm a okolo něj, svět zvuku a plamene, který ho zcela pohlcoval. Konklin vypadal jako chuchvalec speklých odpadků, vypálená troska, vržená do zuřícího pekla živé energie.
"Pozemská lodi," duněl hlas. "Kam letíte? Proč jste tady?"
Hlas pronikal Konklinem, který bezmocně ležel, rozplácnutý v jezeře pěnícího světla. Hlas se vlnil a plynul jako sám oheň, pulzující masa čiré energie, která ho nelítostně bičovala, zevnitř i zvenčí.
"Jste mimo svou soustavu," zvučel hlas v jeho drceném mozku. "Vyletěli jste ven. Rozumíte tomu? Tohle je mezihvězdný prostor, prázdnota mezi vaší a mou soustavou. Proč jste letěli tak daleko? Jaký máte cíl?"
V řídící kabině Groves zoufale bojoval proti zuřivému proudu, který se mu přelil přes tělo a mysl. Slepě narazil do navigačního stolu. Nástroje a mapy se sesypaly a tančily kolem něj jako žhavé jiskry. Hlas pokračoval rezavě, bez odmlky, řvala v něm žhnoucí arogance, nekonečné opovržení vůči bytostem, ke kterým mluvil.
"Křehcí Pozemšťané, kteří sem pronikáte, vraťte se do své soustavy! Vraťte se do vašeho malého spořádaného vesmíru, vaší omezené civilizace. Držte se dál od území, která neznáte! Držte se dál od temnoty a oblud!"
Groves klopýtl o dvířka. Ochromeně si vyhmatával rukama cestu a podařilo se mu vylézt z kabiny do chodby. Znovu přišel hlas, ohromující úder čiré síly, který ho přibil k potlučenému trupu lodi.
"Vidím, že hledáte desátou planetu vaší soustavy, legendární Plamenný disk. Proč ji hledáte? Co s ní chcete dělat?"
Groves křičel hrůzou. Teď věděl, co to je. Hlasy – předpovídané v Prestonově knize. Vzrostla v něm zoufalá naděje. Hlasy, které vedly... Otevřel ústa, aby promluvil, ale dunivý řev ho prudce přerušil.
"Plamenný disk je náš svět. Přenesli jsme ho vesmírem do této soustavy. Tady jsme ho uvedli do pohybu, aby věčně kroužil kolem vašeho slunce. Nemáte na něj žádné právo. Co chcete? Zajímá nás to."
Groves se pokoušel nasměrovat myšlenky ven. V krátkém pomíjivém okamžiku se pokusil vyslat všechny své naděje, plány, všechny potřeby lidské rasy, velkou touhu lidstva...
"Možná," odpověděl hlas. "Uvážíme a zanalyzujeme vaše vyslovené myšlenky... a vaše podvědomé impulsy. Musíme být opatrní. Mohli bychom spálit vaši loď, kdybychom chtěli." Následovala krátká odmlka a pak hlas přemítavě pokračoval: "Zatím to neuděláme. Nesmíme pospíchat."
Groves našel vysílací místnost videotelu. Klopýtal k vysílači, nejasnému obrysu, jenž tančil za obrubou bílého ohně. Prsty prudce zapnuly napájení: automaticky naskočil uzavřený okruh.

"Cartwrighte," vydechl. Vysílaný signál se hnal nekonečnou prázdnotou k monitoru Správy na Plutu a odtud na Uran. Slabý signál přeskakoval z planety na planetu a přenášel se přímo do kanceláře v Batávii.
"Plamenný disk jsme umístili do vaší soustavy s určitým záměrem," pokračoval mohutný hlas. Odmlčel se, jako by se radil s neviditelnými společníky. "Kontakt mezi našimi rasami nás může přivést na novou úroveň kulturní integrace," pokračoval nakonec. "Ale my musíme –"
Groves se choulil nad vysílačem. Obraz byl příliš nejasný, oslepené oči ho nedokázaly zachytit. Horečně se modlil, aby obraz pronikl, aby Cartwright tam v Batávii viděl to, co vidí on, slyšel mohutný dunivý hlas, který slyšel on, porozuměl hrozivým, ale neuvěřitelně nadějným slovům.
"Musíme vás studovat," pokračoval hlas. "Musíme se o vás dozvědět víc. Nerozhodneme se rychle. Budeme navádět vaši loď k Plamennému disku a zatím dospějeme k rozhodnutí. Rozhodneme, jestli vás máme zničit – nebo vás dovést do bezpečí na Plamenném disku, k úspěšnému završení vaší výpravy."

Reese Verricka spěšně zavolal technik videotelu. "Pojď se mnou," vyštěkl na Herba Moora. "Štěnice na Cartwrightově lodi. Vysílání směřuje do Batávie, je to něco důležitého."
Verrick a Moore seděli před odposlechovým videopřijímačem, který připravili technici videotelu pro Farben, a zírali na tu scénu v nevěřícím ohromení. Groves, malá postavička, ztracená v převalujícím se plameni, scvrklá na velikost bezmocného hmyzu v přívalu čisté energie, který si kolem něj pohrával. Z reproduktoru nad obrazovkou řval dunivý hlas, zkreslený a zamlžený vzdáleností milionů mil.
"...naše varování. Pokud se pokusíte ignorovat naši přátelskou snahu vést vaši loď, pokud se pokusíte navigovat podle sebe, pak nemůžeme slíbit..."
"Co je to?" zaskřehotal Verrick, zaražený a ohromený. "Není to švindl? Objevili naši štěnici a snaží se nás tím divadlem zmást?" Začal se třást. "Nebo je to skutečně –"
"Buďte zticha," zavrčel Moore. Chvatně se rozhlédl. "Nahráváte to?"
Verrick přikývl s pokleslou čelistí. "Do čeho jsme se to namočili, proboha? Existují legendy a zvěsti o bájných bytostech tam venku, ale nikdy jsem jim nevěřil. Nikdy jsem si nepomyslel, že mohou být skutečně pravdivé!"
Moore prozkoumal video a audio rekordéry a pak se prudce otočil k Verrickovi. "Vy si myslíte, že to je nadpřirozený jev, ne?"
"Pochází od jiné civilizace." Verrick se chvěl úžasem a hrůzou. "To je neuvěřitelné. Uskutečnili jsme kontakt s jinou rasou."
"Neuvěřitelné je správný výraz," poznamenal Moore kousavě. Hned, jak přenos skončil a obrazovka pohasla do černého ticha, popadl pásky a odspěchal s nimi z budov Farben do veřejné informační knihovny. Během hodiny došla analýza od hlavních výzkumných orgánů Kvizu v Ženevě. Moore popadl zprávu a odnesl ji Reese Verrickovi.
"Podívejte se na tohle." Prásknl zprávou doprostřed Verrickova stolu. "Někdo se nechal nachytat, ale nejsem si jist, kdo."
Verrick zmateně zamrkal. "Co to je? Co je v té zprávě? Je ten hlas –"
"Byl to John Preston." Na Moorově tváři se objevil zvláštní výraz. "Jednou nahrál část svého Jednorožce. Informační knihovna má celý záznam na audiopásku, společně s videozáběry, abychom to mohli porovnat. Není o tom absolutně žádná pochybnost."
Verrick na něj hloupě zíral. "Já tomu nerozumím. Vysvětlete mi to."
"Tam venku je John Preston. Cekal na tu loď a navázal s ní kontakt. Povede ji k Disku."
"Ale Preston zemřel před sto padesáti lety!"
Moore se ostře zasmál. "Neklamte sám sebe. Nechtě co nejdřív otevřít hrobku a pochopíte to. John Preston stále žije."

Deset
Chodbičkou apaticky procházel MacMillanův robot a sbíral jízdenky. Shora zářilo letní slunce a odráželo se na lesklém stříbrném trupu štíhlé mezikontinentální rakety. Pod nimi se rozprostírala rozsáhlá modř Pacifického oceánu, plocha věčně hrající barvami a světly.
"Vypadá opravdu hezky," sdělil mladý muž se slámově žlutými vlasy hezké dívce na sousedním sedadle. "Myslím oceán. Způsob, jak splývá s oblohou. Země je asi nejkrásnější planeta soustavy."
Dívka sklonila přenosné televizní brýle, zamrkala v náhlé záři přirozeného slunečního světla a zmateně vyhlédla z okna.
"Ano, je to hezké," připustila stydlivě.
Byla to velmi mladá dívka, rozhodně ne starší než osmnáct. Měla malá a vztyčená ňadra. Krátké vlnité vlasy, tmavě oranžové podle poslední módy, rámovaly štíhlý krk a hezky tvarované rysy. Začervenala se a spěšně se vrátila ke svým televizním brýlím.
Neškodný mladík s bledýma očima vedle ní vytáhl cigarety, jednu si vzal a pak jí zdvořile nabídl pozlacenou krabičku.
"Díky," řekla nervózně a rozechvěle, když uchopila cigaretu nehty s karmínovými špičkami.
"Díky," zopakovala, když jí posloužil zlatým zapalovačem.
"Jak daleko letíte?" zeptal se mladík nakonec.
"Do Pekingu. Mám práci u koncernu Soong – myslím. Chci říct, dostala jsem pozvánku k pohovoru." Zamávala miniaturní kabelkou. "Někde ji mám. Možná byste se na ni mohl podívat a povědět mi, co to znamená. Nerozumím všem těm oficiálním frázím, které používají." Rychle dodala: "Samozřejmě, až dorazím do Batávie, tak Walter může –"
"Jste klasifikovaná?"
Dívka se zarděla ještě víc. "Ano, třída 11-76. Není to moc, ale pomáhá to." Spěšně smetla popel z vyšívaného hedvábného šátku na krku a pravého ňadra. "Získala jsem klasifikaci teprve minulý měsíc." Zaváhala, pak se zeptala:

"Vy jste klasifikovaný? Vím, že někteří lidé na to jsou hákliví, zvláště ti, kteří nejsou..."
Mladík ukázal na svůj rukáv. "Třída 56-3."
"Mluvíte tak... cynicky."
Mladík se zasmál vysokým bezbarvým smíchem. "Možná takový jsem." Vlídně se na dívku zadíval. "Jak se jmenujete?"
"Margareta Lloydová." Stydlivě sklopila oči.
"Já jsem Keith Pellig," představil se mladík a jeho hlas zněl ještě výše a rezavěji než předtím.
Dívka o tom chvilku přemýšlela. "Keith Pellig?" Na okamžik nepřirozeně svraštila hladké čelo. "Myslím, že jsem to jméno slyšela, nebo ne?"
"Je to možné." V bezbarvém hlase znělo ironické pobavení. "Ale není to důležité. Nedělejte si s tím starosti."
"Vždycky mě znepokojuje, když si něco nepamatuju." Teď, když znala mladíkovo jméno, bylo přípustné mluvit otevřeně. "Nedostala bych svou klasifikaci, kdybych nežila s velmi důležitou osobou. Ceká na mě v Batávii." Na bezelstné tváři se jí objevila směsice hrdosti a skromnosti. "Walter to pro mě zařídil. Jinak bych to nikdy nedokázala."
"Dobře udělal," prohlásil Keith Pellig.
Přiklouzal k nim MacMillanův robot a natáhl manipulátor. Margareta Lloydová mu rychle podala lístek a Keith Pellig udělal totéž.
"Zdravím tě, bratře," řekl Pellig robotovi záhadně. Ten mezitím označil a vrátil útržek letenky.
Když robot odešel, Margareta Lloydová se zeptala: "Kam cestujete vy?"
"Do Batávie."
"Obchodně?"
"Můžu to nazvat obchodem." Pellig se usmál bez náznaku humoru. "Když se tam chvíli zdržím, můžu tomu začít říkat potěšení. Moje nálada se mění."
"Mluvíte tak podivně," dívka byla zmatená a pořádně ohromená složitostí staršího muže.
"Jsem zvláštní osobnost. Občas stěží vím, co za chvíli udělám nebo řeknu. Občas sám sobě připadám jako cizinec. Občas mě překvapí, co dělám, a nedokážu pochopit, proč to dělám." Pellig zamáčkl cigaretu a zapálil si další. Jeho tvář opustil ironický úsměv a ustaraně se zachmuřil. Mluvil pomaleji, vyslovoval s námahou a vášní. "Život je skvělý, pokud nepodlehnete slabosti."
"Co to znamená? Nikdy předtím jsem to neslyšela."
"Výraz ze starého rukopisu." Pellig se díval mimo ni, širokým oknem dolů na oceán. "Brzo tam budeme. Pojďte nahoru k baru a já vám koupím pití."
Margareta Lloydová se chvěla strachem a vzrušením. "Je to správné?" Cítila se velmi polichocená. "Chci říct, když žiju s Walterem a –"
"To je v pořádku," uklidňoval ji Pellig, vstal a s rukama hluboko v kapsách se zachmuřeně vydal uličkou. "Dokonce vám koupím dva drinky. Za předpokladu, že ještě budu vědět, kdo jste, až tam nahoru dorazíme."

Petr Wakeman vypil jedním douškem sklenku rajčatové šťávy, otřásl se a přisunul analýzu přes stolek ke Cartwrightovi. "Skutečně je to Preston. Není to žádná nadpřirozená bytost z jiné soustavy."
Cartwrightovy ochromené prsty si bezcílně pohrávaly se šálkem na kávu. "Nemůžu tomu uvěřit."
Rita O'Neillová se dotkla jeho paže. "Takhle to ve své knize myslel. Plánoval, že tam bude, aby nás vedl. Ty Hlasy."
Wakeman se hluboce zamyslel. "Mě zajímá něco jiného. Pár minut před tím, než jsme zavolali do informační knihovny, přijali jinou žádost na stejnou analýzu."
Cartwright sebou trhl a napřímil se. "Co to znamená?"
"Nevím. Prohlásili, že dostali k analýze zvukové a obrazové pásky, v zásadě stejný materiál, jaký jsme poslali my. Ale nevědí, od koho to bylo."
"Vy něco nevíte?" zeptala se Rita O'Neillová stísněně.
"Za prvé, ve skutečnosti vědí, kdo zaslal první žádost o informaci. Ale neřeknou to. Už to mně poskytuje spoustu námětů k přemýšlení. Pohrávám si s nápadem vyslat několik členů Sboru. Přečetli by myšlenky úředníkům, kteří mají přístup k přímým požadavkům."
Cartwright netrpělivě mávl rukou. "Na to zapomeňte. Máme důležitější starosti. Máte nějaké zprávy o Pelligovi?"
Wakeman vypadal překvapeně. "Pouze to, že už měl opustit koncern Farben."
Cartwrightova tvář sebou škubla. "Vy jste nedokázali navázat kontakt?"
Rita ho konejšivě vzala za ruku. "Uskuteční kontakt, až vkročí do chráněné oblasti. Ještě je mimo."
"Proboha, nemůžete vyrazit ven a dostat ho? Chystáte se tu jenom sedět a čekat na něj?" Cartwright unaveně zavrtěl hlavou. "Promiňte, Wakemane. Já vím, že jste tímhle prošel už tisíckrát."
Wakeman se ocitl v rozpacích, ale ani ne tak kvůli sobě. Cítil rozpaky kvůli Leonu Cartwrightovi. Za několik dní, co se stal Cartwright Quizmasterem, v něm proběhly rozkladné změny. Cartwright seděl a pohrával si se šálkem na kávu, přikrčený, zestárlý a velmi vyděšený muž. Tvář měl zakaboněnou a zvrásněnou únavou. Bleděmodré oči vyjadřovaly obavy. Znovu a znovu se chystal promluvit, pak si to rozmyslel a opět se pohroužil do ponurého mlčení.
"Cartwrighte," ozval se Wakeman měkce, "jste ve špatném stavu."
Cartwright na něj upřel rozhněvaný pohled. "Přichází sem člověk, aby mě zabil, veřejně a za denního světla, se srdečným souhlasem systému. Všichni na celém světě sedí a povzbuzují ho, pohodlně opřeni před svými televizory, sledují to a čekají na výsledky. Na vítěze tohoto... národního sportu. Jak se mám k čertu cítit?"
"Je to jen jeden muž," oponoval mu Wakeman tiše. "Není mocnější než vy. Vy máte ve skutečnosti za sebou celý Sbor a všechny zdroje Správy."
"Pokud ho dostaneme, nastoupí další. Bude jich nekonečná řada."

"S tímhle se musel vyrovnat každý Quizmaster." Wakeman nadzdvihl obočí. "Myslel jsem, že jste jenom chtěl zůstat naživu, dokud nebude vaše loď v bezpečí."
Cartwrightova šedá, vyčerpaná tvář byla dostatečnou odpovědí. "Chci zůstat naživu. Je na tom něco špatného?"
Cartwright se zvedl a přinutil ruce, aby zůstaly v klidu. "Máte samozřejmě pravdu." Roztřeseně a napůl omluvně se usmál. "Pokuste se vidět to z mého pohledu. Vy jste se s těmihle vrahy setkával po celý svůj život. Pro mě je to nová věc. Byl jsem obyčejný, anonymní jedinec, zcela mimo pozornost veřejnosti. Teď jsem tu připoután pod reflektorem o výkonu deset miliard wattů. Perfektní terč –" Hlas mu zesílil. "A oni se mě pokoušejí zabít! Jakou proboha máte strategii? Co budete dělat?"
Je hrozně vyděšený, pomyslel si Wakeman. Hroutí se. Vůbec se nestará o svou loď. A přitom je to hlavní důvod, proč je tady.
Ve Wakemanově mozku se v odpověď vynořily Shaefferovy myšlenky. Shaeffer seděl u svého stolu na opačném konci budovy Správy a fungoval jako spojka mezi Wakemanem a Sborem.
"Teď je čas ho tam přemístit. I když si doopravdy nemyslím, že je Pellig blízko. Ale s ohledem na Verrickovo sponzorství bychom měli počítat s velkou chybou v odhadu."
"To je pravda," vrátil Wakeman myšlenku. "Je to zajímavé: kdykoliv jindy by Cartwrighta ohromilo poznání, že John Preston žije. Teď tomu věnuje jen letmou pozornost. A může předpokládat, že jeho loď dosáhla cíle."
"Domníváš se, že Plamenný disk existuje?"
"Zřejmě ano. Ale to není naše starost." Wakeman suše pomyslel: "A zjevně to není ani Cartwrightova záležitost. Podařilo se mu získat postavení Quizmastera – proto, aby dostal loď až na Plamenný disk. Ale teď, když se musí skutečně postavit situaci tváří v tvář, vidí ji jako smrtelnou past."
Wakeman se obrátil k Cartwrightovi a promluvil na něj nahlas.
"Tak dobře, Leoně. Připravte se: odvážíme vás odsud. Máme spoustu času. O Pelligovi ještě nemáme žádnou zprávu."
Cartwright mrkl a pak se na něj podezřívavě podíval. "Kam pryč? Domníval jsem se, že ochranná komora, kterou vybudoval Verrick –"
"Verrick předpokládá, že ji použijete. Tam to zkusí nejdřív. Odvážíme vás úplně pryč, ze Země. Sbor vytvořil útočiště na Měsíci. Je registrováno jako běžné lázně pro psychoterapii. Ve skutečnosti je o něco dokonalejší než Verrickova zařízení tady v Batávii. Zatímco se Sbor utká s Pelligem, vy budete 239 000 mil daleko."
Cartwright se bezmocně díval na Ritu O'Neillovou. "Co mám dělat? Mám letět?"
"Tady v Batávii," vysvětloval Wakeman, "přistává každou hodinu stovka lodí. Na Ostrovy přilétají a odlétají tisíce lidí. Tohle je místo s největší hustotou populace ve vesmíru. Pro Krista, je to funkční centrum soustavy devíti planet. Ale na Měsíci je člověk vysloveně nápadný. Naše lázně jsou zřízeny daleko od ostatních. Organizace, která nás zastupovala, zakoupila půdu v neatraktivní oblasti. Budete obklopen tisíci mil pustého prostoru bez ovzduší. Pokud se Keithu Pelligovi podaří sledovat vás na Měsíc a vydá se za vámi pěšky v neohrabaném skafandru a helmě, s Geigerovým počítačem, radarovou anténou a pistolí, myslím, že ho zpozorujeme."
Wakeman se pokoušel žertovat, ale Cartwright se neusmál. "Jinými slovy řečeno, tady mě chránit nedokážete."
Wakeman vzdychl. "Můžeme vás bránit lépe, pokud budete na Měsíci. Je tam hezky. Zařídili jsme to atraktivně. Můžete plavat, hrát hry, opalovat se, relaxovat, dokonce i spát. Můžeme vás uvést do hibernace, dokud tohle nepomine."
"Už bych se nemusel vzbudit," namítl Cartwright vychytrale.
Bylo to jako mluvit s dítětem. Vyděšený a bezmocný stařec přestal rozumně uvažovat. Klesl až na úroveň tvrdohlavých, archaických, infantilních talamických procesů. Wakeman si hrozně přál, aby už den pokročil natolik, že by se mohl napít. Vstal a pohlédl na hodinky. "Slečna O'Neillová poletí s vámi." Snažil se mluvit trpělivě, ale pevně. "Já také. Kdykoliv se budete chtít vrátit na Zemi, můžete. Ale navrhuju vám, abyste si prohlédl naše tamní zařízení. Rozmyslete se, až to uvidíte."
Cartwright se zmítal v agónii pochybností. "Říkáte, že Verrick o tom neví. Jste si tím jisti?"
"Raději mu řekni, že jsme si jisti," dospěly k Wakemanovi Shaefferovy myšlenky. "Potřebuje pocit jistoty. V téhle chvíli nemá smysl předložit mu hromadu statistiky."
"Jsme si jisti," prohlásil nahlas Wakeman. Byla to chladnokrevná lež. Ke Shaefferovi pomyslel beze slov: "Doufám, že děláme dobře. Verrick to pravděpodobně ví. Na tom ale nezáleží. Pokud všechno půjde dobře, Pellig se z Batávie nikdy nedostane."
"A pokud ano?" vrátila se sarkastická myšlenka.
"Nemůže. To je vaše práce, abyste ho zastavili. Nemám vážné obavy, ale cítil bych se líp, pokud by Verrickovy koncerny nevlastnily půdu, která ze tří stran sousedí s územím našich lázní."

Salónek mezikontinentální dopravní lodi byl elegantní a blýskal se chrómem. Keith Pellig stál vedle slečny Lloydové, která si neobratně sedla do křesla, potaženého vysokým plyšem, a nervózně sepnula ruce na desce plastikového stolku. Pak se Pellig posadil proti ní.
"Co se děje?" zeptala se dívka. "Není něco v pořádku?"
"Ne." Pellig zamračeně studoval menu. "Co chcete k pití? Rozhodněte se rychle, už jsme skoro na místě."
Slečna Lloydová se zarazila a tváře jí zahořely. Hezký mladík měl urputný a podrážděný výraz. Potlačila náhlé nutkání vyskočit a pospíchat ke svému sedadlu. Choval se zle, urážlivě a ošklivě... ale bodavý strach, že to nějak způsobila, rozpustil její zlost a místo toho ji vylekal. "Kterého koncernu jste leníkem?" zajímala se plaše.
Neodpověděl.
Přiklouzal k nim MacMillanův číšník. "Co si budete přát, pane nebo paní?"
Ted Benteley v Pelligově těle byl ponořen ve víru myšlenek. Pro sebe objednal bourbon s vodou a pro Margaretu

Lloydovou Toma Collinse. Dvě skleničky, které před ně MacMillan přisunul, stěží postřehl. Automaticky zaplatil účet a začal upíjet.
Slečna Lloydová blábolila nesmysly mládí. Byla vzrušená očekáváním, oči jí svítily, zuby jiskřily, oranžové vlasy zářily jako plamen svíčky. Na muže naproti sobě tím mrhala zbytečně. Benteley dovolil Pelligovým prstům položit bourbon s vodou zpátky na stůl. Pohrával si se sklenicí a dále uvažoval.
Zatímco uvažoval, mechanismus přepnul.
Tiše a v jediném okamžiku se vrátil do laboratoří koncernu Farben.
Byl to šok. Zavřel oči a pevně svíral kovovou obruč, která mu obepínala tělo, kombinaci podpěry a ohniska. Na obrazovce videotelu jasně svítila scéna, kterou právě opustil. Tělo vysílalo svazek mikrovln, které se odrážely od okolí a přes řídící kanál byly přenášeny videotelem do Farben v podobě viditelného obrazu. V mikroskopickém salónku seděla maličká Margareta Lloydová proti miniaturnímu Keithu Pelligovi. Z audiovýstupu se linuly slabé zvuky – klábosení slečny Lloydové.
"Kdo je v něm?" zeptal se Benteley otřeseně.
Když začal vylézat z ochranného kovového pásu, Herb Moore ho zatlačil zpátky. "Nehýbejte se! Pokud nechcete, aby tam odletěla polovina duše a polovina zůstala tady."
"Zrovna jsem byl uvnitř. Chvíli to zas na mě nevyjde."
"Můžete být na řadě. Klidně seďte, dokud se neodpojí váš zaostřovací systém a nebudete vypojen z okruhu."
Ve stejném okamžiku se rozsvítilo červené tlačítko o tři řady níže a čtyři doprava. Na obrazovce už operátor převzal řízení, nedošlo k žádné časové prodlevě. Benteley si všiml, že v prvním okamžiku šoku rozlil sklenici bourbonu.
Švitoření slečny Lloydové na okamžik ustalo. "Jste v pořádku?" zeptala se Pelligova těla. "Vypadáte tak nějak bledý."
"Jsem v pořádku," zamumlalo Pelligovo tělo.
"Vede si dobře," řekl Moore Benteleyovi. "To je váš přítel Al Davis."
Benteley si vštípil polohu osvíceného tlačítka do paměti. "Které tlačítko představuje vás?"
Moore otázku ignoroval. "Přepínač rozsvítí váš indikátor zlomek sekundy předtím, než jste skutečně vyslán. Pokud budete dávat pozor, budete varován. Pokud se odvrátíte, můžete najednou zjistit, že stojíte pod palmou proti plně ozbrojeným telepům."
"Nebo mrtvý," doplnil Benteley. "Kdo zůstane stát v téhle hře na ‚škatule, hejbejte se'?"
"Tělo nebude zničeno. Dostane se ke Cartwrightovi a zlikviduje ho."
"Vaše laboratoř už staví druhého androida," oponoval mu Benteley. "Až bude tenhle zničen, budete ho mít připraveného ke schválení shromážděním Výzvy."
"Pokud se něco pokazí, operátor bude vrácen dřív, než tělo zahyne. Můžete si spočítat pravděpodobnost, že budete v těle v tom konkrétním okamžiku. Jeden ze čtyřiadvaceti, krát čtyřicetiprocentní pravděpodobnost, že tělo vůbec ztratíme."
"Vy budete skutečně připoután do takového postroje?"
"Budu připoután stejně jako vy."
Když se Moore netrpělivě vydal ke dveřím kóje, Benteley se zeptal:
"Co se děje s mým skutečným tělem, když jsem pryč?"
"V okamžiku, kdy jste vyslán, se uvede v činnost toto zařízení." Moore ukázal na přístroje, které zaplňovaly kovovou komoru. "To všechno udržuje tělesné funkce: dodává vzduch, testuje krevní tlak, srdeční frekvenci, stará se o odpady, výživu, dodává vodu – cokoliv je zapotřebí."
Uzávěr dveří zabouchl. Benteley zůstal sám v kabině nacpané přístroji.
Na obrazovce kupoval Al Davis dívce druhý drink. Ani on, ani slečna Lloydová moc nemluvili: zvuk přicházející přes audio tvořila nejasná směs hluku společnosti a cinkání sklenic. Benteley zachytil výhled mikroskopickým oknem lodi a sevřelo se mu srdce. Loď se blížila k rozlehlé Indonézské říši, největšímu funkčnímu nahromadění lidských bytostí v soustavě devíti planet.
Nebylo těžké si představit, že telepové kontrolují funkci své obranné sítě. Představa prvního kontaktu: telep postává na přistávací ploše nebo buší do stroje jako řadový úředník v prodeji letenek. Nebo telepka, která se zdržuje nablízku v obvyklém houfu dívek do postele, jež čekají na přistávající lodi. Nebo dětský telep, kterého kolem vlečou rodiče. Nebo vetchý stařec, válečný veterán, osaměle usazený ve stínu s dekou přes kolena.
Kdokoliv. Kdekoliv. Něco, co vypadalo jako rtěnka, kousek cukroví, zrcátko, noviny, mince, kapesník. Sortiment vysoce kvalitních moderních zbraní byl nekonečný.
Na obrazovce se pasažéři rakety nervózně zvedali a připravovali na přistání. Při přistávání štíhlé dopravní lodi vždy existoval takový okamžik nervozity a napětí. Pak následoval úlevný výdech, když reaktory vypnuly a přistávací uzávěry se s rachotem otevřely.
Keith Pellig neohrabaně vstal a nerozhodně se vydal k Margaretě Lloydové. Oba se připojili k pomalu se sunoucímu davu, který se tlačil po schodišti k palubě pro pasažéry. Davis si vedl docela dobře. Jednou klopýtl, ale to bylo všechno. Benteley napjatě vzhlédl na podrobné schéma budov Správy v Batávii. Přistávací plocha byla přímo spojena s pozemkem hlavních budov. Pozici Pelliga už na schématu zobrazovala pohyblivá barevná značka.
Ta tam byla – ale žádná značka neukazovala pozici sítě telepů. Benteley si snadno mohl spočítat, za jak dlouho dojde ke kontaktu mezi umělým androidem Pelligem a sítí telepů. Během několika minut, dalo se to spočítat na prstech jedné ruky.
Wakeman zařídil, aby vyzdvihli raketu C-plus z hangáru na povrch. Nalil si skotskou, rychle ji do sebe obrátil a pak se spojil se Shaefferem. "Během půl hodiny se z Batávie stane past na Pelliga. Bude tu návnada, ale žádná kořist."
Shaeffer rychle odpověděl: "Už jsme získali nepřímou informaci o Pelligovi. Nastoupil na palubu pravidelného přímého

letu z Brém na Jávu. Je na cestě, někde mezi námi a Evropou."
"Nevíte, ve které lodi?"
"Má nespecifikovanou sezónní letenku. Ale můžeme předpokládat, že už odletěl."
Wakeman pospíchal nahoru do Cartwrightových privátních místností. Cartwright si apaticky balil věci za pomoci dvou MacMillanových robotů a Rity O'Neillové. Rita byla bledá a napjatá, ale vyrovnaná. Procházela zvukové informační pásky vysokorychlostním skenerem a vybírala ty, které stálo za to uchovat. Wakeman se přistihl, že se usmívá na tu štíhlou, schopnou dívku, které se při práci houpala mezi ňadry kočičí tlapka pro štěstí.
"To si nechtě," řekl Wakeman Ritě a ukázal na kočičí tlapku.
Rychle vzhlédla. "Máte nějaké zprávy?"
"Pellig se objeví každou minutou. Transporty stále přistávají, máme tam někoho, kdo je kontroluje. Naše vlastní loď je téměř připravena." Ukázal na Cartwrightovy nezabalené věci. "Chcete, abych vám pomohl balit?"
Cartwright se zvedl. "Podívejte se, já nechci, aby mě chytili venku ve vesmíru. Já – nechci."
Wakeman byl ohromen jeho slovy a myšlenkami, které za nimi zachytil. Z žalostně působící starcovy mysli vyvěral čirý strach, až z nejhlubších úrovní.
"Nenecháme se chytit ve vesmíru," rychle řekl Wakeman. Nebylo moc času na další váhání. "Tahle loď je nová experimentální C-plus, první z montážní linky. Budeme tam téměř okamžitě. Jakmile C-plus odstartuje, nikdo ji nedokáže zastavit."
Cartwrightovy šedé rty se zachvěly.
"Je dobré rozdělovat Sbor? Říkal jste, že někteří budou tady a někteří poletí s námi. A já vím, že nedokážete číst myšlenky na velkou vzdálenost. Nebylo by –!"
"Zatraceně," přerušila ho Rita O'Neillová výbušně. Odhodila náruč pásků. "Přestaň se takhle chovat! Jako když to vůbec nejsi ty!"
Cartwright něco nešťastně zabrblal a začal se přehrabávat v hromadě košil. "Udělám, co říkáte, Wakemane. Věřím vám."
Pokračoval v neobratném balení, ale z vyděšeného a zdivočelého mozku se mu rozrůstaly výhonky primitivního, atavistického strachu. Strach se zvětšoval a sílil každým okamžikem: všepohlcující nutkání pospíchat do opevněné vnitřní kanceláře, kterou zkonstruoval Verrick, a zamknout se uvnitř. Wakeman ucukl, když ho zasáhla syrová prvotní panika, zoufalé nutkání prodrat se zpátky do dělohy. Úmyslně přesměroval mozek z Cartwrighta na Ritu O'Neillovou. Jakmile to udělal, čekal ho další šok. Z dívčina mozku přímo k němu vyzařoval úzký mrazivý sloupec nenávisti. Rychle se od něj začal odpoutávat, překvapený a zaskočený jeho náhlým objevením: dřív tam nebyl.
Rita zpozorovala výraz na jeho tváři a změnila myšlenky. Rychle a mazaně vycítila, že si to uvědomil. Teď myslela na pásky, které jí zněly v uších, když pracovala se skenerem. Předávala to dál jemu. Byl ohlušen zuřivým rykem hlasů, projevů, přednášek, úryvků z Prestonových knih, argumentů, komentářů...
"Co to má být?" zeptal se jí. "Co se děje?"
Rita neodpověděla, ale sevřela rty, až jí zbělely. Náhle se odvrátila a vyběhla z místnosti.
"Já vám můžu říct, co to je," ozval se chraptivě Cartwright. Přibouchl napěchované kufry a zamkl je. "Obviňuje vás z toho."
"Z čeho?"
Cartwright popadl dva otlučené kufry a vydal se pomalu ke dveřím do chodby. "Víte, jsem její strýc. Vždycky viděla, že řídím různé záležitosti, mám autoritu, vydávám příkazy a vytvářím plány. Teď jsem se zapletl do něčeho, čemu nerozumím." Hlas mu přešel do ustaraného šepotu. "Do situací, které nedokážu zvládat. Musím se spolehnout na vás."
Vyčerpaně ustoupil a nechal Wakemana otevřít dveře. "Předpokládám, že jsem se změnil od chvíle, kdy jsem sem přišel. Je zklamaná... a obviňuje z toho vás."
"Ach." Wakeman šel za Cartwrightem a byl si vědom dvou věcí: že nerozumí lidem tak dobře, jak si myslel, a že se Cartwright konečně rozhodl udělat to, co navrhl Sbor.
Loď C-plus stála špičkou vzhůru na nouzové plošině ve středu hlavní budovy. Hned, jak do ní vstoupili Cartwright, jeho neteř a skupina členů Sboru, uzávěry na trupu hladce vklouzly na svá místa a pevně se uzavřely. Strop budovy se odsunul a na plošinu zazářila jasná polední obloha.
"Je to malá loď," podotkl Cartwright. Zbledl a zdálo se, že je mu špatně. Když se připoutával do sedadla, třásly se mu ruce. "Zajímavý design."
Wakeman rychle zapnul pás Ritě a pak sobě. Nic neřekla, svazek nenávisti trochu zeslábl. "Během letu můžeme ztratit vědomí. Loď řídí robot." Wakeman se opřel do sedadla a vyslal myšlenkový příkaz ke startu složitému mechanismu pod nimi. Citlivá relé zareagovala, stroje se pohnuly a někde blízko se s ječením probudily supervýkonné reaktory.
Když loď zareagovala na jeho myšlenky, Wakeman vychutnal luxus představy ohromného kovového a plastového prodloužení svého vlastního malého těla. Uvolnil se a vpíjel se do čistého a hladkého vrčení zahřívajícího se motoru. Byla to krásná loď: první realizovaný exemplář podle původního modelu a designu.
"Víte, co cítím," sdělila mu náhle Rita O'Neillová a roztříštila jeho chvilkové potěšení. "Četl jste mě."
"Vím, co jste cítila. Nemyslím, že to tak ještě cítíte."
"Možná ne, nevím. Je iracionální vás obviňovat. Děláte svou práci nejlépe, jak to dokážete."
"Myslím," souhlasil Wakeman, "že dělám správnou věc. Domnívám se, že to zvládnu." Okamžik počkal. "Tak co? Loď je připravena ke startu."
Cartwright dokázal přikývnout. "Jsem připravený."
Wakeman se krátce zamyslel. "Zachytili jste něco?" zeptal se myšlenkami Shaeffera.
"Přilétá další loď pro osobní dopravu," vrátila se rychlá myšlenka. "Každým okamžikem se dostane do dosahu skenování."

Pellig by měl přiletět do Batávie, to bylo jisté. Měl by hledat Cartwrighta, to bylo také jisté. Neznámá byla doba, nutná na Pelligovo vypátrání a smrt. Dalo se odvodit, že pokud unikne síti telepů, dokáže nalézt lázně na Měsíci. A pokud nalezne lázně...
"Na Měsíci není žádná ochrana," vyslal Wakeman myšlenku Shaefferovi. "Tím, že ho tam odvážíme, vzdáváme se účinné obrany."
"To je pravda," souhlasil Shaeffer. "Ale myslím si, že dostaneme Pelliga tady na Batávii. To znamená, jakmile uskutečníme kontakt."
Wakeman se rozhodl. "Dobře. Riskneme to, pravděpodobnost je příznivá." Vyslal mentální signál a loď se přesunula do startovní polohy. Automatické úchyty ji nasměrovaly na cíl, bledé mrtvé oko, lhostejně zavěšené na polední obloze. Wakeman zavřel oči a donutil svaly, aby se uvolnily.
Loď se pohnula. Nejprve se projevil tah běžných turbin, pak zuřivý nápor energie, jak náhle ožil C-plus pohon, zažehnutý rutinním uvolněním energie.
Loď se na okamžik vznášela nad budovami Správy, zářila a chvěla se. Pak chytil C-plus pohon a loď okamžitě vyrazila v záblesku oslepující rychlosti, která přelila lidi uvnitř černými vlnami bezvědomí.
Když Petra Wakemana neúprosně uchvátila temnota, jeho hasnoucím vědomím prolétl slabý náznak uspokojení. Keith Pellig nenajde v Batávii nic kromě vlastní smrti. Strategie Sboru se osvědčila.

V okamžiku, kdy Wakemanův signál odeslal zářící loď C-plus z Batávie, na startovací ploše pomalu s duněním přistála loď pravidelné mezikontinentální dopravy a otevřela uzávěry dveří.
Keith Pellig dychtivě sestupoval po kovových schůdcích spolu se skupinou obchodníků a pravidelně dojíždějících pracovníků. Vynořil se v záři slunce, mrkal a vzrušeně se rozhlížel kolem sebe. Poprvé spatřil budovy Správy, nekonečné spousty spěchajících lidí a dopravních prostředků – a nastraženou síť telepů.

Jedenáct
V sedmnáct třicet přistála těžká stavební raketa uprostřed toho, co kdysi bývalo Londýnem. Před ní a za ní se syčením hladce přistávaly jako žiletka ostré transportní lodi a chrlily skupiny ozbrojených stráží. Ty se rychle rozestoupily a zaujaly pozice, aby zabránily v přístupu zbloudilým policejním hlídkám Správy.
Během několika okamžiků byla stará zchátralá budova s kancelářemi Prestonovy společnosti obklíčena.
Vystoupil Reese Verrick v těžkém vlněném zimníku a vysokých botách a následoval své stavební dělníky po chodníku a podél zdi budovy. Vzduch byl mrazivý a řídký. Budovy a ulice byly vlhké noční rosou, tiché šedé stavby bez známek života.
"Tady to je," informoval předák Verricka. "Patří jim tahle stará ratejna." Ukázal na dvorek, posetý rumem a odpadky. "Pomník je tam."
Verrick kráčel před předákem do dvora po cestě poházené odpadky.
Dělníci už bořili ocelový a plastový pomník. Zežloutlá plastová kostka, krypta Johna Prestona, byla stržena dolů a zůstala ležet na zmrzlém betonu mezi odpadky a papíry, které se tu nashromáždily za celé měsíce. Vysušená postava v průsvitné kryptě se lehce sesula k jedné straně. Tvář zakrývala hůlkovitá paže, přehozená přes brýle a nos.
"Tak to je John Preston," prohlásil zamyšleně Verrick.
Předák si sedl na bobek a začal zkoumat švy na kryptě. "Je vakuově uzavřená. Pokud ji otevřeme tady, rozpadne se to na prach."
Verrick zaváhal. "Tak dobře," souhlasil neochotně. "Proveďte všechny práce v laboratoři. Otevřeme to tam."
Pracovní čety, které vkročily do budovy, se objevily s náručemi pamfletů, pásků, záznamů, vybavení, inventáře, oblečení, s nekonečnými krabicemi čistých papírů a tiskařskými materiály. "To celé je skladiště," oznámil jeden z dělníků předákovi. "Navršili harampádí až ke stropu. Zdá se, že je tam falešná stěna a něco jako podzemní zasedací místnost. Strhneme stěnu a dostaneme se tam."
Tohle bylo nepořádně vedené velitelství, ze kterého působila Společnost. Verrick vešel do budovy a ocitl se v přední kanceláři. Pracovní skupiny sbíraly vše, co viděly. Zůstávaly pouze špinavé holé stěny s vlhkými skvrnami, které se loupaly. Z přední kanceláře vedla žlutá chodba. Verrick se jí vydal a prošel kolem zaprášené a mouchami zaneřáděné fotografie Johna Prestona, která dosud visela mezi několika rezavými věšáky. "Nezapomeňte na tohle," upozornil předáka. "Tady ten obrázek."
Za obrázkem strhli část stěny. Souběžně s chodbou vedl holý tajný tunel. Rojili se tu dělníci a hledali v tunelu další skryté dveře.
"Domníváme se, že tu je nějaký nouzový východ," vysvětloval předák. "Teď ho hledáme."
Verrick si založil paže a studoval fotografii Johna Prestona. Preston byl jako většina potřeštěnců malý postavou. Byl to drobný tvor, podobný zvadlému listu. Velké brýle s rohovinovými obroučkami ohýbaly kupředu nápadné uši. Na hlavě mu trčela divoká změť tmavošedých vlasů, hrubých, nestříhaných a nečesaných. Rty měl malé, téměř ženské. Brada pokrytá strništěm vousů nečněla, ale působila rozhodně. Měl křivý, opuchlý nos, vystouplé Adamovo jablko a nehezký krk trčel z košile umazané od jídla.
Verricka upoutaly Prestonovy oči: dvě pronikavé, nekompromisní, ocelově tvrdé zornice žhnuly za silnými čočkami brýlí. Preston se díval upřeně, se zuřivou nenávistí, podobný starozákonnímu prorokovi. Jednu pokrčenou ruku s prsty zkroucenými artritidou držel zdviženou. Gesto působilo téměř jako výzva, ale spíše na něco ukazoval. Ohnivý pohled zlostně spočíval na Verrickovi. Ta životnost ho překvapila. Dokonce za silně zaprášeným sklem fotografie zářil v očích oheň, život a horečnaté vzrušení. Preston byl mrzák podobný ptáku, shrbený a napůl slepý badatel, astronom a lingvista... A co ještě?

"Našli jsme únikovou chodbu," ohlásil Verrickovi předák. "Vede do levné veřejné podzemní garáže. Pravděpodobně přijížděli a odjížděli v obyčejných autech. Zdá se, že tahle budova byla jejich jediným řídícím centrem. Měli něco jako kluby, roztroušené po Zemi, ale ty se scházely v privátních bytech a tvořili je maximálně dva nebo tři členové."
"Je všechno naložené?" ptal se Verrick.
"Všechno máme připravené k přepravě: hrobku, věci, které jsme našli v budově a záběry zdejšího uspořádání k dalšímu studiu."
Verrick následoval předáka zpět do stavební lodi. O chvíli později vyrazili na zpáteční cestu do koncernu Farben.
Když postavili zežloutlou kostku na pracovní stůl v laboratoři, okamžitě se objevil Herb Moore. "Tohle je jeho hrobka?" zajímal se.
"Myslel jsem, že jste připojen na Pelligovy přístroje," reagoval Verrick, když si svlékal zimník.
Moore ho ignoroval a začal stírat špínu z průsvitného štítu, který zakrýval zvadlé tělo Johna Prestona. "Odstraňte to," přikázal svým technikům.
"Je to staré," protestoval jeden z nich. "Musíme pracovat opatrně, nebo se to rozpadne na prach."
Moore popadl řezák a začal oddělovat štít od podstavce.
"Na prach? Nesmysl! Tuhle věc nejspíš zkonstruoval tak, aby vydržela milion let."
Štít, křehký a vyschlý stářím, se rozštípl. Moore ho odtrhl a nechal dopadnout na podlahu, kde se roztříštil. Z otevřené krychle se vyvalil zatuchlý vzduch. Kolem hlav Moora a jeho asistentů zavířila oblaka prachu, takže se rozkašlali a ustoupili. Videokamery, instalované kolem pracovního stolu, pořizovaly trvalý záznam postupu a zkoumaných materiálů.
Moore netrpělivě pokynul. Dva MacMillanové vyzdvihli seschlé tělo z otevřené krychle a silou magnetického pole ho drželi ve výši očí. Moore píchl do Prestonovy tváře špičkou sondy. Najednou popadl pravou paži a trhl. Paže se bez odporu uvolnila, Moore stál a hloupě ji držel.
To tělo byla plastiková loutka.
"Vidíte?" vykřikl. "Imitace!" Zuřivě paži odhodil. Jeden z MacMillanů ji zachytil dřív, než dopadla na podlahu. Tam, kde byla připojena ruka, zel roztržený otvor. Tělo samotné bylo duté. Podpírala ho kovová žebra, pečlivě zhotovené vzpěry, které rozmístil mistrovský konstruktér.
Moore obcházel tělo se zachmuřeným a zamyšleným výrazem, dokud ho neprozkoumal ze všech stran. Verrickovi neříkal nic. Nakonec popadl vlasy a zatáhl. Pokryv lebky se uvolnil a pod ním zůstala matně lesklá kovová polokoule.
Moore hodil paruku jednomu z robotů a pak se k exponátu otočil zády.
"Vypadá přesně jako na fotografii," řekl Verrick obdivně.
Moore se zasmál. "Přirozeně! Nejprve zhotovili loutku a pak ji fotografovali. Ale tak nějak asi Preston vypadal." V očích mu zajiskřilo. "Chci říci, vypadá."
Eleonora Stevensová se odpojila od ostatních a opatrně se přiblížila k loutce. "Ale je to něco nového? Tvá práce sahá mnohem dále než tohle. Předpokládejme, že Preston pozměnil MacMillanovy podklady stejným způsobem jako ty. Postavil si syntetické tělo, jako jsi ty postavil Pelliga."
"To, co jsme slyšeli," oponoval Moore, "byl hlas skutečného Prestona. Nebyl to uměle vytvořený zvukový záznam. Žádné dva hlasy nemají stejný záznamový vzor. Dokonce i v případě, jestli vymodeloval syntetické tělo podle svého –"
"Ty se domníváš, že stále žije ve vlastním těle?" zeptala se Eleonora. "To není možné!"
Moore neodpověděl. Rozladěně se díval na loutku Johna Prestona. Znovu zdvihl paži a mechanicky uvolňoval jeden umělý prst po druhém. Výraz jeho tváře neodpovídal ničemu, co kdy Eleonora předtím viděla.
"Můj syntetik," prohlásil Moore velmi tiše, "bude žít rok. Pak se zkazí. Po takovou dobu je k něčemu."
"K čertu," zavrčel Verrick, "pokud nezničíme Cartwrighta do roka, nebude na tom záležet!"
"Jsi přesvědčen, že nelze postavit syntetického člověka tak přesně, aby video a audiopásky byly –" začala Eleonora, ale Moore ji přerušil.
"Já to nedokážu," řekl bezvýrazně. V hlase mu zněl podivný tón. "Pokud to jde udělat, zcela jistě nechápu jak."
Najednou se vzpamatoval a pospíchal ke dveřím laboratoře. "Pellig by měl vstoupit do obranné sítě telepů. Chci být připojen k přístrojům, až k tomu dojde."
Verrick a Eleonora Stevensová ho rychle následovali. Loutka Johna Prestona zůstala zapomenuta.
"Tohle by mělo být zajímavé," utrousil Verrick krátce, když pospíchal ke své kanceláři. Rychle zapnul obrazovku videotelu, kterou pro něj technici připravili, a v hrubé tváři se mu zračilo očekávání. Za ním nervózně stála Eleonora.
Verrick se připravoval ke sledování Keitha Pelliga, který vystupoval z mezikontinentální lodi na přistávací plochu v Batávii.

Keith Pellig se zhluboka nadechl vlahého svěžího vzduchu a pak se rozhlédl.
Margareta Lloydová, rozechvělá vzrušením, se hnala po schůdcích za ním. "Chci, abyste se seznámil s Walterem, pane Pelligu. Bude tu někde nablízku. Můj bože! Tolik lidí..."
Plochu zaplňovali lidé. Z dopravních lodí vystupovali všichni, kdo dojížděli do zaměstnání, davy úředníků Správy se řadily k přepravě domů. Motaly se tu skupiny cestujících, kteří nervózně čekali na meziplanetární lodi. Všude hromady zavazadel a těžce pracující MacMillanovi roboti, nepřetržitý rámus a horečnatá aktivita, hlasy a řev lodí, veřejných reproduktorů, rachocení povrchových aut a autobusů.
Al Davis tohle všechno zaznamenával. Zastavil Pelligovo tělo a obezřetně čekal, až ho dožene slečna Lloydová. Čím víc lidí, tím lépe: oceán zvuků rozmazával jeho vlastní mentální osobnost.
"Tady je," vydechla Margareta Lloydová; ňadra se jí pohupovala, měla rozzářené oči a omámený pohled. Začala zuřivě

mávat. "Podívejte, vidí nás! Jde sem!"
Muž s hubenou tváří kolem pětačtyřicítky se důstojně prodíral davy upovídaných, rozesmátých, zpocených lidí. Vypadal trpělivě a znuděně, typický klasifikovaný úředník Správy, jeden z ohromné armády kancelářských zaměstnanců.
Zamával na slečnu Lloydovou a něco zavolal, ale slova zanikla ve všeobecném řevu.
"Můžeme jít někam na večeři," navrhla slečna Lloydová Pelligovi. "Víte o nějaké dobré restauraci? Walter bude o něčem vědět, ví skoro o všem. Je tady dlouho a skutečně se dostal tam, kde –" Její hlas se na okamžik ztratil, když kolem rachotil obrovský nákladňák.
Davis neposlouchal. Musel zůstat v pohybu. Musel se zbavit švitořící dívky a jejího společníka středních let a vydat se k budovám Správy. Rukávem mu do pravé ruky vedl slaboučký drát, který napájel zbraň v palci. Při prvním spatření Cartwrighta, v prvním okamžiku, kdy se před ním Quizmaster objeví – rychlý pohyb ruky, namířený palec a uvolněný proud čiré energie...
V tom okamžiku zachytil výraz Walterovy tváře.
Al Davis naslepo hnal Pelligovo tělo mezi korzujícími lidmi, k ulici a řadám aut. Walter byl samozřejmě telep. Okamžik, kdy ho poznal, kdy zachytil Davisovy myšlenky a rychle prolétl jeho plán vražedného útoku, byl zjevný. Skupina lidí se rozestoupila a Pelligovo tělo se neohrabaně rozpláclo o zábradlí. Pak se Davis jedním skokem přehoupl přes zábradlí na chodník.
Rozhlédl se... a pocítil paniku. Za ním se blížil Walter.
Davis vyrazil po chodníku. Musel zůstat v pohybu. Dorazil na křižovatku a pospíchal na druhou stranu. Povrchová auta troubila a řvala kolem něj. Ignoroval je a hnal se dál.
Teprve teď si začínal naplno uvědomovat, k čemu došlo. Kdokoliv z nich mohl být telepat. Zpráva běžela dál, předávaná z jedné mysli do druhé. Síť telepatů představovala propojený kruh. Narazil na první stanici a to zapůsobilo jako roznětka. Nemělo smysl pokoušet se utéci Walterovi, před ním se mohl vynořit další telep a postavit se mu.
Zastavil se a pak vklouzl do obchodu. Obklopily ho látky a tkaniny, ohromující přehlídka barev a vzorů všude kolem něj. Několik dobře oblečených žen prohlíželo zboží a lenivě nakupovalo. Prohnal se kolem pultu k zadním dveřím.
U dveří se proti němu postavil prodavač, tlouštík v modrém obleku s odulou tváří plnou rozhořčení. "Poslyšte, sem dozadu nesmíte! Co jste k čertu zač?" Tlusté tělo mu zaklínilo cestu.
Davisův mozek zuřivě hledal východisko. Spíše nejasně cítil než viděl skupinu postav, které za ním tiše prošly elegantním vchodem. Přikrčil se a proběhl uličkou mezi pulty kolem překvapeného prodavače. Přehnal se kolem vyděšené stařeny a vynořil se před ohromným výstavním stojanem, který se majestátně otáčel a předváděl své útroby.
Co dál? Byli u obou dveří, sám se chytil do pasti. Usilovně a zoufale přemýšlel. Co dál?
Zatímco se snažil rozhodnout, tiché všíí ho sebralo a prudce vrazilo do ochranného kruhu, který mu obepínal tělo. Ocitl se zpátky ve Farben.
Před očima se mu hnal a míhal miniaturní Pellig na mikroskopické obrazovce. Na řešení problému už pracoval další operátor, ale to Davise nezajímalo. Bezvládně se zhroutil v křesle a nechal složitou síť přívodů připojenou k tělu – jeho skutečnému tělu – odvádět záplavu adrenalinu, jenž mu svíral hrudník a srdce.
Svítilo jiné červené tlačítko, ne jeho vlastní. Mohl ignorovat ječivé zvuky, které mu drásaly uši. Alespoň na chvíli musel hledat řešení někdo jiný. Davis se pokusil natáhnout ruku k talismanu pod košilí, ale ochranný prstenec ho zastavil. Na tom nezáleželo: už byl v bezpečí.
Na obrazovce Keith Pellig propálil plastikové okno luxusního obchodu s oděvy a vypotácel se na ulici. Lidé křičeli hrůzou, vládla tam vřava a zmatek.
Tlustý prodavač s červenou tváří stál jako zkamenělý. Všichni ostatní horečně pobíhali a on zatím stál nehybně, pohyboval rty, tělo sebou škubalo v křečích. Z odulých úst mu kanuly sliny. Zvrátil oči v sloup a náhle se zhroutil, podoben hromadě špeku.
Když Pellig unikl smečce lidí, shromážděných před vchodem do obchodu, scéna se změnila. Prodavač se ztratil z dohledu. Ala Davise to překvapilo. Zabil Pellig prodavače? Pellig svižně pospíchal po chodníku. Jeho tělo bylo konstruováno k rychlému pohybu. Zahnul za roh, zaváhal a pak zmizel v kině.
Uvnitř vládla tma. Pellig zmateně tápal: to je špatná strategie, uvědomil si Davis. Temnota nemohla ovlivnit telepy, kteří nezáviseli na zraku, ale na telepatickém kontaktu. Myšlenky operátora byly v temnotě stejně zjevné jako za jasného světla a pohyb těla měl ztížený.
Operátor si uvědomil chybu a hledal východ. Od dveří se však už k němu blížily nejasné stíny. Bylo vidět jen náznaky zvídavých postav. Pellig zaváhal, pak se vrhl na toaletu. Nějaká žena ho následovala ke dveřím a na okamžik se zastavila. Za tu chvilku si Pellig zbraní v palci propálil cestu stěnou toalety a vynořil se v uličce za divadlem.
Tělo stálo a uvažovalo, pokoušelo se o rozhodnutí. Před ním se tyčila ohromná silueta budovy Správy, zlatá věž, blyštící se zachyceným a odraženým poledním sluncem. Pellig se zhluboka a rozechvěle nadechl a uvolněným poklusem vyrazil k budově...
Červené tlačítko se změnilo.
Tělo klopýtlo. Nový operátor, omráčený překvapením, bojoval, aby ho ovládl. Tělo prudce narazilo do hromady odpadků, namáhavě se zdvihlo, pak se klátivě pohybovalo dál. Nikdo za ním nešel. Nebylo vidět žádné pronásledovatele. Tělo dorazilo na rušnou ulici, rozhlédlo se a pak přivolalo robotem řízené taxi.
Za okamžik taxík prudce vyrazil k věži Správy. Jak nabíral rychlost, kolem se míhali lidé a jiná auta. Pellig vzadu se pohodlně opřel o měkké polstrování sedadla. Tvářil se klidně. Tenhle operátor rychle nabýval sebedůvěry. Nenuceně si zapálil cigaretu a sledoval ulice, které míjeli. Vyčistil si nehty, sáhl dolů a dotkl se spáleného místa na nohavici kalhot, pokusil se zapříst hovor s robotickým řidičem, pak si udělal pohodlí.

Dělo se něco podivného. Davis pohlédl na diagram, který zobrazoval pozici těla vůči kancelářím Správy. Tělo dorazilo příliš daleko. I když to bylo neuvěřitelné, síť telepů ho nedokázala zastavit.
Proč?
Na Davisových dlaních a v podpaží vyvstal pot. Zmocnila se ho ochromující nevolnost. Možná to bude fungovat. Možná tělo skutečně pronikne.
Keith Pellig se chladně a sebevědomě povaloval na zadním sedadle veřejného taxíku a pospíchal ke kancelářím Správy. Palcová zbraň mu volně spočívala v klíně.

Major Shaeffer stál před svým stolem a křičel úlekem.
"To není možné," bubnovaly zmatené myšlenky nejbližšího člena Sboru. "To není, není, není možné."
"Musí existovat nějaká příčina," podařilo se Shaefferovi vyslat myšlenkovou odpověď.
"Ztratili jsme ho." Neuvěřitelné, hrozivé myšlenky se s jekotem řítily sem a tam pavučinovými vlákny sítě. "Shaeffere, ztratili jsme ho! Walter Remington ho zachytil, když vystupoval z lodi. Měl ho. Zachytil všechny příznaky. Zbraň v palci vraha, jeho strach, strategii, osobní charakteristiky. A pak –"
"Nechali jste ho utéct."
"Shaeffere, on zmizel." Plynoucí proud nedůvěry. "Najednou byl pryč. Jako by se rozplynul ve vzduchu. Říkám vám, že jsme ho neztratili. U druhé stanice přestal existovat."
"Jak to?"
"Já nevím." Muž vyzařoval čiré zoufalství. "Remington ho předal Allisonovi v obchodě s oděvy. Dojmy přicházely čisté jako sklo, nebylo pochyb. Vrah začal probíhat obchodem. Allison snadno udržoval spojení. Myšlenky vraha vyvstávaly tak, jak to obvykle myšlenky vraha dělají, ten výrazný vyleptaný záměr."
"Musel vztyčit štít."
"Nedošlo k žádnému zeslabení. V jediném okamžiku zmizela celá osobnost – nejen myšlenky."
Shaefferův mozek se bláznivě roztočil. "Ještě nikdy se nám to nestalo." Nahlas divoce zaklel, až se věci na stole otřásly. "A Wakeman je na Měsíci. Nedokážeme se s ním telepaticky spojit, budu muset použít běžný videotel."
"Řekněte mu, že došlo k něčemu strašnému. Sdělte mu, že se vrah rozplynul ve vzduchu."
Shaeffer pospíchal do vysílací místnosti. Zatímco rychle oživoval uzavřený okruh do lázní na Měsíci, zmrazil ho další příval vzrušených myšlenek.
"Zachytila jsem ho!" Dychtivá členka Sboru, přenášená po síti od jednoho ke druhému. "Zachytila jsem ho!"
"Kde jste?" Po síti sem a tam přicházela spousta naléhavých požadavků. Byla to rychlá, urgentní volání, jak se zoufalí telepate shromažďovali k akci. "Kde je?"
"V kině. Blízko obchodu s textilem." Rychlé, nesouvislé instrukce. "Míří na na pánskou toaletu. Je jen pár stop ode mne. Mám jít dovnitř? Můžu snadno –"
Myšlenky se zpřetrhaly.
Shaeffer vykřikl do sítě v mohutném náporu vzteku a zoufalství: "Pokračuj!"
Ticho. A pak... mysl zaječela.
Shaeffer si marně tiskl ruce k hlavě a zavíral oči. Bouře se postupně utišila. Erupce síly kroužila celou sítí. Jedna mysl za druhou byla drcena, zkratována, vymazána přetížením. Hrozná bolest bičovala celou síť telepatů až k původní mysli. Tri za sebou.
"Kde je?" vykřikl Shaeffer. "Co se stalo?"
Sousední stanice slabě odpověděla. "Ztratila ho. Vypadla ze sítě. Myslím, že je mrtvá. Vypálená."
Úžas. "Jsem na místě, ale nemůžu zachytit tu mysl, kterou sledovala. Ta mysl zmizela!"
Shaefferovi se podařilo vyvolat na obrazovce videotelu Petra Wakemana. "Petře," zaskřehotal nahlas, "prohráli jsme."
"Co tím myslíš? Cartwright tam ani není!"
"Zachytili jsme úkladného vraha a pak jsme ho ztratili. Zachytili jsem ho později znovu, za několik minut, na jiném místě. Petře, prošel přes tři stanice. A stále pokračuje. Jak –"
"Poslouchej mě," přerušil ho Wakeman. "Jakmile ho jednou zachytíš, zůstaň s ním. Nablízku. Sleduj ho, dokud ho nepřebere následující stanice. Možná jste Příliš daleko od sebe. Možná –"
"Dostal jsem ho," dorazila k Shaefferovi myšlenka. "Je blízko mě. Našel jsem ho, je blízko."
Síť hlučela vzrušením a napětím.
"Zachycuji něco podivného." Pochybnost smíšená se zvědavostí, následovaná překvapenou nedůvěrou. "Musí existovat víc než jeden úkladný vrah. Ale to není možné." Stoupající vzrušení. "Skutečně ho vidím. Pellig právě vystoupil z taxíku – jde po ulici přede mnou. Chystá se vstoupit do budovy Správy hlavním vchodem, je to všechno v jeho myšlenkách. Zabiju ho. Zastavuje se u pouliční lampy. Teď přemýšlí o tom, že přejde ulici a půjde –"
Nic.
Shaeffer čekal.
A stále nic nepřicházelo. "Zabil jsi ho?" vyptával se. "Je mrtvý?"
"Zmizel!" Dorazila k němu hysterická a chichotající se myšlenka. "Stojí přímo přede mnou a přitom zmizel. Je tu a není tu. Kdo jste? Koho chcete navštívit? Pan Cartwright tu právě není. Jak se jmenujete? Jste ten stejný muž, co jsem... nebo existuje... že jsme to nevyloučili je to vyloučené je vyloučené..."
Poškozený telep se vytrácel do infantilního mumlání a Shaeffer ho vypustil ze sítě. Nedávalo to smysl. Nebylo to možné. Keith Pellig tam stále byl, stál tváří v tvář členovi Sboru, ve vzdálenosti, na kterou mohl být snadno zabit – ale Keith Pellig zmizel z povrchu zemského!

U obrazovky připravené pro monitorování postupu úkladného vraha se Verrick otočil k Eleonoře Stevensové. "Zmýlili jsme se. Funguje to lépe, než jsme počítali. Proč?"
"Předpokládejme, že se mnou mluvíte," začala Eleonora stísněně. "Pokračujeme v hovoru. A já najednou zmizím. Místo mě se objeví zcela jiná osoba."
"Fyzicky jiná osoba," souhlasil Verrick. "Ano."
"Dokonce ne ani žena. Mladík nebo stařec. Nějaké naprosto odlišné tělo, které pokračuje v konverzaci, jako když se nic nestalo."
"Chápu," řekl Verrick dychtivě.
"Telepové jsou závislí na telepatickém spojení," vysvětlovala Eleonora. "Ne na zrakové představě. Mysl každé osoby má unikátní chuť. Telep se opírá o mentální kontakt, a pokud je přerušen –" Dívka se tvářila sklíčeně. "Reese, myslím si, že je doháníte k šílenství."
Verrick vstal a odešel od obrazovky. "Chvíli se dívejte."
"Ne," otřásla se Eleonora. "Nechci to vidět."
Na Verrickově stole zazněl bzučák. "Seznam letů z Batávie," sdělil mu dozorčí. "Kompletní výpis časů a míst určení za poslední hodinu. Se zvláštním důrazem na mimořádné lety."
"V pořádku," kývl nevýrazně Verrick, přijal list metalofólie a přihodil ho k rozházeným věcem, které se mu nakupily na stole. "Bože," řekl chraplavě Eleonoře. "Nebude to trvat dlouho."
Sebejistě a s rukama v kapsách kráčel Keith Pellig širokým mramorovým schodištěm k hlavnímu vchodu do centrální budovy Správy v Batávii. Mířil přímo k vnitřním úřadovnám Leona Cartwrighta.

Dvanáct

Petr Wakeman udělal chybu.
Dlouho seděl a nechal do sebe pomalu vsakovat vědomí té chyby. Roztřesenými prsty vytáhl ze zavazadla malou láhev skotské a nalil si. Ve sklenici se zvířil kal mrtvého, vysušeného protinu. Hodil to celé do odpadové štěrbiny, seděl a upíjel z nešikovné lahve. Pak se zvedl a vyjel výtahem do horního podlaží lázní.
Členové Sboru, oblečení v jasných dovolenkových barvách, odpočívali a bavili se v ohromné nádrži šumící modré vody a kolem ní. Nad nimi se klenula kopule z průsvitného plastiku. Uvnitř udržovala svěží vzduch s jarní vůní a venku pustou prázdnotu měsíční krajiny. Když procházel po pláži, kolem něj vířil smích, cákání pružných těl, mihotání barev, látek a obnažené pleti.
Rita O'Neillová vylezla z vody a ospale se slunila kousek za největší skupinou lidí. Štíhlé nahé tělo se vlhce lesklo v horkém světle, které pronikalo čočkou ochranného balonu. Když uviděla Wakemana, rychle se posadila a černé vlasy jí splynuly jako lesklý vodopád na opálená ramena a záda.
"Je všechno v pořádku?" zeptala se.
Wakeman těžce klesl do skládacího lehátka. Přiblížil se k němu MacMillan a on automaticky zdvihl z podnosu koktejl.
"Hovořil jsem se Shaefferem," oznámil. "Volal z Batávie."
Rita vzala hřeben a začala si pročesávat hustou hřívu vlasů. Kolem ní se sprška jiskřících kapiček odpařovala ze sluncem vyhřáté pláže. "A co vám chtěl?" zeptala se tak lhostejně, jak dokázala. Oči měla velké, tmavé a vážné.
Wakeman bezmyšlenkovitě popíjel drink a dovolil hřejivému teplu slunce, aby ho ukolébalo do polodřímoty. Nedaleko skotačil v chlorované vodě houf lidí, kteří cákali, smáli se a hráli hry. Velký třpytivý vodní míč se zvedl do výše a visel jako živá koule, pak znovu klesl do sevření hbitého člena Sboru s bělostnými zuby. Na pozadí ručníku se Ritino tělo vyjímalo jako působivá hnědá a černá postava s pevně modelovanými vláčnými křivkami a bohatými tvary svěžího mládí.
"Nedokážou ho zastavit," odpověděl nakonec Wakeman. Whisky se v žaludku proměnila ve zmrzlou hroudu, která se mu usadila v bedrech a tam ho chladila a tlačila. "Dorazí sem. Nebude to trvat dlouho. Spatně jsem to naplánoval."
Černé oči se rozšířily. Na okamžik se dívka přestala česat, pak znovu začala, pomalu a metodicky. Setřásla vlasy dozadu a postavila se. "Ví, že je Leon tady?"
"Ještě ne. Ale je to jenom otázka času."
"A my ho tu nedokážeme chránit?"
"Můžeme to zkusit. Možná dokážu zjistit, co se pokazilo. Možná dokážu o Keithu Pelligovi získat další informace."
"Vezmete Leona někam jinam?"
"To nemá cenu. Tohle je stejně dobré místo jako každé jiné. Alespoň tu není mnoho myslí, které by rušily čtení myšlenek." Wakeman namáhavě vstal a odstrčil napůl dopitý drink. Cítil se starý a bolely ho kosti. "Jdu dolů a projdu pásky, naskenované na Herbu Moorovi, zvláště ty, které jsme získali, když si přišel promluvit s Cartwrightem. Možná dokážu na něco přijít."
Rita vklouzla do županu a uvázala si šerpu kolem štíhlého pasu. Zasunula nohy do kotníčkových bot a posbírala hřeben, sluneční brýle a opalovací krém. "Kolik máme času, než se sem dostane?"
"Už bychom měli být připraveni. Věci jsou v rychlém pohybu. Příliš rychlém, aby to bylo pro někoho dobré. Zdá se, že se všechno... rozpadá."
"Doufám, že to dokážete vyřešit." Rita mluvila chladně, bez emocí. "Leon odpočívá. Přiměla jsem ho, aby si lehl. Doktor mu dal nějakou injekci na usnutí."
Wakeman zaváhal. "Udělal jsem to, co jsem považoval za správné. Musel jsem něco opomenout. Je jasné, že bojujeme proti něčemu složitějšímu a mazanějšímu, než jsme si uvědomovali."
"Měl jste ho nechat, aby to řídil," zaútočila Rita. "Vzal jste mu z rukou iniciativu. Jste jako Verrick a ti ostatní. Nikdy jste nevěřil, že by to dokázal. Jednal jste s ním jako s dítětem, dokud se nevzdal a sám tomu neuvěřil."

"Já Pelliga zastavím," pronesl tiše Wakeman. "Dám věci do pořádku. Zjistím, čím to je, a někde ho zastavím, dřív než se dostane k vašemu strýci. Tohle neřídí Verrick. Ten by nikdy nevypracoval něco tak chytrého. Musí to být Moore."
"Škoda, že Moore není na naší straně," prohlásila Rita.
"Já ho zastavím," opakoval Wakeman. "Ať už jakkoli."
"Možná mezi drinky." Rita se na okamžik zastavila, aby si zavázala tkaničky, a pak zmizela schodištěm dolů ke Cartwrightovým pokojům. Ani se neohlédla.

Keith Pellig sebevědomě vystoupal po širokých mramorových schodech budovy Správy. Sel svižně, držel krok s rychle postupujícím davem klasifikovaných úředníků, kteří se dobromyslně tlačili do výtahů, chodeb a kanceláří. V hlavní vstupní hale se Pellig na okamžik zastavil, aby se zorientoval.
Budovou se s hromovým řevem rozezvučely poplašné zvonky.
Poklidné hemžení úředníků a návštěvníků náhle ustalo. Tváře ztratily přátelskou monotónnost. Hladce proudící dav se v okamžiku proměnil v podezřívavou, vyděšenou masu. Ze skrytých reproduktorů vyřvávaly hrubé mechanické hlasy:
"Vykliďte budovu! Všichni musí opustit budovu!"
Hlasy vřískaly v ohlušující kakofonii. "Vrah je v budově! Všichni musí pryč!"
Pellig se ztratil ve vlnách mužů a žen, kteří se kolem něj valili s hrozivým odhodláním. Postupoval bokem, zmítal se, tlačil se dovnitř davu, k labyrintu chodeb, které vedly z hlavního vestibulu.
Ozvalo se zaječení. Někdo ho poznal. Následovala prudká střelba. Zčernalé, spálené skvrny zuhelnatělých těl, jak zbraně pálily v šílené panice. Pellig unikl a dál ostražitě kroužil, stále v pohybu.
"Vrah je v hlavním vestibulu!" vytrubovaly mechanické hlasy. "Soustřeďte se na hlavní vestibul!"
"Támhle je!" vykřikl nějaký muž. Ostatní se přidávali k řevu. "To je on, támhle!"
Na střeše budovy přistávala první letka vojenských dopravních lodí. Ven se vyrojili vojáci odění v zeleném a začali sjíždět výtahy do haly. Objevily se těžké zbraně a vybavení, které tahali k výtahům nebo spouštěli podél stěn do přízemí.
Reese Verrick se na okamžik odtrhl od obrazovky a řekl Eleonoře Stevensové: "Přesunují dovnitř netelepaty. Znamená to –"
"To znamená, že Sbor byl vyřazen," odpověděla Eleonora. "Prohráli. Jsou vyřízení."
"Takže budou sledovat Pelliga vizuálně. To sníží význam našeho zařízení."
"Vrah je ve vestibulu!" přeřvávaly rámus mechanické hlasy. Po chodbách se valily MacMillanovy těžké zbraně, hlavně se ježily jako ostny. Vojáci vystřelovali z ručních vrhačů plastikové kabely, které uzavíraly ústí chodeb spletitou sítí.
Zmatený dav rozrušených úředníků byl hnán k hlavnímu vchodu. Venku vojáci vytvářeli ocelový prstenec, kruh mužů a zbraní. Jak se úředníci valili ven, byli jeden po druhém prohlíženi a pak propouštěni dál.
Ale Pellig nevycházel. V jednom okamžiku se vydal směrem z budovy – a vtom se rozsvítilo jiné červené tlačítko a Pellig změnil názor.
Další operátor byl připravený a dychtivý. Měl všechno promyšleno v okamžiku, kdy vstoupil do syntetického těla. Hnal se boční chodbou přímo na neohrabané MacMillanovo dělo, které se pokoušelo zaklínit průchod. Zatímco uzávěry děla klouzaly k zemi, Pellig se protlačil štěrbinou. Uzávěry za ním divoce zabouchly a průchod byl uzavřen.
"Vrah opustil vestibul!" ječely mechanické hlasy. "Dejte pryč to MacMillanovo dělo!"
Protestující a vrčící dělo rychle popadli a dostrkali do úložného prostoru. Za Pelligem proudili vojáci a on se zatím hnal pustými, žlutě osvětlenými chodbami úřadu, ve kterých nebyli úředníci ani pracovníci a které zněly ozvěnou vzdáleného řinčení.
Zbraní v palci si propálil cestu zdí do hlavní přijímací kanceláře. Kancelář byla prázdná a tichá. Zůstaly v ní židle, video a audiopásky, přepychové koberce a stěny – ale žádní lidé.
Benteley to na své obrazovce začínal poznávat. Tohle byla přijímací kancelář, kde čekal na setkání s Reese Verrickem...
Syntetické tělo klouzalo z kanceláře do kanceláře; věc, která se vlnila, hnala, propalovala si cestu bez viditelných emocí nebo výrazu. Jednou proběhl místností, kde ještě pracovali úředníci. Muži a ženy se s ječením zoufale snažili uprchnout. Při divoké honičce k východům bleskově opustili pracovní stoly. Pellig zděšené pracovníky ignoroval a klouzal dál, nohama se stěží dotýkal podlahy. U kontrolního stanoviště se zdálo, že se téměř zvedl a řítí se vzduchem, Merkur s prázdnou tváří a vlhkými vlasy.
Minul poslední úřadovnu. Ocitl se před ohromnou uzavřenou komorou, která představovala Quizmasterovu vnitřní pevnost. Když zbraň v palci neškodně pokropila tlustý rexeroidový pancíř, Pelliga to odhodilo zpět. Odvrávoral, na okamžik vyvedený z míry.
"Vrah je ve vnitřní kanceláři!" duněly mechanické hlasy nad ním a kolem něj, chodbami, místnostmi po celé rozsáhlé budově. "Obkličte ho a zničte!"
Pellig nerozhodně pobíhal dokola – a opět se rozsvítilo jiné červené tlačítko. Nový operátor zavrávoral, narazil do stolu, rychle postavil syntetické tělo na nohy a pak si začal systematicky propalovat cestu kolem stěny rexeroidové komory.
Verrick si v kanceláři spokojeně mnul ruce. "Teď to nebude trvat dlouho. To je Moore, kdo ho ovládá?"
"Ne," informovala ho Eleonora, která se podívala na popis indikátorového panelu. "Je to jeden z jeho podřízených."
Syntetické tělo vyslalo ultrazvukový signál. Úsek rexeroidové komory sklouzl ke straně a otevřel skrytou chodbu. Tělo bez váhání pospíchalo průchodem.
Pod nohama marně pukaly a tříštily se plynové ampule. Tělo nedýchalo.
Verrick se zasmál jako vzrušené dítě. "Vidíte? Nedokážou ho zastavit. Je uvnitř." Nadskakoval a bušil si pěstmi do kolen. "Teď ho zabije. Teď!"
Ale rexeroidová komora, masivní vnitřní pevnost s úžasným zbraňovým vybavením a videotelovým zařízením, byla

prázdná.
Verrick zuřivě zaklel vysokým ječivým hlasem.
"Není tam! Zmizel!" Mohutná tvář se mu zkřivila zklamáním. "Dostali toho hajzla ven!"
Konsternovaný Herb Moore u své obrazovky křečovitě škubal ovládáním. Světla, indikátory, měřicí přístroje a číselníky divoce kolísaly. Pelligovo tělo zatím nehybně ztuhlo na místě, jednu nohu v prázdné komoře. V ní stál mohutný stůl, u kterého měl sedět Cartwright. Zůstaly tam jenom spisy, výstražná zařízení, vybavení a přístroje. Ale Cartwright byl pryč.
"Ať hledá dál!" vykřikl Verrick. "Cartwright tam někde musí být!"
Verrickův hlas ve sluchátkách rval Moorovi uši. Mozek mu pracoval na plné obrátky. Na obrazovce viděl, že technik přiměl tělo k nejistému pohybu. Bod na schématu znázorňoval Pelliga v samém srdci Správy: vrah dorazil na místo, ale nenašel žádnou oběť.
"Byla to past!" křičel Moorovi do ucha Verrick. "Léčka! Teď ho zničí!"
Ke zdemolované pevnosti se ze všech stran stahovaly zbraně a vojáci. Ohromné zdroje Správy reagovaly na Shaefferovy chvatné pokyny.
"Vrah je ve vnitřní komoře!" vřískaly triumfálně mechanické reproduktory. "Uzavřete ho a zabijte!"
"Chyťte vraha!"
"Zastřelte ho a rozdupejte!"
Eleonora se naklonila těsně k Verrickovým shrbeným, mohutným ramenou. "Schválně ho pustili dovnitř. Podívejte – jdou pro něj."
"Udržujte ho v pohybu!" křičel Verrick. "Proboha, spálí ho na atomy, jestli tam bude jenom stát!"
Do poškozené chodby, kterou prořízl Pellig, zvídavě nakukovaly hlavně zbraní. Pomalu se valící zařízení se důstojně řadilo do smrtícího vzoru a dávalo si na čas. Nebyl žádný spěch.
Pellig zmateně pobíhal. Rychle vyběhl chodbou ven z komory, pak se hnal od dveří ke dveřím jako uvězněné zvíře. Na okamžik se zastavil a spálil MacMillanovo dělo, které se příliš přiblížilo a neohrabaně zaměřovalo. Dělo se rozteklo a Pellig přeběhl kolem kouřících trosek. Dál však byla chodba zaplněna vojáky a zbraněmi. Vzdal to a pospíchal zpátky.
Herb Moore vztekle vyštěkl na Verricka: "Odvezli Cartwright a z Batávie."
"Hledejte ho."
"Není tam. Je to ztráta času." Moore rychle přemýšlel. "Pošlete mi váš přehled letů lodí z Batávie. Hlavně poslední hodinu."
"Ale –"
"Víme, že tam před hodinou byl. Rychle!" Ze štěrbiny vedle Moorovy ruky se odvinula metalofólie. Prudce ji vytrhl a prohlížel záznamy a analytické údaje. "Je na Měsíci," hlásil Moore. "Odvezli ho ve své C-plus lodi."
"To nevíte," odsekl rozhněvaně Verrick. "Může být v nějakém podzemním úkrytu."
Moore ho ignoroval a prudce přecvakl přepínač. Kontakty vzrušeně poskočily. Moorovo tělo se bezvládně zhroutilo do ochranného prstence.
Na své obrazovce viděl Ted Benteley, jak Pelligovo tělo vyskočilo a ztuhlo. Rysy obličeje se roztřásly, v prázdné tváři došlo k jemné změně. Vstoupil do něj nový operátor; nad Benteleyem se změnilo červené tlačítko.
Nový operátor neztrácel čas. Spálil skupinku vojáků a pak úsek stěny. Ocel a plastik se slily a tavenina se s bubláním odpařila. Syntetické tělo proklouzlo štěrbinou jako projektil s prázdnou tváří, vyrážející po obloukové trajektorii. O okamžik později se vynořilo z budovy, stále nabíralo rychlost a hnalo se přímo vzhůru k mdlému měsíčnímu disku, který visel na odpolední obloze.
Země pod Pelligem se ztrácela. Mířil ven do volného prostoru.
Benteley paralyzovaně seděl u své obrazovky. Všechno najednou dávalo smysl. Tělo se hnalo tmavnoucí oblohou, která přestávala být modrá a objevovaly se na ní body nehybných hvězd. Když ho sledoval, porozuměl tomu, co se mu přihodilo. Nebyl to žádný sen. To tělo byla miniaturní loď, vybavená v Moorově reaktorové laboratoři. Najednou si s obdivem uvědomil, že tělo nepotřebuje žádný vzduch. A nereaguje na extrémní teplotu. Tělo bylo schopné meziplanetárního letu.

Shaeffer zavolal videotelem Petru Wakemanovi několik sekund poté, kdy Pellig opustil Zemi. "Zmizel," zamumlal Shaeffer. "Odstartoval jako meteorit do vesmíru."
"Kam míří?" vyptával se Wakeman.
"K Měsíci." Shaeffer se najednou tvářil zhrouceně. "Vzdali jsme to. Povolali jsme dovnitř pravidelné vojsko. Sbor nedokázal nic udělat."
"Takže ho můžu očekávat kdykoliv?"
"Kdykoliv," potvrdil Shaeffer unaveně. "Je na cestě."
Wakeman přerušil spojení a vrátil se ke svým páskům a zprávám. Na stole vládl nepořádek, povalovaly se tu nedopalky cigaret, šálky od kávy a stále nedopitá láhev skotské. Teď nebylo pochyb: Keith Pellig není lidská bytost. Je to jednoznačně robot zkombinovaný s vysokorychlostním reaktorovým zařízením, zkonstruovaný v Moorových experimentálních laboratořích. Ale to nevysvětlovalo měnící se osobnost, která demoralizovala členy Sboru. Jestli ovšem...
Fungoval tu nějaký druh vícenásobné mysli. Pellig byl rozštěpenou osobností, uměle rozdělenou do nepropojených celků. Každý měl vlastní motivy, vlastnosti a strategii. Shaeffer měl pravdu, když přivolal pravidelné netelepatické vojsko.
Wakeman si zapálil cigaretu a bezcílně otáčel svým talismanem, dokud mu nevyklouzl z ruky a nenarazil do pásků,

navršených na desce pracovního stolu. Téměř to měl Kdyby měl víc času, pár dní, aby mohl tuhle záležitost vyřešit...
Najednou vstal a zamířil ke skladišti. "Taková je situace," vysílal myšlenky členům Sboru, roztroušeným v jednotlivých patrech lázní. "Vrah přežil naši síť v Batávii. Je na cestě na Měsíc."
Jeho oznámení vyvolalo hrůzu a ohromení. Rychle se hnali z opalovacích lehátek a plaveckých bazénů, ložnic, salonků a barů.
"Chci, aby se všichni členové Sboru převlékli do skafandrů," pokračoval Wakeman. "V Batávii to nefungovalo, ale chci, abyste vytvořili provizorní síť. S vrahem se musíme střetnout mimo kopuli." Vyzařoval myšlenkami to, co se dozvěděl o Pelligovi a čemu věřil. Okamžitě k němu dorazily myšlenkové odpovědi.
"Robot?"
"Syntetická bytost s vícenásobnou osobností?"
"V tom případě se nemůžeme řídit myšlenkovým kontaktem. Budeme se muset držet fyzického vzhledu."
"Můžete zachytit vražedné myšlenky," nesouhlasil Wakeman, který si zapínal skafandr. "Ale neočekávejte spojitost. Myšlenkové procesy budou bez varování přerušeny. Buďte na ten úder připraveni: tohle zničilo členy Sboru v Batávii."
"Přinese každá oddělená mysl novou strategii?"
"Zjevně ano."
To přineslo úžas a obdiv. "Fantastické! Brilantní nápad!"
"Najděte ho," pevně přikazoval myšlenkami Wakeman, "a na místě zabijte. Hned, jak dokážete zachytit vražednou myšlenku, spalte ho na popel. Na nic nečekejte!"
Wakeman zvedl láhev skotské a nalil si poslední dobrý drink z toho, co bývalo privátní zásobou Reese Verricka. Zaklapl helmu skafandru a zapojil napájecí přívody temperace vzduchu. Vzal si ruční zbraň a odspěchal k jedné z propustí, které sloužily jako východy z kopule.
Ohromná rozloha vyprahlé pustiny ho šokovala. Stál a zápolil s ovládáním vlhkosti a gravitace, přivykal pohledu na nekonečnou mrtvou hmotu.
Měsíc tvořila zpustošená, spálená planina. Krátery zely tam, kde původní meteority smetly ze satelitu život. Nic se nepohnulo, nebyl tu vítr, ani prach se nezachvěl, nikde jiskřička života. Kamkoliv se Wakeman podíval, táhly se do dálky jen dolíčkaté trosky a hromady suti rozházené po rozervaných útesech a trhlinách. Měsíční tvář byla vysušená a roztříštěná. Pokožku a tkáň odstranila eroze za tisíce let nelítostného obrušování. Zůstala pouze lebka, prázdné oční důlky a zející ústa. Když Wakeman opatrně kráčel prachem, jako by šlapal po tváři umrlčí lebky.
Za ním zářily a třpytily se lázně, svítivý balon tepla, pohodlí a odpočinku.
Zatímco Wakeman pospíchal pustou krajinou, v mozku mu začala vítězoslavně bušit roztřesená myšlenka. "Petře, objevil jsem ho! Právě přistál čtvrt míle ode mne!"
Wakeman se neohrabaně rozběhl přes rozbité kamení, jednu ruku na pistoli. "Drž se blízko něj," vyslal zpět myšlenku. "A nepouštěj ho ke kopuli."
Clen Sboru byl vzrušený a nedůvěřivý. "Přistál jako meteor. Byl jsem už míli od balonu, když přišly vaše příkazy. Viděl jsem záblesk a šel jsem ho prozkoumat."
"Jak jste daleko od balonu?"
"Asi tři míle."
Tri míle. Tak blízko měl Keith Pellig ke své kořisti. Wakeman snížil gravitační tlak na minimum a divoce se hnal za myšlenkou. Ohromnými skoky překonával vzdálenost ke svému kolegovi. Zářící koule světla za ním se zmenšovala a vzdalovala. Těžce dýchal, lapal po dechu a letěl k vrahovi.
Klopýtl na trhlině a upadl na tvář. Když se snažil zvednout, ohlušil ho pronikavý sykot unikajícího vzduchu. Jednou rukou vytáhl balíček pro nouzové opravy a druhou šmátral po pistoli. Byla pryč. Ztratil ji, upadla mu někam do prastarých sutin okolo.
Vzduch rychle unikal. Zapomněl na zbraň a soustředil se na zalepení skafandru. Plastický lep zatvrdl okamžitě a hrozivé syčení ustalo. Když začal zuřivě hledat v prachu a mezi balvany, vyřítil se na něj další proud vzrušených myšlenek.
"Pohybuje se! Míří ke kopuli. Objevil lázně."
Wakeman zaklel a vzdal hledání pistole. Vyrazil skákavým klusem k členovi Sboru. Před ním se zvedl vysoký hřeben. Vyběhl na vrcholek a na opačné straně napůl klouzal, napůl se kutálel dolů. Před ním se rozevřela ohromná mísa. Z umrlčí lebky na něj zlomyslně pošilhávaly krátery a ošklivé zející rány. Teď silně vnímal myšlenky druhého telepata. Byl blízko.
A poprvé zachytil myšlenky vraha.
Wakeman ztuhl na místě. "To není Pellig!" vyzařoval divoce zpět. "To je Herb Moore!"
Moorova mysl pulsovala zuřivou aktivitou. Nebyl si vědom toho, že mu čtou myšlenky, a nechal proto padnout všechny bariéry. Žádostivé, vysokoenergetické myšlenky se rozlévaly jako nepřetržitá záplava, která dostoupila horečnatého vrcholu, když zpozoroval zářící balon, který obklopoval ohromné lázně Správy.
Wakeman strnule stál a soustředil se na proud mentální energie, která se do něj napírala. Bylo tam všechno, celá historie. Moorova supernabitá mysl obsahovala každý její fragment, všechny chybějící kousky, které předtím tajil. Pellig se skládal z mnoha lidských myslí, střídajících se osobností, připojených na složitý přepínací mechanismus. Přicházely a znovu odcházely namátkově, v náhodném pořadí, bez systému, Minimax, pravděpodobnost, nejasně čitelná teorie M-hry...
Byla to lež.
Wakeman ucukl. Pod silnou vrstvou teorie her ležela další úroveň, podvědomý syndrom nenávisti, žádosti a hrozného strachu: žárlivost na Benteleye, ustavičný strach ze smrti, spletité plány a intriky, složitý komplex chtivosti a cílově

orientovaného nutkání, realizovaný ve všepohlcujícím perlíku ambicí. Moore byl muž, jenž podléhal nutkání, byl ovládaný mučivou nespokojeností. A ta nespokojenost kulminovala v nelítostných sítích strategie.
Přepínání Pelligova zařízení nebylo náhodné. Moore ho zcela ovládal. Kdykoliv mohl vysílat operátory do těla, kdykoliv je mohl stáhnout. Mohl nastavit jakoukoliv kombinaci, které se mu zachtělo. Měl možnost libovolně připojit a odpojit sám sebe. A...
Moorovy myšlenky se náhle zkoncentrovaly. Zpozoroval telepa, který ho sledoval. Pelligovo tělo rychle vyrazilo vzhůru, zamířilo, a pak vyslalo na klusajícího telepata tenký smrtonosný paprsek.
Mužova mysl vydala jediný výkřik a pak se jeho fyzická stránka rozplynula v hromádce spáleného popela.
Na Wakemana dolehl ošklivý okamžik telepatovy smrti. Petr pocítil prodloužený, houževnatý a zcela marný boj mysli, aby se udržela pohromadě, zachovala osobnost a vědomí poté, co tělo zmizelo.
"Petře..." Mysl telepata držela pohromadě jako oblak těkavého plynu, pak se začala pomalu a neúprosně rozpadat. Slabé myšlenky se rozplývaly. "Ach, Bože..." Mužovo vědomí, jeho bytí, se rozpouštělo do náhodných částic volné energie. Mysl přestala být jediným celkem. Celistvost, která byla člověkem, povolila – a člověk byl mrtev.
Wakeman proklínal ztracenou zbraň. Proklínal sám sebe, Cartwrighta a všechny v soustavě. Vrhl se za holý balvan a přikrčený ležel. Pellig zatím pomalu klesal a lehce přistál na mrtvém povrchu Měsíce. Rychle se rozhlédl a zdálo se, že je spokojen. Začal se opatrně přikrádat ke tři míle vzdálenému svítícímu balonu.
"Zlikvidujte ho!" vyzařoval zoufale Wakeman. "Je téměř u lázní!"
Nenásledovala žádná odezva. Nikdo z telepů nebyl dost blízko, aby myšlenky zachytil a předal dál. Se smrtí nejbližšího člena Sboru se improvizovaná síť roztříštila. Pellig klidně prošel nechráněnou mezerou.
Wakeman vyskočil. Škubnutím zvedl ohromný balvan do výše pasu a vyklopýtal na vrcholek pahorku. Pod ním kráčel Keith Pellig s netečným výrazem, téměř se usmíval. Vypadal jako jemný mladík se slámově žlutými vlasy, který nezná lest ani uskok. Wakemanovi se podařilo pozvednout skálu nad hlavu – slabá měsíční gravitace byla na jeho straně. Zavrávoral, zdvihl ji do výše a prudce ji vrhl na rychle kráčejícího syntetického člověka.
Když Pellig zpozoroval letící skálu, zatvářil se překvapeně. Snadno uhnul ohromným skokem, který ho odnesl několik yardů z dráhy těžkopádného balvanu. Z mysli mu vylétl proud strachu a překvapení, šílené paniky. Klopýtl, namířil zbraň v palci na Wakemana...
A pak Herb Moore zmizel.
Pelligovo tělo se trochu změnilo. Wakemanovi při tom ďábelském pohledu tuhla krev v žilách. Tady, na pustém měsíčním povrchu, se muž měnil přímo před očima. Rysy obličeje se pohnuly, na okamžik se rozpustily a pak znovu vytvořily. Nezůstaly stejné. Nebyla to stejná tvář... protože to nebyl ten samý člověk. Moore zmizel a řízení převzal jiný operátor. Bleděmodrýma očima se dívala jiná osobnost.
Nový operátor zakolísal. Krátce bojoval o získání kontroly, pak se mu podařilo tělo srovnat a skála se zatím neškodně odvalila. Překvapení, chvilkový zmatek, vyzařovaný k Wakemanovi, který zápolil s dalším balvanem.
"Wakeman!" dorazily k němu myšlenky. "Petr Wakeman!"
Wakeman upustil balvan a napřímil se. Nový operátor ho poznal. Měl povědomý myšlenkový vzor a Wakeman ho chvatně a do hloubky zkoumal. Na okamžik nedokázal osobnost zařadit. Znal ji, ale zastírala ji naléhavost situace. Byla prošpikována ostražitým strachem a nepřátelstvím. Ale samozřejmě, znal ji. Nebylo pochyb.
Byl to Ted Benteley.

Třináct

Mrtvým mezihvězdným prostorem, mimo známou soustavu, se váhavě sunula skřípějící loď společnosti General Motors na dopravu rudy. V řídící kabině seděl Groves se zamyšlenou snědou tváří a napjatě poslouchal. "Plamenný Disk je ještě daleko," šeptal mu v myšlenkách hlas něčeho ohromného. "Neztraťte kontakt s mou lodí."
"Vy jste John Preston," konstatoval tiše Groves.
"Jsem velice starý," odpověděl hlas. "Byl jsem tu dlouho."
"Jeden a půl století," kývl Groves. "Tomu se dá těžko uvěřit."
"Cekal jsem tu. Věděl jsem, že přiletíte. Má loď se bude vznášet nablízku, pravděpodobně čas od času zachytíte její hmotu. Pokud všechno půjde bezchybně, dokážu vás dovést ke skutečnému přistání na Disku."
"Budete tam?" zeptal se Groves. "Setkáte se s námi?"
Nedostal odpověď. Hlas se vytratil. Zůstal sám.
Groves se nejistě zvedl a zavolal Konklina. O chvíli později přispěchal do řídící kabiny Konklin i Marie Uzichová. Jereti klusal několik kroků za nimi. "Slyšeli jste ho," řekl Groves zastřeně.
"Byl to Preston," zašeptala Marie.
"Musí být zatraceně starý," přidal se Konklin. "Stařík, který tu venku v kosmickém prostoru čekal, až přiletíme, čekal všechny ty roky..."
"Myslím, že se tam dostaneme," ubezpečoval je Groves. "Dokonce i kdyby se jim podařilo zabít Cartwrighta, stejně se na Disk dostaneme."
"Co říkal Cartwright?" zeptal se Grovese Jereti. "Povzbudilo ho, když slyšel o Prestonovi?"
Groves zaváhal. "Cartwright byl příliš zaměstnaný."
"Ale určitě by –"
"Má být zavražděn!" Groves divoce cvakal tlačítky na manuálním ovládání. "Nemá čas myslet na něco jiného."
Chvíli nikdo nic neříkal. Nakonec se Konklin zeptal: "Máte nějaké nové zprávy?"
"Nedokážu se spojit s Batávií. Vojenské rušičky úplně odstínily linky videotelu. Zachytil jsem nouzové přesuny vojsk z vnitřních planet k Zemi. Letky Správy směřují domů."

"Co to znamená?" vyptával se Jereti.
"Pellig se dostal do Batávie. A něco se pokazilo. Cartwright musí být v obtížné situaci. Sbor telepatů zřejmě z nějakého důvodu selhal."

Wakeman zuřivě křičel: "Benteleyi! Poslouchejte mě! Tohle zinscenoval Moore, podvedli vás! Není to náhodné."
Bylo to beznadějné. Žádný zvuk se nepřenášel. Bez atmosféry hlas zanikl v helmě. Benteleyovy myšlenky k němu vyzařovaly jasně a zřetelně, neexistoval však způsob, jak by s ním Wakeman mohl komunikovat. Ocitl se v pasti, nevěděl si rady. Postava Keitha Pelliga a mysl Teda Benteleye se nacházely jen několik yardů od něj – a neexistoval způsob, jak navázat kontakt.
Benteleyovy myšlenky byly smíšené. Je to Petr Wakeman, uvažoval. Telepat, se kterým jsem se setkal v přijímací kanceláři. Benteley pochopil, že je v nebezpečí, uvědomoval si, že blízko svítí kopule lázní. Wakeman zachytil obraz Cartwrighta: úkol zabít. A pod tím Benteleyovu hlubokou averzi a pochybnosti, nedůvěru k Verrickovi a nechuť k Herbu Moorovi. Benteley váhal. Zbraň v palci na okamžik zakolísala.
Wakeman slezl z hřebene na rovnou pláň. V šíleném spěchu črtal do prastarého prachu ohromná kostrbatá písmena: "MOORE VÁS PODVEDL. NENÍ TO NÁHODNÉ."
Benteley viděl slova a prázdná tvář Keitha Pelliga ztuhla. Benteleyovy myšlenky se zadrhly. Co to k čertu má být? Přemýšlel. Pak si uvědomil, že mu Wakeman četl myšlenky, že proběhla jednostranná konverzace s ním jako vysílačem a telepatem jako přijímačem. "Pokračujte, Wakemane," vyzařoval Benteley chraplavě. "Co tím myslíte, podvedl?"
V myšlenkách se Benteley škodolibě bavil. Viděl telepata, vylepšeného člověka – mutanta, který črtal neumělá písmena do prachu jako nějaký primitiv, omezený na nejzákladnější prostředky komunikace. Wakeman zoufale psal: "MOORE VÁS ZABIJE SPOLEČNÉ S CARTWRIGHTEM."
Benteleyova mysl vyzařovala překvapení. "Co tím myslíte?" Pak následovalo podezření: "Je v tom nějaký záměr. Musí se blížit další telepaté." Palcová zbraň se rychle zdvihla...
"BOMBA." Wakeman lapal po dechu a hledal nový povrch, na který by mohl psát. Ale už napsal dost. Benteley sám doplňoval detaily. Vidina pochopení: intenzivní kratičké představy zápasu s Moorem, milostný poměr s Moorovou milenkou, Eleonorou Stevensovou, Moorova žárlivost. Benteleyovi to jedno za druhým prolétlo úžasnou rychlostí hlavou. Sklonil palcovou zbraň.
"Oni to vidí," pomyslel si Benteley. "Všichni operátoři na svých obrazovkách. A Moore. On to vidí také."
Wakeman, který vycítil bezprostřední nebezpečí, vyskočil a neohrabaně běžel k Pelligově postavě. Vzrušeně gestikuloval a pokoušel se křičet přes bezvzdušnou prázdnotu. Dostal se do vzdálenosti dvou stop, než ho Benteley zastavil hrozivým mávnutím palcové zbraně.
"Držte se ode mne dál," přemýšlel Benteley zlověstně. "Ještě vám úplně nevěřím. Pracujete pro Cartwrighta."
Wakeman zuřivě čmáral:
"PELLIG ZAŘÍZEN, ABY VYBUCHL V BLÍZKOSTI CARTWRIGHTA. MOORE VÁS PŘITOM PŘEPNE DO TĚLA."
"Ví to Verrick?" vyptával se Benteley.
"ANO."
"Eleonora Stevensová?"
"ANO."
Benteleyova mysl vyzařovala muka. "Jak mám vědět, že je to pravda? Dokažte to!"
"PROZKOUMEJTE SVÉ TĚLO. NAJDĚTE VEDENÍ KABELŮ. VYSLEDUJTE OBVODY VEDOUCÍ K BOMBĚ."
Benteleyovy prsty bleskově rozervaly syntetický hrudník. V myšlenkách se mu míhaly technické údaje, když našel hlavní vedení, procházející tělem pod vrstvou umělé pokožky. Vytrhl celý kus materiálu a pátral hluboko v bzučících obvodech syntetického těla. Vyděšený Wakeman se zatím krčil několik stop od něj a marně se snažil sevřít talisman, který odložil ve své kanceláři a už si ho nevzal.
Benteley váhal. Poslední ulpívající zbytky loajality k Verrickovi se rychle rozplývaly. Na jejich místě se vytvářela nenávist a odpor. "Tak takhle to fungovalo," pomyslel si nakonec. Myšlenkami mu probleskl náznak další strategie.
"Tak dobře, Wakemane." Jeho mysl se zatvrdila. "Letím s tělem zpět. Až do Farben."
Wakeman se uvolnil. "Díky Bohu," řekl nahlas.
Benteley začal rychle jednat. Vědomí toho, že se Moore dívá, přimělo jeho prsty k bleskurychlým pohybům, když kontroloval reaktor a ovládání trysek. Pak se syntetický robot a zároveň kosmická loď bez jediného zvuku bleskově vznesl k černé obloze, směrem k Zemi.
Tělo urazilo téměř čtvrt míle, než Herb Moore přepnul výběrový mechanismus. Otřesený Ted Benteley bez varování zjistil, že sedí ve svém křesle ve Farben, obepnutý ochranným prstencem.

Na miniaturní obrazovce před ním se Pelligovo tělo v širokém oblouku vrhlo zpět k měsíčnímu povrchu. Vyhledalo rychle pelášející postavu Petra Wakemana a namířilo palcovou zbraň. Wakeman věděl, k Čemu dojde. Přestal utíkat a stál, podivně klidný a důstojný. Syntetické tělo se zatím sneslo, otočilo a pak ho zpopelnilo. Moore byl znovu u řízení.
Benteley se namáhavě vyprostil z ochranného prstence. Rozerval dráty, které mu vedly pod kůži, pod jazyk, do podpažních důlků a do uší. V okamžiku se ocitl u dveří komory a sahal po těžké ocelové rukojeti.
Dveře byly zamčené.
Očekával to. Vrátil se ke bzučícím blokům zařízení a vyrval hrst relé. Zablýsklo se a ozvala se rána, jak se zkratovaly hlavní napájecí kabely. Vyvalil se z nich štiplavý kouř a měřící přístroje spadly na nulu. Dveře se otevřely, protože zámek přestal fungovat. Benteley pospíchal chodbou k Moorově ústřední laboratoři. Cestou narazil na postávajícího strážného koncernu. Benteley ho srazil k zemi a sebral mu pistoli. Zahnul za roh a vrazil do laboratoře.

Moore bezvládně a bez pohybu ležel ve svém ochranném prstenci. Kolem něj pracovala skupina jeho techniků na druhém syntetickém těle. Bylo už částečně sestaveno v lázních s roztoky, zavěšených nad pracovními stoly. Nikdo z techniků nebyl ozbrojen.
Laboratoř obklopoval úl vytvořený z komůrek, z malých kostek. V nich seděli muži s očima upřenýma na obrazovky, jejichž těla podepíralo stejné zařízení. Benteley si na okamžik představil řadu zrcadlových odrazů své vlastní kostky a ostatních operátorů, pak se vzchopil. Pistolí zahnal poplašené techniky a krátce pohlédl na Moorovu obrazovku. Tělo se ještě nedostalo do lázeňské kopule, dorazil včas.
Benteley zabil bezvládné, neprotestující tělo Herba Moora.
Účinek na Pelligovo tělo byl okamžitý. Křečovitě poskočilo tak, až bylo vyneseno po rotující dráze mimo povrch Měsíce. Groteskně se točilo a házelo sebou, pobláznená věc roztančená v zuřivém rytmu smrti. Někde mezi tím, co se tělo vznášelo a vrhalo střemhlav dolů, se mu podařilo vyrovnat let. Moore vedl tělo vzhůru, proletěl s ním v širokém oblouku a pak vystřelil do hlubokého vesmíru.
Měsíční povrch na obrazovce ustupoval. Zmenšoval se a proměnil se v kouli. Pak v tečku. Pak zmizel.
Dveře laboratoře se rozlétly. Rychle vešli Verrick a Eleonora Stevensová.
"Cos to udělal?" ptal se Verrick chraplavě. "On se zbláznil, míří pryč od..."
Spatřil mrtvé tělo Herba Moora.
"Tak takhle je to," pronesl tiše.
Benteley rychle vyrazil z laboratoře. Verrick se ho nepokoušel zastavit. Nerozhodně stál a dotýkal se Moorova těla, masivní tvář měl ochablou a bez výrazu, ochromenou šokem.
Benteley pospíchal po schodišti dolů. Když sešel do přízemí, ztratil se v temné noční ulici. Za ním se ven váhavě vyhrnula skupina zaměstnanců koncernu. Benteley zatím dorazil na osvětlené parkoviště taxíků a přivolal jednu ze zaparkovaných lodí pro městskou dopravu.
"Kam to bude, pane nebo paní?" zeptal se MacMillanův řidič, který otevřel dveře a natočil turbiny.
"Do Brém," vydechl Benteley. Prudce si zapnul pásy a rychle si opřel krk, aby ho chránil proti startovnímu nárazu. "A pospěšte si."
MacMillan vyjádřil kovovým hlasem souhlas a zapnul trysky. Malá expresní loď, která byla jeho mechanickým tělem, prudce vystřelila do oblohy a koncern Farben zůstal vzadu.
"Vysaďte mě na hlavní přistávací ploše pro meziplanetární lety," přikázal Benteley. "Znáte letové řády meziplanetárních lodí?"
"Ne, ale můžu vás připojit na informační okruh."
"Zapomeňte na to," přikázal Benteley. Chvíli uvažoval, kolik z jeho konverzace s Wakemanem zachytili zbylí členové Sboru. Ať se mu to líbilo nebo ne, Měsíc byl jediným místem, kde měl šanci na bezpečí. Všech devět planet se teď proměnilo ve smrtelné pasti ovládané koncerny: Verrick ani na chvíli nepoleví, dokud se mu nepomstí. Ale nedalo se říct, jakého uvítání se mu dostane od Správy. Mohl být okamžitě zastřelen jako jeden z Verrickových agentů. Na druhé straně ho mohli považovat za Cartwrightova zachránce.
Kam letělo to syntetické tělo?
"Jsme na přistávací ploše, pane nebo paní," oznámil mu řidič. Taxík přistával na veřejném parkovišti.
Přistávací plochu obsluhovali zaměstnanci koncernu. Benteley viděl roztroušené mezikontinentální a meziplanetární lodi a velké davy lidí. Mezi lidmi procházely stráže koncernu a udržovaly pořádek. Benteley si to najednou rozmyslel.
"Nepřistávejte. Otočte zpátky."
"Jak si přejete, pane nebo paní." Loď se poslušně zvedla. "Není někde poblíž vojenská přistávací dráha?"
"Správa udržuje malé vojenské servisní letiště v Narviku. Chcete tam letět? Civilní lodi mají zakázáno v té oblasti přistávat. Budu vás muset spustit ze vzduchu."
"Výborně," prohlásil Benteley. "Zdá se, že to je přesně to, co chci."

Leon Cartwright byl vzhůru, když do jeho pokojů přiběhl člen Sboru. "Jak je daleko?" zeptal se Cartwright. Dokonce i pod vlivem pentatholu sodného spal pouze několik hodin. "Předpokládám, že je hodně blízko."
"Petr Wakeman je mrtvý," oznámil telepat. Cartwright prudce vstal. "Kdo ho zabil?"
"Úkladný vrah."
"Takže je tady." Cartwright rychle vytáhl svou ruční zbraň. "Jakou obranu můžeme zorganizovat? Jak mě našel? Co se stalo se sítí v Batávii?"
Do místnosti vešla Rita O'Neillová, tichá a pobledlá. "Sbor se zcela zhroutil. Pellig si prorazil cestu přímo do vnitřní pevnosti a zjistil, že jste zmizel."
Cartwright na ni krátce pohlédl, pak zpátky na člena Sboru. "Co se stalo s vašimi lidmi?"
"Naše strategie selhala," konstatoval telepat jednoduše. "Verrick použil nějaký trik. Myslím, že ho Wakeman dokázal před svou smrtí zanalyzovat."
"Wakeman je mrtvý?" zareagovala Rita.
"Pellig ho dostal," potvrdil Cartwright stroze. "To nás odřízlo od Sboru. Jsme zcela odkázáni sami na sebe." Otočil se k telepatovi. "Jaká je přesná situace? Podařilo se vám konečně lokalizovat vraha?"
"Naše nouzová síť se zhroutila. Když byl Wakeman zabit, zcela jsme ztratili spojení s Pelligem. Nemáme vůbec představu, kde je. Nenavázali jsme žádný kontakt."
"Jestliže se Pellig dostal takhle daleko," prohlásil Cartwright zamyšleně, "nemáme moc velkou šanci, že ho zastavíme."
"Řídil to Wakeman," vzplála divoce Rita. "Ty to dokážeš daleko lépe."
"Proč?"

"Protože –" Netrpělivě pokrčila rameny. "Wakeman nebyl ve srovnáním s tebou ničím. Byl nula. Malý byrokrat."
Cartwright jí ukázal pistoli. "Pamatuješ se na ni? Měl jsem tuhle bouchačku v zadním sedadle auta celé roky. Nikdy jsem ji nemusel použít. Ještě tam byla. Poslal jsem tým, aby mi ji přinesli." Přejel prsty po známé kovové hlavni. "Myslím, že k ní mám sentimentální vztah."
"Ty se budeš bránit sám touhle věcí?" Ritiny černé oči vztekle žhnuly. "To je všechno, co uděláš?"
"Právě teď mám hlad," prohodil Cartwright mírně. "Kolik je hodin? Zatímco čekáme, můžeme si klidně dát něco k večeři."
"Teď není čas –" začala Rita, ale v tom okamžiku ji přerušil člen Sboru.
"Pane Cartwrighte," vmísil se do hovoru, "přistává loď ze Země. Okamžik." Obrátil pozornost do svého nitra a pak pokračoval: "Na palubě je major Shaeffer se zbytkem Sboru. A –" Odmlčel se. "Je toho víc. Chce s vámi ihned mluvit."
"Výborně," prohlásil Cartwright. "Kde je?"
"Setká se s vámi tady. Právě přichází po schodech."
Cartwright hledal v kapse pláště pomačkaný balíček cigaret. "Je to divné," řekl Ritě. "Wakeman je přes všechno své pečlivé plánování mrtvý."
"Wakemana mi líto není. Jenom bych si přála, abys něco dělal a ne tady jenom stál."
"No," bránil se Cartwright. "Nemůžu nikam jít. A zkusili jsme všechno, co umíme. Když na to přijde, moc nám toho nezbylo. Nemůžu se zbavit myšlenky, že pokud je člověk skutečně rozhodnut druhého zabít, tak se nedá moc udělat, abyste ho zastavili. Můžete ho zdržet, můžete mu to ztížit, můžete udělat spoustu složitých věcí, které zaberou plno času a energie, ale dřív nebo později se objeví."
"Myslím, že ses mi líbil víc, když ses bál," řekla Rita hořce. "Alespoň jsem tomu rozuměla."
"Ty tomuhle nerozumíš?"
"Bál ses smrti. Teď se nechováš jako člověk – nemáš žádné emoce. Možná jsi mrtvý. Klidně bys mohl být mrtvý."
"Udělám ústupek," prohlásil Cartwright. "Posadím se tváří ke dveřím." Opatrně si sedl na okraj stolu s pistolí v ruce, ve tváři nevzrušený výraz. "Jak Pellig vypadá?" zeptal se telepa.
"Mladý. Hubený. Blondýn. Žádné zvláštní charakteristiky."
"Jakou zbraň používá?"
"Má zbraň v palci. Funguje na principu tepelného paprsku. Samozřejmě může mít něco dalšího, o čem nevíme."
"Chci Pelliga poznat, až ho uvidím," vysvětlil Cartwright Ritě. "Může to být další osoba, která projde těmi dveřmi."
Tou další osobou, která prošla dveřmi, byl major Shaeffer.
"Přivedl jsem tohoto muže," sdělil Shaeffer Cartwrightovi, když vešel do místnosti. "Myslím, že s ním budete chtít mluvit."
Těsně za Shaefferem vešel opálený, pečlivě oblečený klasifikovaný muž něco po třicítce. Podali si s Cartwrightem ruce a Shaeffer je krátce představil.
"Tohle je Ted Benteley," ohlásil Shaeffer. "Vazal Reese Verricka."
"Jste tu trochu předčasně," komentoval to Cartwright. "Můžete si zajít k bazénu, do herny a baru. Vrah by se tu měl ukázat každou chvíli, nebude to trvat dlouho."
Benteley se ostře a napjatě zasmál. Byl víc pocuchaný a nervózní, než si předtím uvědomili. "Shaeffer nemá pravdu," vrtěl hlavou. "Už nejsem vázán přísahou k Verrickovi. Opustil jsem ho."
"Porušil jste přísahu?" zeptal se Cartwright.
"To on porušil přísahu. Opustil jsem ho ve značném spěchu. Přiletěl jsem přímo z Farben. Nastaly tam komplikace."
"Zabil Herba Moora," upřesnil Shaeffer.
"Ne tak úplně," opravil ho Benteley. "Zabil jsem jeho tělo."
Rita prudce vydechla. "Co se stalo?"
Benteley vysvětlil situaci. Když dospěl někam do Poloviny, Cartwright ho přerušil otázkou: "Kde je Pellig? Podle posledních informací byl někde nablízku, nejvýš několik mil od lázní."
"Pelligovo tělo míří do mezihvězdného prostoru," Prohlásil Benteley. "Moore se o vás nezajímá, má vlastní problémy. Když si uvědomil, že uvázl v syntetickém těle, opustil Měsíc a zamířil pryč."
"Kam letí?" zeptal se Cartwright.
"Nevím."
"Na tom nezáleží," vmísila se netrpělivě Rita. "Nejde po tobě, to je důležité. Možná zešílel. Třeba ztratil nad tělem kontrolu."
"To je možné," připustil Benteley. "Došlo k něčemu, co neočekával, právě když rozbil vaši telepatickou síť." Vysvětlil, že Moore zabil Petra Wakemana.
"To my víme," řekl Cartwright. "Jakou rychlost je syntetik schopen vyvinout?"
"C-plus," odpověděl Benteley. "Cožpak nejste spokojený s tím, že se od nás Moore vzdaluje?"
Cartwright si olízl rty. "Já vím, kam letí."
Něco zašeptal a pak řekl Shaeffer: "No ovšem." Rychle procházel Cartwrightovou myslí. "Musí najít nějaký způsob, jak zůstat naživu. Benteley mi cestou sem nedobrovolně poskytl spoustu materiálu. Můžu doplnit většinu chybějících částí. S informacemi, které má, Moore nepochybně vyhledá Prestona."
Benteley byl ohromen. "Preston? On je naživu?"
"To vysvětluje předchozí žádost o informace," podotkl Cartwright. "Verrick musel odposlouchávat paprsek uzavřeného videotelového okruhu z lodi." Dohořela mu cigareta. Upustil ji, zlostně ji rozdrtil a zapálil si další. "Měl jsem tomu věnovat víc pozornosti, když s tím Wakeman přišel."
"Co byste mohl dělat?" zeptal se Shaeffer.

"Naše loď je blízko Prestonovy lodi. Moore by o ni ale neměl mít zájem." Cartwright podrážděně zavrtěl hlavou. "Existuje nějaký způsob, jak bychom mohli sledovat Moora na obrazovce?"
"Myslím, že ano," odpověděl Benteley. "Videotel vytvářel paprsek, který nepřetržitě přenášel videosignál z těla do Farben. Mohli bychom se na něj napíchnout, stále ještě je vysílán. Znám frekvenci kanálu." Náhle mu něco došlo. "Harry Tate je vazalem Verricka."
"Zdá se, že všichni jsou Verrickovými vazaly," ozval se Cartwright. "Je u videotelu někdo, s kým můžeme spolupracovat?"
"Přitlačte na Harryho. Pokud ho izolujete od Verricka, bude spolupracovat. Podle toho, co mi řekla Eleonora Stevensová, do toho není tak žhavý."
Shaeffer se zájmem nahlédl do jeho mysli. "Řekla vám toho spoustu. Od té doby, co nás opustila a odešla k Farbenu, byla užitečná."
"Rád bych si zachoval nějakou možnost vizuálního sledování Pelligova těla." Cartwright si pohrával s pistolí a nakonec ji zasunul do napůl sbaleného kufru na podlaze. "Teď jsme na tom samozřejmě lépe. Díky, Benteleyi." Neurčitě kývl na Benteleye. "Takže situace se změnila. Pellig sem nepřijde. Už si s tím nemusíme dělat starosti."
Rita napjatě sledovala Benteleye. "Cožpak jste nezrušil přísahu? Nepovažujete se za zločince?"
"Už jsem vám to řekl," bránil se Benteley a také na ni pevně pohlédl. "Přísahu porušil Verrick. Zprostil mě přísahy tím, že mě zradil."
Následovalo stísněné ticho.
"No," ozval se nakonec Cartwright, "stejně si chci dát něco k jídlu. Pojďme se naobědvat nebo navečeřet nebo něco, a můžete nám vysvětlit ten zbytek." Vydal se ke dveřím s náznakem úsměvu ulehčení v unavené tváři. "Teď máme čas. Můj první vrah je uzavřenou kapitolou. Nemáme žádný důvod ke spěchu."

Čtrnáct
Během jídla Benteley vyjadřoval své pocity nahlas. "Zabil jsem Moora, protože jsem neměl na vybranou. Během několika sekund mohl předat Pelliga nějakému technikovi a vrátit se do svého těla ve Farbenu. Pellig by postupoval dál a explodoval by společně s vámi. Někteří z Moorova personálu jsou natolik loajální."
"Jak blízko by to tělo muselo být?" zajímal se Cartwright.
"Tělo se dostalo do vzdálenosti necelých tří mil. O dvě míle blíže a Verrick by teď vládl celé soustavě."
"Skutečný kontakt nebyl nutný?"
"Mohl jsem se na zapojení podívat jen krátce, ale do obvodu byl zapojen standardní distanční zapalovač naladěný na váš mozkový vzor. A pak tu je energie samotné bomby. Zákon povoluje zbraň, kterou člověk dokáže nést v jedné ruce. Ta bomba – to byl standardní vodíkový granát z poslední války."
"Ta bomba je," připomněl mu Cartwright.
"Všechno záviselo na Pelligovi?" zeptala se Rita.
"Existovalo druhé syntetické tělo. Je asi zpoloviny hotové. Nikdo ve Farbenu neočekával totální rozklad Sboru. Docílili víc, než doufali. Ale Moore je mimo hru. Druhé tělo nebude nikdy zprovozněno. Pouze Moore ho dokáže dovést do závěrečných stádií. Udržoval všechny ostatní na nižší úrovni znalostí – a Verrick to ví."
"Co se stane, až Moore dorazí k Prestonovi?" vyptávala se Rita. "Pak se Moore znovu dostane do hry."
"O Prestonovi nevím," připustil Benteley. "Zničil jsem Moorovo tělo, takže nedokáže opustit syntetika. Pokud by mu Preston měl pomoci, musel by pracovat rychle. Syntetik nevydrží v mezihvězdném prostoru dlouho."
"Proč jste nechtěl, aby mě zabil?" vyptával se Cartwright.
"Nezáleželo mi na tom, jestli vás zabije. O vás jsem nepřemýšlel."
"To není úplná pravda," namítl Shaeffer. "Ta myšlenka tam byla, jako důsledek. Když u vás došlo k psychologickému zlomu, automaticky jste se zaměřil proti Verrickovu plánu. Napůl dobrovolně jste působil jako překážka."
Benteley ho neposlouchal. "Podvedli mé už na začátku," řekl. "Byli do toho zapleteni všichni: Verrick, Moore, Eleonora Stevensová. Od okamžiku, kdy jsem vkročil do přijímací kanceláře, se mě Wakeman pokoušel varovat. Dělal, co mohl. Přišel jsem ke Správě, abych utekl před zkažeností. Rozčilovalo mě, že pro ni pracuji. Verrick mi dával příkazy a já jsem je poslouchal. Ale co můžete dělat ve společnosti, která je zkažená? Máte poslouchat falešné zákony? Je zločin porušit zákon, který je zvrácený, nebo přísahu, která je špatná?"
"Zločin to je, ale může to být správné," připustil neochotně Cartwright.
"Ve společnosti kriminálníků," nadhodil Shaeffer, "jde nevinný člověk do vězení."
"Kdo rozhodne, kdy je společnost tvořena kriminálníky?" vyptával se Benteley. "Jak se dozvíte, kdy je zkažená? Jak se dozvíte, kdy je správné přestat poslouchat zákony?"
"Prostě to víte," prohlásila Rita O'Neillová ohnivě.
"Vy máte nějaký vestavěný mechanismus?" zeptal se jí Benteley. "To je skvělé. Přál bych si ho mít. Přál bych si, aby ho měl každý... Musí to být zatraceně šikovná věc. V tomhle systému nás žije šest miliard a většina z nás si myslí, že funguje přímo skvěle. Mám jít proti všem kolem sebe? Ti všichni dodržují zákony." Přemýšlel o Alovi a Lauře Davisových. "Jsou šťastní a spokojení. Mají dobré zaměstnání, dobře jedí, mají hezký byt. Eleonora Stevensová řekla, že mám nemocnou mysl. Jak mám vědět, že nejsem nemocná úchylka? Něco jako šílenec?"
"Musíte mít víru v sebe," řekla Rita O'Neillová.
"Tu má každý. Takových je všude plno. Snášel jsem zkaženost tak dlouho, jak jsem dokázal, a pak jsem se vzbouřil. Třeba mají pravdu, možná jsem zločinec. Myslím, že Verrick porušil přísahu... domnívám se, že jsem zproštěn závazku. Ale možná se mýlím."
"Pokud se mýlíte," upozornil Shaeffer, "můžete být na potkání zastřelen."

"Já vím. Ale..." Benteley namáhavě hledal slova. "V určitém smyslu to není důležité. Nikdy jsem nedodržoval přísahu proto, že bych se ji bál porušit. Dodržoval jsem ji proto, že jsem si nemyslel, že by měla být porušena. Ale určitou hranici nedokážu překročit. Nastal okamžik, kdy jsem byl celou záležitostí tak znechucen, že jsem pro ni nedokázal dál pracovat. Nedokázal jsem si to vzít na svědomí! Dokonce i pokud to znamená, že budu pronásledován a zastřelen."
"K tomu může dojít," souhlasil Cartwright. "Říkáte, že Verrick o bombě věděl?"
"Správně."
"Ochránce nesmí poslat klasifikovaného vazala na smrt," uvažoval Cartwright. "To je vyhrazeno pro neklasy. Měl by své klasifikované chránit, ne je zabíjet. Myslím, že to bude vědět soudce Waring; vyžaduje to experta. Vy jste nevěděl, že byl Verrick zbaven funkce, když jste skládal přísahu?"
"Ne. Ale oni to věděli."
Cartwright si třel prošedivělou bradu hřbetem ruky. "No, možná jste měl oprávněný důvod. Možná ne. Jste zajímavá osobnost, Benteleyi. Co chcete dělat teď, když jste zavrhl pravidla? Chystáte se znovu složit přísahu věrnosti?"
"Nemyslím," odpověděl Benteley. "Proč ne?"
"Člověk by se neměl stávat vazalem jiného člověka."
"Tak jsem to nemyslel." Cartwright opatrně volil slova. "A co přísaha určité funkci?"
"Nevím." Benteley unaveně zavrtěl hlavou. "Jsem unavený. Možná později."
Promluvila Rita O'Neillová: "Měl byste se připojit k zaměstnancům mého strýce. Měl byste mu složit přísahu."
Všichni se na něj dívali. Benteley chvíli neříkal nic. "Sbor skládá přísahu určité funkci, ne?" zeptal se nakonec.
"Správně," potvrdil Shaeffer. "To je přísaha, které si tolik vážil Petr Wakeman."
"Pokud máte zájem," nabídl Cartwright a upíral na Benteleye své staré vychytralé oči, "přijmu vaši přísahu mně jako Quizmasterovi – jako přísahu funkci."
"Verrick mi nevrátil mou e-kartu," namítl Benteley.
Cartwrightovou tváří přelétl prchavý výraz pobavení. "Skutečně? No, to se dá napravit." Sáhl do náprsní kapsy kabátu a vytáhl malý, důkladně zabalený balíček. Pomalu a rozvážně ho rozbalil a rozložil obsah na stůl.
Bylo tam asi deset energetických karet.
Cartwright je prošel, jednu vybral a soustředěně ji prozkoumal. Pak vrátil ostatní do balíčku a pevně jej zabalil. Znovu je uložil do kapsy a vybranou e-kartu podal Benteleyovi. "Dělá to dva dolary. A můžete si ji nechat, nevezmu si ji zpátky. Měl byste ji mít, každý by měl mít v té velké hře stejnou šanci."
Benteley pomalu vstal. Doloval v náprsní tašce a nakonec hodil na stůl dva papírové dolary. Zastrčil e-kartu do kapsy, stál a čekal. Cartwright stál proti němu. "Připadá mi to povědomé," prohlásil Benteley.
"Víte," upozornil Cartwright, "nemám představu, jak se skládá přísaha. Někdo mi s tím bude muset pomoci."
"Já to znám," řekl Benteley. Zatímco Rita O'Neillová a Shaeffer tiše přihlíželi, odrecitoval přísahu funkci Quizmastera Cartwrighta a pak se najednou posadil. Kávu měl studenou, ale stejně ji vypil. Stěží vnímal její chuť, ponořený v myšlenkách.
"Teď k nám patříte oficiálně," prohlásila Rita.
Benteley zavrčel.
Dívčiny oči byly hluboké a vášnivé. "Zachránil jste mému strýci život. Zachránil jste životy nás všech – to tělo by roztříštilo lázně na kousky."
"Nechtě ho na pokoji," řekl jí Shaeffer varovně.
Rita ho ignorovala. Naklonila se k Benteleyovi s napětím ve výrazné tváři a pokračovala: "Když už jste byl v tom, měl jste zabít Verricka. Mohl jste. Byl tam taky."
Benteley odhodil vidličku. "Už jsem dojedl." Vstal a opustil stůl. "Pokud to nikomu nevadí, budu se procházet venku."
Vyšel z jídelny do chodby. Tu a tam stálo několik úředníků Správy a tiše spolu hovořili. Benteley bezcílně bloumal okolo a v hlavě měl zmatek.
Po chvíli se ve dveřích objevila Rita O'Neillová. Stála s pevně založenýma rukama a sledovala ho. "Omlouvám se," pronesla nakonec. "To je v pořádku."
Přišla k němu, rychle dýchala, rudé rty měla pootevřené. "Neměla jsem to říkat. Udělal jste dost." Položila hbité, horečnaté prsty na Benteleyho paži. "Díky."
Benteley se odtáhl. "Porušil jsem přísahu Verrickovi, s tím se musím vyrovnat. Ale to je všechno, co jsem mohl udělat. Zabil jsem Moora – neměl duši zrovna tak, jako nemá tělo. Není nic víc než vypočítavý intelekt, není člověk. Ale Reese Verricka se nedotknu." Ritiny oči žhnuly.
"Zdravý rozum by vám měl poradit lépe. Jste tak šlechetný a plný etiky! Cožpak nevíte, co by vám Verrick udělal, kdyby vás chytil?"
"Nevíte, kdy přestat. Přísahal jsem vašemu strýci – nestačí to? Papírově jsem zločinec, porušil jsem zákon. Ale já se za zločince nepovažuju." Vzdorovitě se na ni díval. "Rozumíte?"
Rita ustoupila. "Já vás taky nepovažuju za zločince." Nejistě zaváhala. "Pokusíte se mu radit, co má dělat?"
"Cartwrightovi? Samozřejmě, že ne."
"Necháte ho, aby řídil věci sám? Wakeman by ho nenechal. Musí všechno řídit, nesmíte se do toho plést."
"Nikdy v životě jsem nikomu neříkal, co má dělat. Všechno, co chci dělat, je –" Benteley rozzlobeně a nešťastně pokrčil rameny. "Nevím. Možná být dalším Alem Davisem. Mít svůj dům a dobrou práci. Starat se o vlastní věci." Hlas mu zesílil zoufalstvím. "Ale zatraceně, ne v tomhle systému. Chci být Alem Davisem v nějakém světě, kde bych mohl dodržovat zákony, ne je porušovat. Chci dodržovat zákony! Chci je ctít. Chci si vážit lidí kolem sebe."
Rita chvíli mlčela. "Vy si mého strýce vážíte. Nebo si ho budete vážit, pokud si ho neváží te teď." Rozpačitě se odmlčela. "Mne si neváží te?"

"Ale jistě."
"Myslíte to vážně?"
Benteley se křivě usmál. "Samozřejmě. Ve skutečnosti..."
Na konci chodby se objevil major Shaeffer. Slabým, pronikavým hlasem křičel na Benteleye: "Benteleyi, utíkejte!"
Benteley ochromeně stál. Pak odskočil od Rity O'Neillové. "Běžte ke svému strýci." Vytrhl pistoli.
"Ale co –"
Benteley se otočil a pospíchal chodbou ke schodišti. Všude pobíhali členové Sboru a úředníci Správy. Dostal se do přízemí a zoufale běžel ke stěně balonu.
Bylo příliš pozdě.
Cestu mu blokovala neohrabaná postava v napůl oblečeném skafandru. Přiběhla k němu Eleonora Stevensová. Rudé vlasy jí zářily jako plamen, tvář měla bledou a lapala po dechu. "Zmiz odsud," vydechla. V nezvyklém těžkém obleku klopýtla přes dopravník a napůl upadla na zeď. "Tede," kvílela. "Nepokoušej se s ním bojovat! Jenom uteč. Pokud tě dostane –"
"Já vím," přerušil ji Benteley. "Zabije mě."
U vstupní komory balonu přistála na vyprahlém povrchu jediná superrychlá dopravní loď koncernu. Ven vylézali cestující – malý hlouček objemných postav, které se opatrně blížily k lázním.
Přiletěl Reese Verrick.

Patnáct
Leon Cartwright se vydal k přechodové komoře. "Raději na chvíli zmizte," vybídl Benteleye. "Já si promluvím s Verrickem."
Shaeffer rychle vydával rozkazy. Přispěchala skupina telepatů, doprovázená hrstkou úředníků Správy. "To skutečně nemá cenu," řekl Cartwrightovi Shaeffer. "Může klidně zůstat tady. Lázně nemůže opustit a Verrick ví, že tu je. Klidně to můžeme vyřešit teď."
"Verrick sem může jednoduše přijít?" zeptal se Benteley bezmocně.
"Samozřejmě," odpověděl Cartwright. "Tohle jsou veřejné lázně. On není vrah, je obyčejný občan."
"Vadí vám, když při tom budete?" zeptal se Shaeffer Benteleye. "Může to být – těžké."
"Zůstanu," rozhodl se Benteley.
Verrick a jeho skupinka se pomalu protlačili širokým vstupním otvorem. Svlékli si skafandry a opatrně se rozhlíželi.
"Vítejte, Verricku," začal Cartwright. Podali si ruce. "Pojďte dál a dejte si kávu. Právě jsme jedli."
"Díky," odpověděl Verrick. "Dám si, pokud vám to nevadí." Vypadal vyčerpaně, ale klidně. Mluvil tiše. Poslušně následoval Cartwrighta chodbou k jídelně. "Vy víte, že Pellig odletěl, ne?"
"Vím," potvrdil Cartwright. "Míří do kosmu, k lodi Johna Prestona."
Vešli do jídelny, posadili se a ostatní je následovali. Roboti už sklidili stůl. Rychle rozestavili šálky a talířky. Benteley se posadil vedle Rity O'Neillové u konce stolu vzdáleného od Verricka. Verrick ho spatřil, ale nedával nic najevo s výjimkou kratičkého záblesku poznání. Shaeffer, ostatní členové Sboru a úředníci Správy se posadili okolo, zdvořile naslouchali a pozorovali.
"Předpokládám, že ji najde," zamumlal Verrick. "Když jsem opouštěl Farben, byl už ve vzdálenosti devětatřiceti astronomických jednotek. Prověřil jsem si to u operátora videotelu. Díky." Přijal černou kávu a s úlevou ji upíjel. "Dnes se stala spousta věcí."
"Co by Moore udělal, kdyby získal Prestonovy materiály?" zeptal se Cartwright. "Znáte ho lépe než já."
"Těžko říct. Moore byl vždycky osamělý vlk. Dělal to sám... Vybavil jsem ho materiály a on pracoval na svých projektech. Byl skvělý."
"Také jsem získal ten dojem. Cožpak neřídil celý projekt Pellig?"
"Všechno to byl jeho nápad. Šel jsem a najal ho. Věděl jsem, že je dobrý. Nepokoušel jsem se mu přikazovat, co má dělat."
Do jídelny tiše vešla Eleonora Stevensová. Nervózně a nejistě stála, malé štíhlé ruce držela pevně spojené. Po chvíli úzkostného váhání vklouzla do sedadla v temném výklenku místnosti a dívala se široce otevřenýma očima, ostýchavá a vyděšená postava, napůl ztracená v přítmí.
"Divil jsem se, kam jste šla," otočil se k ní Verrick. "Předběhla jste mě tu –" Podíval se na hodinky. "Jenom o několik minut."
"Vrátí se k vám Moore, jestli získá to, co chce?" zeptal se Cartwright.
"O tom pochybuj u. Neměl by k tomu skutečný důvod."
"A co přísaha?"
"S takovými věcmi si nikdy nedělal starosti." Verrickovy hluboko posazené oči neurčitě těkaly. "Mezi nadanými mladíky je to asi zvykem. Mám ten dojem, že se přísahy nezdají tak důležité, jak kdysi bývaly."
Benteley mlčel.
Pistole pod jeho prsty byla chladná a vlhká potem. Před ním stydla nedotčená káva. Rita O'Neillová křečovitě kouřila. Zamáčkla cigaretu, zapálila si další a pak ji také zamáčkla.
"Chystáte se svolat druhé shromáždění k Výzvě?" zeptal se Cartwright Verricka.
"Hm, to nevím. Zatím ne." Verrick spletl mohutné ruce do složité pyramidy, díval se na ni, pak ji znovu rozložil na jednotlivé prsty. Nepřítomně se rozhlédl po jídelně. "Na tuhle instituci se nepamatuji. Je majetkem Správy, nebo ne?"
"Pokaždé jsme zařizovali něco v předstihu," odpověděl Shaeffer. "Jistě si vzpomenete na stanici meziplanetárních lodí, kterou jsme pro vás zřídili u Marsu. Ta byla vybudována během Robinsonovy vlády."

"Robinson," uvažoval Verrick zamračeně. "Na něj se pamatuju. Bože, to bylo před deseti lety. Je to opravdu tak dlouho?"
"Proč jste sem přiletěl?" zazněl ostře hlas Rity O'Neillové.
Verrickovo chundelaté obočí se unaveně zamračilo. Ritu zjevně neznal. Otočil se o vysvětlení k Cartwrightovi. "Moje neteř," řekl Cartwright. Představil je. Rita se upřeně dívala do šálku s kávou a mlčela. Rty jí zbělely a svírala pěsti, dokud na ni Verrick nezapomněl a nezačal znovu splétat prsty do pyramidy a přemítat.
"Samozřejmě nevím, co vám řekl Benteley," prohlásil nakonec Verrick. "Předpokládám, že teď už rozumíte mé situaci."
"Co mi neřekl Benteley slovy, vyčetl v myšlenkách Shaeffer," odpověděl Cartwright.
Verrick něco nejasně zamumlal. "V tom případě víte všechno, co musím říct na vysvětlenou," ukončil. Pozvedl mohutnou hlavu. "Můžu si tím být jist?"
"Ano," přikývl Cartwright. "Samozřejmě."
"Nemíním se zabývat ničím ve spojení s Herbem Moorem. Co se mě týče, skončilo to a je to vyřízené."
Verrick zápolil s kapsou, nakonec vytáhl masivní Hopperovu pistoli a opřel ji o sklenici s vodou a stojánek na ubrousky. "Nemůžu dost dobře zabít Benteleye tady u stolu. Ještě počkám." Něco ho napadlo. "Nemusím ho zabít přímo v lázních. Může se mnou letět zpátky a já ho zabij u někde po cestě."
Shaeffer a Cartwright na sebe pohlédli. Verrick si toho nevšímal. Díval se zamračeně na svou pistoli a ruce jako lopaty.
"Na tom skutečně nezáleží," prohlásil Cartwright. "Ale měli bychom si ujasnit jednu věc. Benteley je momentálně vázán přísahou ke mně jako Quizmasterovi. Složil přísahu k funkci."
"Ale to nemůže," nesouhlasil Verrick. "Porušil přísahu vůči mně, to ho zbavuje možnosti přísahat."
"No," pokrčil rameny Cartwright, "já si nemyslím, že porušil přísahu."
"Vy jste ho zradil," vysvětlil Verrickovi Shaeffer.
Verrick dlouze uvažoval. "Nejsem si vědom žádné zrady. Z mé strany jsem plnil všechny povinnosti a závazky."
"To zdaleka neodpovídá pravdě," oponoval Shaeffer.
Následovala chvíle ticha.
Verrick nespokojeně zavrčel, znovu vzal pistoli, prohlédl si ji a pak ji zastrčil zpět do kapsy pláště. "Budeme si v tom muset nechat poradit," zamumlal. "Zkusme sem nahoru dostat soudce Waringa."
"Výborně," souhlasil Cartwright. "To je uspokojivé. Chcete tu zatím zůstat?"
"Díky," Verrick na něj vděčně pohlédl. "Jsem zatraceně unavený. To, co potřebuju, je pořádný dlouhý odpočinek." Rozhlédl se kolem sebe. "Tohle vypadá jako správné místo."

Soudce Felix Waring byl mrzutý shrbený starý skřet v obleku prožraném moly a staromódním klobouku. Pod paží držel těžký zákoník. V systému byl právníkem s nejvyšším postavením a nosil dlouhý bílý plnovous.
"Vás znám," zamumlal stroze, když pohlédl na Cartwrighta. "A vás také." Krátce pokývl Verrickovi. "Vy a váš milion dolarů ve zlatě. Ten váš Pellig, to bylo pořádné fiasko, co?" Zlomyslně se zachichotal. "Nikdy se mi nelíbil. Věděl jsem, že je k ničemu. Neměl žádné svaly."
V lázních bylo "ráno".
Loď, která přivezla soudce Waringa, tiše chrlila MacMillanovy novinářské stroje, úředníky koncernů a další úředníky Správy. Technici videotelu přiletěli vlastní lodí. Komorami kopule procházel nepřetržitý proud dělníků. Všude bloumali spojaři se smotanými cívkami komunikačních kabelů, přehozenými přes rameno, a propojovali zařízení videotelu. K polednímu se lázně proměnily v úl kypící hlučnou a rozhodnou aktivitou. Všude vládl pohyb, lidé se soustředěným výrazem chodili sem a tam.
"A co tady?" ptal se úředník Správy jednoho z mužů od videotelu.
"Není dost velká. Co támhleta místnost?"
"To je hlavní herna."
"Ta bude dobrá." Pokynul, aby přenesli vybavení dovnitř. "Akustika bude nejasná, ale to je v pořádku, ne?"
"Proboha, ne. Nechceme žádnou zpětnou vazbu, použijte něco menšího."
"Neprošlápněte balon," varoval voják pracovní tým, který sestavoval vysílací zařízení.
"Je dost pevný," uklidňoval ho technik. "Tady se při stavbě počítalo s turisty a opilci."
Centrální hernu rychle zaplnili muži a ženy, oblečení do rekreačních, zářivě barevných šatů. Pobíhali tu, hráli si a bavili se. Technici a pracovní týmy zatím rozestavovali stoly a zařízení. Všude byli MacMillani, pletli se pod nohy a motali se mezi hráči.
Benteley stál stranou v rohu a zachmuřeně vše pozoroval. Kolem přebíhali rozesmátí, pestře odění muži a ženy. Oblíbeným sportem bylo vrhání dřevěných kotoučů, stejně tak softball a fotbal. Nebyly dovoleny žádné čistě intelektuální hry. Tohle byly psychické lázně, hry působily terapeuticky. Pár stop od Benteleye se nad trojrozměrnou barevnou deskou soustředěně nakláněla mladá dívka s purpurovými vlasy a rychlým chvěním rukou vytvářela spletité kombinace tvarů, tónů a barev.
"Je to tu hezké," řekla mu do ucha Rita O'Neillová.
Benteley přikývl.
"Ještě máme trochu času, než začnou." Rita zamyšleně hodila křiklavě pomalovaný disk doprostřed hejna robokachen. Jedna kachna poslušně padla a na ukazateli se objevilo skóre. "Chcete si něco zahrát? Zacvičit si a pobavit se? Hrozně toužím vyzkoušet některé z těch věcí."
Protlačili se mezi lidmi do vedlejší tělocvičny. Rita šla před ním. Vojáci Správy si svlékli zelené uniformy a zápolili s magnetickými poli, tlakovými paprsky, schody s vysokou umělou gravitací a spoustou zařízení na posilování. Uprostřed místnosti skupinka zájemců sledovala, jak člen Sboru zápasí s MacMillanovým robotem.

"Velmi zdravé," prohlásil Benteley ponuře.
"Ó, tady je nádherně. Nemyslíte, že Leon přibral? Od té doby, co skončila ta záležitost s Pelligem, vypadá daleko lépe."
"Pravděpodobně se dožije stáří," souhlasil Benteley.
Rita se začervenala. "To jste nemusel. Vy skutečně nedokážete být loajální k nikomu, že? Myslíte jen sám na sebe."
Benteley šel dál. Rita ho po chvíli následovala. "Až bude soudce Waring rozhodovat, to budou všichni tihle nadšenci pobíhat okolo?" vyptával se Benteley. Přišel k vyvýšené síti, ve které se na slunci natáhla opálená těla. "Zdá se, že se všichni mají báječně. Dokonce i MacMillani se baví. Hrozba skončila. Vrah se vzdálil."
Rita si šťastně svlékla šaty, podala je mechanickému sluhovi a vrhla se do jedné z chvějících se pavučin. Protipóle s nízkou gravitací její tělo propustila. Prudce prolétla do hlubin sítě a po chvíli se vynořila, bez dechu a zardělá. Divoce tápala po něčem, čeho by se zachytila.
Benteley jí pomohl vstát. "Nic si z toho nedělejte."
"Zapomněla jsem na nízkou gravitaci." Usměvavá
a vzrušená se od něj odpojila a zamířila ke vzdálenější
části sítí. "Pojďte, je to legrace! Nikdy předtím jsem
si to neuvědomila."
"Budu se dívat," odpověděl Benteley zachmuřeně. Pružné ženské tělo na chvíli zmizelo. Síť se prohýbala a vibrovala. Rita se nakonec vynořila na povrch a malátně se natáhla. Na zpocených zádech a ramenou se jí odráželo umělé slunce. Zavřela oči a spokojeně zívla.
"Je dobré si odpočinout," zamumlala ospale.
"Tady je na to správné místo," parafrázoval Benteley Verricka. "Pokud nemusíte myslet na něco jiného."
Nedočkal se odpovědi. Rita usnula.
Benteley stál s rukama v kapsách, obklopený vířením rozjásaných barev. Kolem něj se přehnali rozesmátí lidé. Znovu a znovu se začínaly hrát nekonečné hry. V rohu hovořili Leon Cartwright a muž s mohutným hrudníkem a zamračenou tváří. Harry Tate, prezident korporace Inter-Plan Visual Industries, gratuloval Cartwrightovi k úspěchu ve střetnutí s prvním vrahem. Benteley je sledoval, dokud se nerozdělili. Nakonec se odvrátil od sítí a zjistil, že se dívá na Eleonoru Stevensovou.
"Kdo to je?" zeptala se Eleonora hlasitě a úsečně.
"Cartwrightova neteř."
"Znáš ji hodně dlouho?"
"Zrovna jsem se s ní seznámil."
"Je hezká. Je starší než já, ne?" Eleonořina malá tvář byla kamenně ztuhlá. Usmála se na něj jako cínová panenka pro štěstí. "Musí jí být přinejmenším třicet."
"Ještě ne," sdělil jí Benteley.
Eleonora pokrčila rameny. "Na tom nezáleží." Najednou se otočila a šla pryč. Benteley ji po chvíli obezřetně následoval.
"Chceš se napít?" zeptala se přes rameno. "Je tu hrozné horko. Z toho všeho ječeni mě bolí hlava."
"Ne, díky," odmítl Benteley, když si Eleonora rychle vzala martini z podnosu u stěny. "Chci zůstat střízlivý."
Eleonora se procházela a nakláněla vysokou sklenici sem a tam ve štíhlých prstech. "Chystají se začít. Nechají rozhodnutí na tom starém hloupém kozlovi."
"Já vím," reagoval Benteley apaticky.
"Stěží ví, o co se jedná. Verrick ho obalamutil v průběhu Shromáždění a udělá to znovu. Máte nějaké zprávy o Moorovi?"
"Zřídili tu pro Cartwrightovu potřebu obrazovku videotelu. Verrickovi je to jedno, neplete se do toho."
"A co je na ní vidět?"
"Nevím. Nenamáhal jsem se podívat." Benteley se zastavil. Pootevřenými dveřmi zahlédl stůl a židle, popelníky, záznamová zařízení. "Je to –"
"To je místnost, kterou připravili." Eleonora najednou vykřikla hrůzou: "Tede, prosím tě, dostán mě odsud!"
Kolem dveří místnosti prošel Reese Verrick.
"On to ví," Eleonoře jektaly zuby, zatímco se bezcílně protahovala mezi veselými lidmi. "Přišla jsem tě varovat – pamatuješ? Tede, on to ví."
"To je špatné," komentoval Benteley neurčitě.
"Tobě je to jedno?"
"Je mi líto," prohlásil Benteley. "Není nic, co bych mohl Verrickovi udělat. Pokud by bylo, nejspíš bych to udělal. A možná taky ne."
"Můžeš ho zabít!" zaječela hystericky. "Máš zbraň. Můžeš ho zabít, dřív než nás zabije oba!"
"Ne," odmítl Benteley. "Já Reese Verricka nezabiju. To je vyloučeno. Počkám a uvidím, co se stane. V každém případě jsem s tím skončil."
"A... se mnou?"
"Věděla jsi o bombě."
Eleonora se zachvěla. "Co jsem mohla dělat?" Pospíchala za ním, šílená náhlým pochopením. "Tede, já jsem to přece nemohla zastavit, ne?"
"Věděla jsi to té noci, kdy jsme byli spolu. Když jsi mě k tomu přemluvila."
"Ano!" Eleonora vklouzla před něj a vyzývavě mu zastoupila cestu. "To je pravda." Zelené oči jí divoce blýskaly. "Věděla jsem to. Ale všechno, co jsem ti říkala, jsem myslela vážně. Myslela jsem to doopravdy, Tede."
"Kristepane," zamumlal Benteley. Znechuceně se odvrátil.

"Poslouchej mě." Prosebně ho chytila za paži. "Reese to také věděl. Všichni to věděli. Nedalo se to změnit – někdo v tom být musel, ne? Odpověz mi!" Klopýtala za ním. "Odpověz mi!" zaječela.
Benteley o krok ustoupil, když se kolem něj k předpokoji s bručením tlačil bělovousý stařík. Zmizel v místnosti a s bouchnutím odhodil těžkou knihu na stůl. Vysmrkal se, kriticky obešel místnost a prohlížel si židle. Nakonec se posadil do čela stolu. Reese Verrick, který stál zachmuřeně u okna, si s ním vyměnil pár slov. O chvíli později následoval soudce Waringa Leon Cartwright.
Benteleyho srdce se znovu rozbušilo, pomalu a odmítavě. Zasedání mohlo začít.

Šestnáct
V místnosti bylo pět lidí.
Na jednom konci stolu seděl soudce Waring, obklopený svými zákoníky a páskami. Leon Cartwright seděl proti mohutné, těžkopádné postavě Reese Verricka. Oddělovaly je dva plné popelníky a ošklivý džbánek s vychlazenou vodou. Benteley a major Shaeffer seděli proti sobě u opačného konce stolu. Poslední židle zůstala prázdná. Ostatní, technici videotelu, úředníci Správy a hodnostáři koncernu, sem neměli přístup. Byli v herně a tělocvičně a slunili se u bazénu. Těžkými dřevěnými dveřmi předpokoje pronikaly slabé vibrace z her.
"Kouření je zakázáno," zamumlal soudce Waring. Pohlédl podezřívavě na Verricka, pak na Cartwrighta a opět na Verricka. "Běží nahrávací zařízení?"
"Ano," potvrdil Shaeffer.
Nahrávací robot svižně přiklouzal kolem stolu a zaujal postavení před Reese Verrickem. "Díky," Verrick si posbíral papíry a chystal se začít.
"To je ten člověk?" zeptal se Waring a ukázal na Benteleye.
"Je to ten, pro kterého jsem přišel," Verrick krátce pohlédl na Benteleye. "Ale není jediný. Všichni porušují přísahy, přestávají být loajální a zrazují mě."
Jeho hlas dozněl do ztracena. "Rozhodně to není jako dřív." Zvedl se a rychle přednesl své prohlášení. "Benteleye propustili v Oiseau-Lyre. Měl klasifikaci, ale byl nezaměstnaný. Přišel za mnou do Batávie a hledal práci pro osm-osmičku. To je jeho třída. V té době se mi dařilo špatně. Nevěděl jsem, co mě čeká, a uvažoval jsem o propuštění části vlastních zaměstnanců. Přesto jsem ho vzal, bez ohledu na své nejisté postavení. Vzal jsem ho k sobě, dal jsem mu byt ve Farben."
Shaeffer krátce pohlédl na Cartwrighta. Měl náskok před tím, co říkal Verrick nahlas.
"Všude vládl nepořádek, ale poskytl jsem Benteleyovi, co chtěl. Zaměstnal jsem ho mezi svými výzkumnými biochemiky. Dal jsem mu ženu, se kterou mohl spát, nakrmil jsem ho a postaral se o něj. Zapojil jsem ho do svého největšího projektu." Verrick trochu zvýšil hlas. "Na vlastní naléhání v něm získal zodpovědné postavení. Prohlašoval, že chce pracovat na úrovni taktiky. Věřil jsem mu a poskytl jsem mu, o co žádal. V kritickém okamžiku mě zradil. Zabil bezprostředního nadřízeného, opustil práci a uprchl. Byl příliš zbabělý, aby pokračoval, proto porušil přísahu. Rozhodující projekt se zhroutil kvůli němu. Přiletěl sem na palubě lodi Správy a pokusil se složit přísahu Quizmasterovi."
Verrick mlčel. Skončil.
Benteley ta slova poslouchal s rostoucím pocitem mírného překvapení. Skutečně to bylo takhle? Waring se na něj zvědavě díval a čekal, až promluví. Benteley pokrčil rameny. Neměl co říct, zcela se mu to vymklo z rukou.
Promluvil Cartwright: "Jakou práci Benteley vykonával v tom projektu?"
Verrick zaváhal: "Dělal v podstatě stejnou práci jako ostatní lidé s třídou osm-osm."
"Byl v tom nějaký rozdíl?"
Verrick okamžik mlčel. "Na žádný si nevzpomínám."
"To je lež," řekl Shaeffer soudci Waringovi. "Ví o rozdílu."
Verrick neochotně přikývl. "Byl tam jeden rozdíl," připustil. "Benteley žádal o klíčové postavení a dostal ho. Mohl by dovést projekt do konečného stádia. Zcela jsem mu důvěřoval."
"Jaké to bylo stádium?" zeptal se soudce Waring.
"Benteleyho smrt," odpověděl Cartwright.
Verrick mu neodporoval. Zamračeně zkoumal své papíry, dokud se ho nakonec soudce Waring nezeptal: "Je to pravda?"
Verrick přikývl.
"Věděl o tom Benteley?" vyptával se soudce Waring.
"Nejdřív ne. Nebylo možné mu tu informaci hned sdělit. Byl mezi personálem nový. Zradil mě, když to zjistil."
Verrickovy těžké ruce křečovitě svíraly papíry. "Zničil projekt. Všichni se vytratili a nechali mě na holičkách."
"Kdo vás ještě zradil?" zeptal se zvědavě Shaeffer.
Verrickova silná čelist se pohnula. "Eleonora Stevensová. Herb Moore."
"Ach," reagoval Shaeffer. "Domníval jsem se, že Moore byl ten člověk, kterého Benteley zabil."
Verrick přikývl. "Moore byl jeho bezprostřední nadřízený. Řídil projekt."
"Jestli Benteley zabil Moora, který vás zradil..." Shaeffer se otočil k soudci Waringovi. "Vypadá to, že Benteley jednal jako loajální vazal."
Verrick zasupěl. "Moore mě zradil potom. Poté, co ho Benteley –" odmlčel se.
"Pokračujte," vybídl ho Shaeffer.
"Poté, co ho Benteley zabil," dokončil Verrick prkenně a s obtížemi.
"Co to má být?" zeptal se nahněvaně soudce Waring. "Nerozumím tomu."

"Řekněte mu, co to bylo za projekt," navrhl Shaeffer mírně. "Pak tomu porozumí."
Verrick se díval před sebe na stůl. Ohnul roh papíru a nakonec promluvil. "Víc nemám, co bych řekl." Pomalu vstal. "Stahuji materiál, který se týká Moorovy smrti. Ten skutečně není důležitý."
"A na čem trváte?" zeptal se Cartwright.
"Benteley utekl a opustil své zaměstnání. Opustil práci, kterou jsem mu přidělil. Tu práci přijal, když mi přísahal. Ale měl zůstat. Byla to jeho práce."
Cartwright se také zvedl. "Víc nemám, co bych řekl," oznámil soudci Waringovi. "Přijal jsem Benteleyovu přísahu, protože jsem ho považoval za legitimně zproštěného předchozí přísahy Verrickovi. Předpokládal jsem, že přísahu porušil Verrick. Benteley byl poslán na smrt, aniž to věděl. Ochránce nesmí poslat klasifikovaného vazala na nedobrovolnou smrt. Pokud má vazal klasifikaci, musí získat jeho písemný souhlas."
Soudce Waring pokýval hlavou.
"Klasifikovaný vazal musí souhlasit. Ochránce může zabít svého klasifikovaného vazala bez jeho souhlasu pouze v případě, že vazal porušil přísahu. Porušením přísahy vazal ztrácí svá práva, ale zůstává majetkem ochránce." Soudce Waring sbíral zákoníky a pásky. "Tento případ závisí na jednom momentu. Pokud uvažovaný ochránce porušil přísahu jako první, uvažovaný vazal se zachoval legálně, měl právo opustit práci a odejít. Pokud však ochránce neporušil svou přísahu dřív, než vazal odešel, pak je vazal zločincem a podléhá trestu smrti."
Cartwright se vydal ke dveřím. Verrick ho následoval s rukama zastrčenýma hluboko v kapsách, v mohutné tváři měl zachmuřený a zamyšlený výraz. "Tak to bychom měli," ukončil Cartwright. "Počkáme na vaše rozhodnutí."

Když došlo k rozhodnutí, Benteley byl s Ritou O'Neillovou. Krátce k němu přistoupil Shaeffer. "Četl jsem myšlenky starého soudce Waringa," řekl. "S konečnou platností se rozhodl."
V lázních nastal "večer". Benteley a Rita seděli v jednom z malých lázeňských barů, dvě nejasné postavy v šeru tančících barevných stínů, které vládlo u jejich stolu. Mezi nimi prskala jediná hliníková svíčka. V místnosti roztroušeně sedělo několik úředníků Správy, kteří šeptali, nepřítomně se dívali před sebe a upíjeli své drinky. Mezi nimi se tiše pohyboval MacMillan. "Ano?" zeptal se Benteley. "Jak se rozhodl?"
"Ve váš prospěch," odpověděl Shaeffer. "Oznámí to během několika minut. Cartwright mě požádal, abych vám to co nejdřív sdělil."
"Takže Verrick na mě nemá žádné právo," Benteley užasl. "Jsem v bezpečí."
"Správně." Shaeffer odcházel od stolu. "Gratuluju." Zmizel ve dveřích a byl pryč.
Rita položila ruku na jeho. "Díky Bohu."
Benteley necítil žádné emoce, jen jakési prázdné omráčení. "Předpokládám, že tím je to vyřízeno," zamumlal. Nepřítomně sledoval barevnou záplavu, která vylezla po zdi, vznášela se na stropě a pak se opět snesla jako tekutý pavouk. Rozplynula se zpět na základní víření a skvrnky, pak se znovu vytvořila a začala se pomalu plížit vzhůru.
"Měli bychom oslavovat," prohlásila Rita.
"Ano, dostal jsem se tam, kam jsem chtěl," Bentetey pomalu dopíjel drink. "Pracuju pro Správu. Přísahal jsem Quizmasterovi. Za tím jsem tenkrát vyrazil. Zdá se to být už dlouho. No, konečně jsem dospěl k cíli."
Díval se upřeně na sklenici a mlčel.
"Jak se cítíš?"
"Moc rozdílně ne."
Rita roztrhala krabičku od zápalek a přikládala úlomky do kovové svíčky. "Ty nejsi spokojený, co?"
"Jsem natolik vzdálen od spokojenosti, jak jen člověk může být."
"Proč?" zeptala se měkce.
"Nic jsem ve skutečnosti nevykonal. Domníval jsem se, že to způsobují koncerny, ale Wakeman měl pravdu. Nejsou to koncerny – je to celá společnost. Ten smrad je všude. To, že jsem unikl ze systému koncernů, nepomohlo mně ani nikomu jinému." Rozzlobeně odstrčil skleničku. "Mohl jsem si jednoduše zacpat nos a předstírat, že tu zápach není. Ale to nestačí. Něco se s tím musí udělat. Celou tu chatrnou a skvělou věc je nutno strhnout. Je zkažená, zkorumpovaná... je připravená padnout na tvář. Ale na jejím místě se musí něco vztyčit, něco je nutné vybudovat. Stržení nestačí. Musím pomoci vybudovat to nové. Ostatní lidé to zřejmě cítí jinak. Já bych rád udělal něco, co by situaci skutečně změnilo. Musím udělat něco, co ji změní."
"Možná to dokážeš."
Z místa, kde seděl, se Benteley zahleděl do budoucnosti. "Jak? Odkud přijde příležitost? Pořád ještě jsem vazal. Jsem stále svázaný a pod přísahou."
"Jsi mladý. Oba jsme mladí. Máme před sebou spoustu let, abychom něco vykonali a naplánovali." Rita pozvedla sklenici. "Máme celý život na to, abychom změnili chod vesmíru."
Benteley se usmál. "V pořádku, na to si připiju." Pozvedl sklenici a dotkl se její sklenice s jasným cinknutím. "Ale moc pít nebudu." Úsměv se mu vytratil. "Verrick je stále nablízku. Počkám s pitím, dokud neodletí."
Rita přestala přikládat útržky papíru do bíle rozžhaveného plamene svíčky. "K čemu by došlo, kdyby tě zabil?"
"Zastřelili by ho."
"Co by se stalo, pokud by zabil mého strýce?"
"Vzali by mu energetickou kartu. Nikdy by se nestal Quizmasterem."
"Stejně nebude Quizmasterem," ozvala se Rita tiše.
"Co tě napadlo?" nastražil se Benteley. "O čem přemýšlíš?"
"Nevěřím, že se vrátí s prázdnýma rukama. V tomhle okamžiku se nemůže zastavit." Vážně na něj pohlédla temnýma očima. "Neskončilo to, Tede. Musí někoho zabít."

Benteley začal odpovídat. V tom okamžiku padl na stůl nejasný stín. Vzhlédl s jednou rukou v kapse, opřenou o chladný kov pažby.
"Ahoj," začala Eleonora Stevensová. "Směla bych se k vám připojit?"
Sedla si a tiše se na ně dívala s rukama klidně založenýma na prsou. Na rtech jí utkvěl mechanický úsměv. Zářivě zablýskala zelenýma očima na Benteleye a pak na Ritu. Její vlasy, bohatě splývající po nahém krku a ramenou, jí v polostínu baru měkce zářily temnou, rudě rezavou barvou.
"Kdo jste?" zeptala se Rita.
Eleonora se naklonila, aby si připálila cigaretu od svíčky. Zelené oči jí tančily. "Pouhé jméno. Už nejsem skutečná osoba. Není to tak, Tede?"
"Raději odsud odejdi," vyzval ji Benteley. "Nemyslím, že by Verrick chtěl, abys byla s námi."
"Verricka jsem neviděla od té doby, co jsme přiletěli. Jenom z dálky. Možná ho opustím, možná prostě odejdu. Zdá se, že to všichni ostatní dělají."
"Buď opatrná," varoval ji Benteley.
"Opatrná? Na co?" Eleonora vyfoukla na Benteleye a Ritu oblak šedého kouře. "Nemohla jsem neslyšet, co jste říkala. Máte pravdu." Oči upírala na Ritu, mluvila rychle ostrým, pronikavým hlasem.
"Verrick se snaží rozhodnout. Chce tebe, Tede, ale spokojí se s Cartwrightem, pokud tě nedokáže dostat. Je ve svých pokojích a snaží se dospět k rozhodnutí. Zvykl si mít nablízku Moora, aby všechno uspořádal do přesných matematických rovnic. Zvolme hodnotu plus 50 za zabití Benteleye. Ale minus 100 za to, že bude v odvetu zabit. Zvolme hodnotu plus 40 za zabití Cartwrighta. Ale minus 50 za ztrátu energetické karty. V obou případech prohraje."
"To je pravda," potvrdil Benteley ostražitě. "Prohraje v obou případech."
"Tady je další příklad," pokračovala Eleonora radostně. "Ten jsem vymyslela sama." Šťastně kývla na Ritu. "Chci říci, vymyslela jste ho vy. Ale já jsem sestavila rovnici. Zvolte hodnotu plus 40 za zabití Cartwrighta. A pak zkuste tohle: zvolte minus 100 Cartwrightovi za to, že je zabit. Tím je vyřešena tahle část, to znamená za Reese. Pak je tam i moje část, ale ta není tak významná."
"Nechápu, o čem mluvíte," prohlásila Rita lhostejně.
"Já ano," řekl Benteley. "Dávej pozor!"
Eleonora už byla v pohybu. Vyskočila tiše jako kočka, popadla hliníkovou svíčku a hodila trubici tryskajících plamenů Ritě do tváře.
Benteley svíčku srazil. Se slabým vrčením se skutálela ze stolu a zařinčela na podlaze. Eleonora tiše proklouzla kolem stolu k Ritě O'Neillové, která seděla a bezmocně si ohmatávala oči. Z černých vlasů a pokožky se jí kouřilo a měla je zuhelnatělé. Zakouřený vzduch v baru zaplnil štiplavý zápach. Eleonora strhla Ritě ruku z tváře. Mezi prsty se jí něco zablýskalo, zubatá jehlice do kravaty, která vyrazila k Ritiným očím. Benteley dívku prudce odstrčil. Zoufale se ho držela, škrábala a bodala naslepo, dokud ji nesetřásl. V šílených zelených očích měla skelný výraz. Prudce se otočila a zmizela v černých stínech místnosti.
Benteley se rychle otočil k Ritě O'Neillové. "Jsem v pořádku," cedila Rita mezi sevřenými zuby. "Díky. Svíčka zhasla a jehlicí mě nedostala. Zkus ji raději chytit."
Lidé na všech stranách vyskakovali a pospíchali k nim. Eleonora už zmizela z baru ven na chodbu. Z nouzové komory hbitě vyjel ošetřovatel MacMillan, zamířil do baru a ke stolu. Rychle lidi zahnal, spolu s nimi i Benteleye.
"Jdi," vyzvala ho Rita trpělivě. Ruce si držela na tváři, lokty se opírala o stůl. "Ty víš, kam jde. Pokus se ji zastavit. Víš, co jí udělá."
Benteley vyšel z baru. Chodba zela prázdnotou. Rozběhl se k výtahu. O chvíli později se vynořil v přízemí lázní. Tu a tam postávalo pár lidí. Na vzdáleném konci chodby zahlédl záblesk zelené a červené. Pospíchal za ním. Zahnul za roh – a na místě ztuhl.
Eleonora Stevensová stála proti Reese Verrickovi. "Poslouchejte mě," naléhala. "Cožpak to nechápete? Je to jediný způsob." V panice ječivě zesílila hlas: "Reese, proboha, věřte mi! Vezměte mě zpátky! Lituju toho. Už to neudělám. Opustila jsem vás, ale už to znovu neudělám. Vždyť jsem za vámi přišla s tímhle, ne?"
Verrick spatřil Benteleye. Lehce se usmál, natáhl ruku a ocelovými prsty pevně sevřel Eleonoře zápěstí. "Už jsme zase pohromadě. Všichni tři."
"Špatně jste to pochopil," řekl mu Benteley. "Nechtěla vás zradit. Je vám úplně oddána."
"Já si to nemyslím," namítl Verrick. "Nestojí za nic. Je zrádná, dětinská. Není k ničemu."
"Tak ji nechtě jít."
Verrick chvíli uvažoval. "Ne," prohlásil nakonec. "Nepustím ji."
"Reese!" kvílela dívka. "Pověděla jsem vám, co říkali! Řekla jsem vám, jak to můžete udělat. Cožpak to nechápete? Teď to můžete udělat. Umožnila jsem to. Vezměte mě zpátky, prosím, vezměte mě zpátky!"
"Ano," připustil Verrick, "můžu to udělat. Ale já už na to přišel dřív."
Benteley rychle vykročil. Tentokrát však nebyl dost rychlý.
"Tede!" zaječela Eleonora. "Pomoz mi!"
Verrick ji popadl a třemi ohromnými kroky ji dovlekl k zásobovacímu průchodu. Za průhledným balonem se rozprostíral mrtvý, pustý povrch Měsíce. Verrick zvedl ječící a zmítající se dívku do výšky a jedním prudkým rozmachem ji rozevlátou prohodil pružnou štěrbinou ven z balonu.
Benteley ochromeně stál a Verrick ustoupil. Dívka klopýtla a upadla do drti a hromad zmrzlých skal. Mlátila kolem sebe rukama, dech jí visel z úst a nosu jako zmrzlý oblak. Pokusila se dostat na nohy. Tělo se napůl otočilo k balonu, tvář měla zkřivenou, oči jí vylézaly z důlků. Na krátký okamžik prosebně lezla jako rozmáčknutý hmyz k Benteleyovi, naprázdno hmatala a svírala prsty.

Pak se hrudník a břicho roztrhly. Benteley zavřel oči, když rozpínající se masa orgánů, které praskaly a svíjely se, vylétla do vakua měsíčního povrchu jako ošklivá exploze organických dílů. Ty okamžitě ztuhly na křehké krystaly. Bylo dokonáno. Dívka byla mrtvá.
Šokovaný Benteley vytáhl ruční zbraň. Chodbou přibíhali lidé a poplašný signál nešťastně vyl kolísavým tónem. Verrick stál nehybně, s neurčitým výrazem v tváři.
Shaeffer vyrazil Benteleyovi pistoli z ochromené ruky. "Není to k ničemu – je mrtvá. Je mrtvá!"
Benteley přikývl. "Ano, já vím."
Shaeffer se shýbl a zvedl pistoli. "Tohle si nechám."
"Projde mu to," řekl bezvýrazně Benteley.
"Je to legální," souhlasil Shaeffer. "Neměla klasifikaci."
Benteley odcházel. Omámeně se vracel ke schodům, k ošetřovně. Kolem něj proplouvaly obrazy mrtvé dívky, promíchané s hořící tváří Rity O'Neillové a mrazivou hrůzou měsíčního povrchu. Doklopýtal ke schodišti a ochromeně se po něm vydal.
Za sebou uslyšel kroky a těžký chraplavý dech. Rampa se otřásla pod ohromnou tíhou. Verrick šel za ním.
"Počkejte okamžik, Benteleyi," ozval se. "Půjdu s vámi. Mám návrh, který chci prodiskutovat s Cartwrightem, obchodní transakci. Myslím si, že ho bude zajímat."

Verrick čekal, dokud si konečně nesedl i soudce Waring, který něco mumlal a zápolil s židlí. Proti němu seděl vzpřímený Cartwright s bledou tváří, který se ještě vzpamatovával z šoku.
"Jak se má vaše neteř?" zeptal se Verrick.
"Bude v pořádku," odpověděl Cartwright. "Díky Benteleyovi."
"Ano," souhlasil Verrick. "Vždycky jsem si myslel, že má Benteley něco do sebe. Věděl jsem, že dokáže jednat, když je to nutné. Eleonora ji zasáhla do tváře?"
"Můžou ji vyléčit umělými transplantáty. Nedostalo se jí to do očí, především byla poškozena pokožka a vlasy. Ta dívka jí šla po očích."
Benteley nedokázal odvrátit zrak od Reese Verricka. Verrick vypadal klidně a soustředěně. Dech se mu vrátil k normálu. Tvář měl šedou a skvrnitou. Ruce se mu však přestaly třást, jako kdyby znovu nabíral síly po orgii sexuálních vášní, křeči krátkého a všespalujícího totálního uvolnění.
"Co si přejete?" zeptal se ho Cartwright. Otočil se k soudci Waringovi. "Nevím, o co se jedná."
"Ne," souhlasil soudce Waring podrážděně. "O co jde, Reesi? Co jste vymyslel?"
"Chtěl jsem, abyste tu byl," sdělil mu Verrick. "Mám pro Cartwrighta nabídku. Chci, abyste si ji vyslechl a posoudil, že je legální." Vytáhl svou masivní pistoli a položil ji před sebe na stůl. "Dostali jsme se do slepé uličky. Myslím, že se mnou všichni budou souhlasit. Nemůžete mě zabít, Leoně. Nejsem vrah, byla by to vražda a vy byste za ni byl odpovědný. Jsem tu jako host."
"Jste tu skutečně vítán," prohlásil Cartwright bezbarvě a neodvrátil od Verricka oči.
"Přiletěl jsem sem, abych zabil Benteleye, ale nemůžu. Je to pat. Pat na všech stranách: nemůžete mě zabít, já nemůžu zabít Benteleye a nemůžu zabít vás."
Ticho.
"Nebo můžu?" pokračoval Verrick zamyšleně. Prohlédl si pistoli. "Myslím, že možná můžu."
Soudce Waring znechuceně promluvil: "Do konce života budete vyřazen z M-hry. To je hloupost. Co tím získáte?"
"Potěšení. Uspokojení."
"To bude nějaké uspokojení, když ztratíte vaši e-kartu?" zeptal se soudce Waring.
"Ne," připustil Verrick. "Ale mám své tři koncerny. To se tím nezmění."
Cartwright se nepohnul. Lehce přikývl a sledoval směr Verrickových úvah. "Přinejmenším z toho vyjdete živý. O to byste měl přede mnou náskok, ne?"
"Správně," souhlasil Verrick. "Nebyl bych Quizmasterem, ale ani vy byste jím nemohl být. Museli by znovu losovat Lahví."
Do místnosti vešel Shaeffer. Krátce pohlédl na soudce Waringa a posadil se. "Leoně, on blufuje," sdělil Cartwrightovi. "Ta dívka mu poskytla ten nápad, dřív než ji zabil. Nemá v úmyslu vás zabít. Chce vás vyděsit –" Shaefferovy chladné oči se přivřely. "Zajímavé."
"Já vím," přikývl Cartwright. "Chystá se mi dát na vybranou: smrt nebo dohodu. Co je to za dohodu, Reesi?"
Verrick zalovil v kapse a vytáhl svou energetickou kartu. "Výměnu. Vaši kartu za moji."
"Tím byste se stal Quizmasterem," podotkl Cartwright.
"A vy budete žít. Vyjdete z toho se životem. Já odejdu s funkcí Quizmastera. Pat je zrušený."
"Tím získáte Benteleye," nadhodil Cartwright.
"Máte pravdu," odpověděl Verrick.
Cartwright se obrátil na Shaeffera: "Zabije mě, pokud odmítnu?"
Shaeffer dlouho mlčel. Nakonec odpověděl: "Ano. Zabije vás. Neodejde odtud, dokud nezabije vás nebo nezíská zpět Benteleye. Pokud neuzavřete obchod, zastřelí vás a vzdá se své karty. Pokud obchod uzavřete, bude mít znovu Benteleye. Tak nebo tak jednoho z vás dostane. Ví, že nemůže dostat oba."
"Čemu by dal přednost?" zeptal se se zájmem Cartwright.
"Raději by měl Benteleye. Dosáhl stádia, kdy vás respektuje. Téměř vás obdivuje. A musí mít Benteleye znovu pod kontrolou."
Cartwright prohledával kapsy, dokud nenašel malý, úhledný balíček energetických karet. Pomalu je probíral. "Je to

legální?" zeptal se soudce Waringa.
"Obchod můžete uzavřít," odpověděl Waring mrzutě. "Lidé je kupují a prodávají pořád."
Benteley se napůl zvedl. Bezmocně gestikuloval. "Cartwrighte, jste skutečně –"
"Sedněte si a buďte zticha," vyštěkl na něj ostře soudce Waring. "Do toho nemáte co mluvit."
Cartwright našel správnou kartu, porovnal ji s ostatními dokumenty a pak ji položil na stůl. "Tady je má karta."
"Přejete si uzavřít obchod?" zeptal se Verrick.
"Správně."
"Chápete, co to znamená? Legálně se vzdáváte svého postavení. Společně se svou kartou ztrácíte všechno."
"Já vím," přikývl Cartwright. "Rozumím zákonu."
Verrick se otočil a podíval se na Benteleye. Chvíli se na sebe upřeně dívali a ani jeden nepromluvil. Pak Verrick zavrčel: "Platí."
"Počkejte," řekl Benteley zastřeně. "Proboha, Cartwrighte. Nemůžete prostě –" bezmocně se odmlčel. "Víte, co se mnou udělá, nebo ne?"
Cartwright ho ignoroval. Vracel malý balíček e-karet do kapsy pláště. "Pokračujte," vybídl mírně Verricka. "Skončeme to, abych mohl jít a podívat se, jak se daří Ritě."
"Výborně," kývl Verrick. Natáhl se a vzal Cartwrightovu energetickou kartu. "Teď jsem Quizmaster."
Cartwright vytáhl ruku z kapsy. Svou malou zastaralou pistolí střelil Reese Verricka přímo do srdce. Verrick, který ještě svíral energetickou kartu, se sesul. Ležel tváří na stole, s doširoka rozevřenýma očima a ústy pokleslými ohromením.
"Je to legální?" zeptal se Cartwright starého soudce.
"Ano," připustil Waring obdivně. "Naprosto." Vážně přikývl. "Samozřejmě ztrácíte balíček e-karet, které máte."
"To si uvědomuji," přisvědčil Cartwright. Hodil je soudci. "Tady v lázních se mi líbí. Je to poprvé, co jsem v moderním rekreačním zařízení. Těším se, že se budu opalovat a odpočívat. Jsem starý muž a jsem unavený."
Benteley se uvolnil. "Je mrtvý. Skončilo to."
"Ano, ovšem," souhlasil Cartwright, "definitivně to skončilo." Vstal. "Teď můžeme jít a podívat se, jak se daří Ritě."

Sedmnáct
Když Benteley a Cartwright vešli na ošetřovnu, Rita O'Neillová stála na nohou. "Jsem v pořádku," začala chraptivě. "Co se stalo?"
"Verrick je mrtev," odpověděl jí Benteley.
"Ano, skonali jsme," dodal Cartwright. Přistoupil k neteři a políbil průsvitnou bledou vrstvu obvazů, které jí pokrývaly tvář. "Ztratila jsi trochu vlasů."
"Dorostou," prohlásila Rita. "Je skutečně mrtvý?" Rozechvěle se posadila na lesklý lékařský stůl. "Zabil jsi ho a zachoval sis přitom život?"
"Zachoval jsem si všechno, kromě energetické karty," odpověděl Cartwright. Vysvětlil jí, co se stalo. "Teď není žádný Quizmaster. Budou muset losovat Lahví. Bude trvat asi den, než připraví mechanismus." Suše se ušklíbl. "Měl bych to vědět, pracoval jsem na tom dost často."
"Tomu se dá těžko uvěřit," Rita vrtěla hlavou. "Připadá mi, jako kdyby tu Reese Verrick byl odjakživa."
"Je to ale pravda." Cartwright prohledal kapsy a vytáhl černý notýsek s oslíma ušima. Něco v něm odškrtl a pak ho zavřel. "Už nám zbývá jen Herb Moore. S tím si ještě musíme dělat starosti. Loď dosud nepřistála a Pelligovo tělo je někde v té oblasti, nejvýš pár set tisíc mil od Plamenného disku." Zaváhal, pak pokračoval. "Ve skutečnosti monitor videotelu ukazuje, že se Moore dostal k Prestonově lodi a vstoupil do ní."
Stísněně se odmlčel.
"Může zničit naši loď?" zeptala se Rita.
"Snadno," přisvědčil Benteley. "Současně nejspíš může zničit i pořádnou část Disku."
"Možná s ním John Preston něco provede," navrhla Rita s nadějí. V hlase jí však neznělo přesvědčení.
"Částečně to závisí na příštím Quizmasterovi," zdůraznil Benteley. "Měl by tam vyrazit nějaký tým a pokusit se Moora zajistit. Tělo bude propadat zkáze, možná by se nám podařilo ho nějakým způsobem zničit."
"Ne potom, co dorazí k Prestonovi," řekl zasmušile Cartwright.
"Myslím, že bychom se s tím měli obrátit na příštího Quizmastera," trval na svém Benteley. "Moore bude představovat hrozbu pro celou soustavu."
"To snadno."
"Myslíte, že s tím bude příští Quizmaster souhlasit?"
"To si myslím," odpověděl Cartwright, "protože příštím Quizmasterem budete vy. Tedy za předpokladu, že ještě máte energetickou kartu, kterou jsem vám dal."
Benteley tu kartu měl. Nedůvěřivě ji vytáhl a prohlížel si ji. Karta mu vyklouzla z roztřesených prstů. Prudce po ní sáhl a škubavým pohybem ji zdvihl. "Vy očekáváte, že tomu budu věřit?"
"Ne, ještě čtyřiadvacet hodin ne."
Benteley kartu otočil a podrobně ji zkoumal. Tahle e-karta vypadala jako každá jiná. Měla stejný tvar, velikost, barvu i povrch. "Kde jste k ní k čertu přišel?"
"Původní vlastník se domníval, že pět dolarů je za ni vzhledem k podmínkám trhu dobrá cena. Jeho jméno jsem zapomněl."
"A vy jste ji nosil u sebe?"
"Nosil jsem jich u sebe celý svazek," přitakal Cartwright. "Téhle jsem se vzdal, ale chtěl jsem zajistit, abyste ji přijal. A chtěl jsem si být jist, že to je legální, závazná transakce. Ne půjčka, ale řádný prodej, takový, jaký probíhá neustále."

"Nechtě mě chvíli, ať se vzpamatuju." Benteleyovi se podařilo zastrčit e-kartu zpět do kapsy. "Tahle bude skutečně vylosována?"
"Ano," kývl Cartwright. "A neztraťte ji."
"V tom případě jste vypracoval systém předpovědi. Tu věc, kterou všichni hledali. Tak jste se stal Quizmasterem."
"Ne," odpověděl Cartwright. "Nedokážu předpovědět pohyby Lahve o nic lépe než kdokoliv jiný. Žádný vzorec nemám."
"Ale vy jste měl tuhle kartu! Víte, k čemu dojde!"
"Já jsem udělal to," připustil Cartwright, "že jsem ovlivnil mechanismus Lahve. V životě jsem měl snad tisíckrát přístup do Ženevy. Ovlivnil jsem ji. Nedokázal jsem předpovídat, co provede, tak jsem udělal druhou nejlepší věc. Nastavil jsem na mechanismu čísla energetických karet, které jsem dokázal koupit, tak, aby vyšla v následujících devíti losováních. Když se nad tím chvíli zamyslíte, stal jsem se Quizmasterem na svou vlastní energetickou kartu, ne na kartu, kterou jsem koupil. Měl jsem to vymyslit lépe. Tohle mě prozradí, pokud někdo věnuje dostatek času tomu, aby to zanalyzoval."
"Jak dlouho dopředu jste na tom začal pracovat?" zajímal se Benteley.
"Když jsem byl mladík. Jako všichni ostatní jsem chtěl spolehlivý systém, kterým bych mohl předpovídat výsledky losování. Prostudoval jsem všechny materiály o konstrukci Lahve, Heisenbergův princip, všechno, co souvisí s náhodnými jevy a předpovědí, příčinou a následkem. Stal jsem se opravářem elektronických zařízení. Když mi táhlo na čtyřicítku, pracoval jsem na Lahvi v Ženevě, až na úrovni základního ovládám. V té době jsem pochopil, že nedokážu předpovědět výsledek losování. Nedokáže to nikdo. Při losování funguje princip neurčitosti. Pohyb subatomových částic, od kterých jsou odvozeny přesuny, nemůže člověk vypočítat."
"Bylo to etické?" zeptal se Benteley. "Tohle převrací hrací desku, ne?"
"Hrál jsem tu hru celé roky," odpověděl Cartwright. "Většina lidí ji hraje po celý život. Pak jsem si začal uvědomovat, že pravidla byla stanovena tak, abych nemohl vyhrát. Kdo by chtěl hrát takovou hru? Sázíte proti bankéři a bankéř pokaždé vyhrává."
"To je pravda," souhlasil Benteley. Po chvíli řekl: "Ne, podvodnou hru nemá smysl hrát. Ale jaká je vaše odpověď? Co uděláte, když zjistíte, že pravidla jsou stanovena tak, abyste nemohl vyhrát?"
"Uděláte to, co jsem udělal já: sestavíte nová pravidla a hrajete podle nich. Pravidla, ve kterých mají všichni hráči stejnou šanci na výhru. A M-hra takovou šanci neposkytuje. M-hra, celý klasifikační systém, je švindl proti nám. Tak jsem si řekl: jaká pravidla by byla lepší? Sedl jsem si a vypracoval je. Od té doby jsem hrál podle nich, jako by už fungovala. A vstoupil jsem do Prestonovy společnosti," dodal.
"Proč?"
"Protože Preston také prohlédl pravidla. Chtěl to, co já, hru, ve které by všichni měli šanci vyhrát. Samozřejmě jsem neočekával, že si na konci všichni odnesou stejnou výhru. Neměl jsem v úmyslu dělit výhru rovným dílem. Ale myslím si, že by všichni měli mít šanci na výhru."
"V tom případě jste věděl, že jste Quizmaster, dokonce ještě dřív, než vám to přišli oznámit."
"Věděl jsem to celé týdny dopředu. Ovlivnil jsem Láhev, když mě naposledy zavolali k opravě. Pokaždé, když jsem pracoval na mechanismu, ovlivňoval jsem ho víc a víc. Při poslední příležitosti se mi podařilo získat úplnou kontrolu. V této chvíli vůbec nepracuje náhodně. Namíchal jsem výsledky na celé roky dopředu... Ale teď to nebude nutné. Tehdy jsem neměl nikoho, kdo by to převzal."
"Co se teď chystáte udělat?" zeptal se Benteley. "Nemůžete znovu získat moc."
"Řekl jsem vám to: půjdu na odpočinek. Rita a já jsme skutečně nikdy nepřerušili práci na tak dlouho, abychom si mohli užívat. Chci strávit dny, které mi zbývají, sluněním v nějakých moderních lázních, jako jsou tyhle. Těším se, že budu spát, rozjímat, vydávat příručky."
"Jaké příručky?"
"O údržbě a opravách elektronických zařízení," vysvětlil Cartwright. "Je to moje specializace."
Promluvila Rita: "Máš asi čtyřiadvacet hodin, Tede. Pak se staneš Quizmasterem. Jsi ve stejné situaci, v jaké byl před několika dny můj strýc. Budeš čekat, až přijdou a oznámí ti to. Trvalo to jen chvilku, když jsme je slyšeli přistát na střeše. A major Shaeffer přidusal dovnitř se svou aktovkou."
"Shaeffer to ví," pousmál se Cartwright. "Společně jsme to vypracovali dřív, než jsem vám tu kartu dal."
"Takže Sbor bude volbu respektovat?"
"Sbor bude respektovat vás," konstatoval Cartwright tiše. "Bude to velký úkol. Věci jsou v pohybu. Hvězdy se otevírají jako růže. Tam venku je Disk... mezistanice. Změní se celá soustava."
"Myslíš si, že to zvládneš?" zeptala se Benteleye Rita.
"Myslím, že ano," přisvědčil Benteley zamyšleně. "Chtěl jsem se dostat někam, kde bych mohl provést změny. Teď tam jsem." Najednou se zasmál. "Nejspíš jsem první člověk, který byl kdy vázán přísahou sám k sobě. Jsem ochránce i vazal současně. Vládnu nad svým životem i smrtí."
"Možná se to ujme," nadhodil Cartwright, na kterého to zapůsobilo. "Zdá se mi, že to je dobrá přísaha. Přebíráte plnou zodpovědnost za ochranu a vykonávání práce. Nemáte nikoho, komu byste se zodpovídal, kromě vlastního svědomí. Je to ten správný výraz?"
Do místnosti přispěchal major Shaeffer. "Podle historických záznamů to je ten správný výraz. Mám nějaké informace. Operátor videotelu poskytl závěrečnou zprávu o Moorovi."
Na chvíli je to zarazilo. Pak Cartwright zareagoval. "Závěrečnou?"
"Lidé od videotelu sledovali syntetické tělo do okamžiku, kdy vstoupilo do Prestonovy lodi. To jste věděli. Tělo vstoupilo do lodi, mluvilo s Prestonem a začalo zkoumat zařízení, které udržuje Prestona. V tom okamžiku obraz zmizel."

"Zmizel? Proč?"
"Podle opravářů syntetické tělo detonovalo. Moore, loď, John Preston a jeho zařízení, vše bylo spáleno na popel. Astronomové na vnitřních planetách už zachytili přímý viditelný obraz."
"Odpálil tu bombu nějaký typ pole?" zeptal se Benteley. "Byla zatraceně náchylná k výbuchu."
"Na obrazu videotelu bylo vidět Moora, jak úmyslně otevírá syntetický hrudník a zkratuje přívody k bombě." Shaeffer pokrčil rameny. "Bylo by zajímavé zjistit, proč. Myslím, že bychom měli vyslat nějaký tým, aby to prozkoumal a zjistil všechno, co může. Nebudu klidně spát, dokud nepoznám celý příběh."
"Souhlasím," přidal se Benteley procítěně.
Cartwright vytáhl černý zápisník. Se zmateným výrazem v zestárlé, vrásčité tváři odškrtl poslední položku a vrátil zápisník do kapsy. "Tak, tím je to vyřízeno. Popel můžeme posbírat později. Právě teď musíme přemýšlet o jiných věcech." Podíval se na své těžké kapesní hodinky. "Loď by měla brzo přistát. Pokud nenastaly žádné komplikace, Groves právě přistává na Plamenném disku."

Disk byl veliký. Brzdící trysky se s drásavým jekotem bránily zesilujícímu tahu gravitace. Kolem Grovese sněžily úlomky barvy na kov, roztříštil se nějaký ukazatel a kdesi v trupu praskl napájecí kabel.
"Asi se zřítíme," zavrčel Konklin.
Groves natáhl ruku a vypnul stropní osvětlení. Řídící kabina se utopila v temnotě.
"Co se čertu děje?" začal Konklin. A pak to uviděl.
Z obrazovky vyzařovalo měkké světlo, bledý a chladný oheň. Vlhce se třpytil na postavách Grovese a Konklina a na ovládacím zařízení. Neviděli ani hvězdy, ani černou prázdnotu vesmíru: před nimi tiše rostla ohromná tvář planety, dokud nezaplnila všechno. Plamenný disk ležel přímo pod nimi. Dlouhý let skončil.
"Je to strašidelné," zamumlal Konklin.
"Tohle viděl Preston."
"Co to je? Nějaký druh řas?"
"Takhle daleko ne. Pravděpodobně radioaktivní minerály."
"Kde je Preston?" zeptal se Konklin. "Domníval jsem se, že nás jeho loď povede celou cestu."
Groves zaváhal a pak neochotně odpověděl: "Moje měřicí přístroje zachytily zhruba před třemi hodinami termonukleární výbuch ve vzdálenosti asi deseti tisíc mil. Od té exploze nebyla Prestonova loď na mých gravitačních indikátorech registrována. Samozřejmě, když je Disk tak blízko, tak malá hmota nemusí –"
Do řídící kabiny přispěchal Jereti. Spatřil obrazovku a zarazil se. "Dobrý Bože. To je ono!"
"To je náš nový domov," řekl Konklin. "Je veliký, co?"
"Jak vzniká tohle podivné světlo? Je to tu jako spiritistická seance. Jste si jisti, že je tohle planeta? Možná je to ve skutečnosti vesmírný had. Nemyslím, že bych chtěl žít na vesmírném hadovi, bez ohledu na jeho velikost."
Konklin opustil kabinu a pospíchal chodbou, která vibrovala a hřmotila. Když sešel po schůdcích a vyšel na hlavní palubě, zdálo se, že ho ta tichá zelená záře sleduje. U dveří své kabiny se na okamžik zastavil a poslouchal.
Dole v nákladovém prostoru shromažďovali svůj chudičký majetek. Shledávali a balili hrnce a pánve, povlečení, jídlo, oblečení. Přes dunění brzdících trysek pronikal šum vzrušených, tlumených hlasů Gardner, údržbář trysek, začínal rozdávat Doddsovy skafandry a helmy.
Konklin strčil do dveří kabiny a vešel.
Marie rychle vzhlédla. "Už jsme na místě?"
"Ještě docela ne. Jsi připravena vstoupit na náš nový svět?"
Marie ukázala na hromádku jejich věcí. "Balím."
Konklin se zasmál. "Ty a všichni ostatní. Strč ty věci zpátky, kde byly. Budeme bydlet tady, dokud nepostavíme podzemní kopule."
"Ach," vydechla Marie. V rozpacích začala cpát věci zpět do zásuvek, poliček a skříněk. "Nevybudujeme ani nějakou kolonii?"
"To jistě ano." Konklin poplácal na přepážku nad svým ramenem. "A tady je."
Marie postávala s náručí plnou šatstva. "Bille, bude to hezké, ne? Chci říct, zpočátku to bude těžké, ale později by to nemělo být tak špatné. Budeme žít hlavně v podzemí, tak jako žijí na Uranu a Neptunu. Je to docela hezké, ne?"
"Zvládneme to." Konklin jí jemně vzal šaty z náručí. "Pojďme dolů do nákladového prostoru, vyhledat si Doddsovy skafandry. Gardner je rozdává."
Uvítala je Janet Sibleyová, nervózní a rozechvělá vzrušením. "Nemůžu se do svého dostat," vydechla. "Je příliš malý!"
Konklin jí pomohl zapnout těžký materiál. "Proboha, pamatujte na to, abyste byla venku opatrná a neposkakovala. Tohle jsou skafandry starého typu. Můžete je poškodit na ostrých kamenech a budete v sekundě mrtvá."
"Kdo vystoupí ven jako první?" zeptala se Marie, zatímco si pomalu zapínala objemný oblek. "Kapitán Groves?"
"Kdokoliv, kdo bude nejblíže průlezu."
"Možná to budu já," ozval se Jereti, který vešel do nákladového prostoru a popadl svůj skafandr. "Možná budu prvním člověkem, který vstoupí na Plamenný disk."
Stále si ještě zapínali skafandry a bavili se v malých nervózních skupinkách, když přistávací sirény s ječením ožily.
"Chyťte se!" překřikoval Konklin ohlušující kvílení. "Držte se něčeho a uveďte v činnost skafandry!"
Loď narazila s řevem, který je rozvál jako suché listí. Všude se rozlétly zásoby a majetek, jak trup prudce vyhazoval a zmítal se. Brzdné trysky sténaly a bojovaly, aby zpomalily kymácení lodi, která ošklivě brázdila ledově tvrdý povrch planety. Světla zablikala a pohasla. V temnotě ohlušilo a ochromilo rozházené pasažéry hřmění trysek a uširvoucí skřípění kovu o skálu.

Konklina to vrhlo do hromady povlečení. Pršely na něj hrnce a pánve. Probojovával se přítmím, dokud nesevřel prsty na nosníku lodního trupu. "Marie!" vykřikl. "Kde jsi?"
Ucítil, jak se pohybuje nablízku v temnotě. "Jsem tady," odpověděla slabě. "Myslím, že mi praskla helma, uniká z ní vzduch."
Konklin ji chytil. "Jsi v pořádku." Loď se ještě pohybovala, peklo hluku a protesty kovu, které postupně ustávaly, až se nakloněná loď neochotně zastavila. Světla zablikala, na kratičký okamžik se rozsvítila, pak znovu zhasla. Někde pomalu a pravidelně odkapávala tekutina. V chodbě mezi hromadami zásob, které se vyvalily ze skříní, praskal oheň.
"Uhaste ten oheň," přikázal Groves. Jereti s hasicím přístrojem nejistě vyšel do chodby. "Myslím, že jsme dorazili," řekl otřeseně, zatímco hasil oheň. Hlas se mu ve sluchátkách jejich přileb lehce chvěl.
Někdo rozsvítil kapesní svítilnu. "Trup to musel vydržet," prohlásil Konklin. "Neslyším žádný významný únik."
"Pojďme ven," vyzvala Marie vášnivě. "Pojďme se na to podívat."
Groves už byl u průlezu. Stál a ztuhle čekal, dokud se u něj všichni neshromáždili, a pak začal ručně otevírat těžké uzávěry. "Nejde proud," vysvětloval. "Někde je přerušené vedení."
Příklop se odsunul. Vzduch se syčením unikl a Groves se vydal ven první, s očima dokořán a náhle oněmělý. Ostatní se hrnuli za ním na schůdky. Na okamžik ohromeně stáli a váhali, pak sestoupili jako skupina.
V půlce cesty dolů Marie klopýtla a Jereti se zastavil, aby ji zachytil. Jeden z japonských optiků se jako první dotkl povrchu. Svižně se přehoupl přes okraj a doskočil na umrzlou skálu. Tvář měl pod velkou helmou vzrušenou a napjatou očekáváním. Usmíval se a mával na ně, aby šli dál.
"Je to v pořádku," křičel. "Žádné obludy v dohledu."
Marie se zastavila. "Podívej," zašeptala. "Podívej se na tu záři."
Planeta byla jedinou plání zeleného světla. Kamkoli se podívali, prostíral se slabý, klidný barevný lesk, měkký a neostrý, na skalách a balvanech, na zemi samotné. Ve slabé zelené fosforescenci se skupinka mužů a žen změnila v podivně nejasné postavy, černé sloupce kovu a plastu, neohrabaně a váhavě sestupující po schůdcích.
"Bylo to tu pořád," pronesl s údivem Jereti. "A nebyl tu nikdo, kdo by se na to díval." Kopl do zmrzlé skály. "My jsme sem vkročili jako první."
"Možná ne," namítl Groves zamyšleně. "Když jsme přistávali, něco jsem zahlédl. Pokusil jsem se doletět tak blízko, jak to šlo, abychom do toho nenarazili." Odepjal výkonnou zbraň, kterou nesl přes rameno. "Preston se domníval, že Disk může být zbloudilec z jiné soustavy."

Na hladkém povrchu před nimi spočívala jakási stavba, budova ve tvaru koule. Byla z nějakého matného kovu, bez detailů a ozdob. Když se k ní s obavami přibližovali, kolem nich vířily a vznášely se zelené krystaly zmrzlého plynu.
"Jak se k čertu dostaneme dovnitř?" zeptal se Konklin.
Groves pozdvihl zbraň. "Nevidím jiný způsob," uslyšeli jeho hlas ve sluchátkách. Stiskl spoušť a pohnul hlavní v pomalém kruhu. "Ten materiál vypadá jako nerezová ocel. Tuhle věc mohli zhotovit lidé."
Konklin a Groves prolezli dírou, z níž se syčením odkapával kov. Když slezli na podlahu koule, dolehl k nim tlumený hukot. Ocitli se v jediné místnosti, v níž bylo bzučící zařízení. Jak tu stáli a rozhlíželi se, kolem nich s jekotem unikal vzduch. "Ucpi to," přikázal Groves.
Společně se jim podařilo uzavřít trhlinu, kterou vyřízla jejich zbraň. Pak začali zkoumat řadu přístrojů a vedení.
"Vítejte," promluvil klidně suchý, chraplavý hlas. Rychle se otočili se zdviženou zbraní. "Nebojte se," pokračoval stařec. "Jsem jenom další lidská bytost, jako jste vy."
Konklin a Groves stáli jako vrostlí do kovové podlahy. "Dobrý Bože," vydechl Groves přiškrceně. "Ale já jsem myslel –"
"Já jsem John Preston," prohlásil stařec. Konklinovi přejel mráz po zádech. Zuby mu začaly cvakat. "Říkal jsi, že jeho loď byla zničena. Podívej se na něj, musí být starý milion let. A je v tom roztoku." Papírově tenké rty se jakoby souhlasně pohnuly a z mechanických reproduktorů znovu zazněl suchý šepot.
"Jsem velice starý," pokračoval Preston. "Jsem téměř úplně hluchý a paralyzovaný." Ústa se zkroutila v polovičním úsměvu. "Mám artritidu, jak pravděpodobně víte. A někde po cestě jsem ztratil brýle. Proto vás skutečně nemůžu dost dobře rozeznat."
"Tohle je vaše loď?" vyptával se Konklin. "Vy jste tu přistál před námi?"
Stará hlava, podepíraná obručí, přikývla.
"Sleduje nás," řekl Groves. "Působí to děsivě. Není to přirozené."
"Jak dlouho tu jste?" zeptal se Konklin prastarého zvadlého tvora ve výživné lázni.
"Musíte mi prominout," odpověděl Preston. "Nemůžu sejít dolů a podat vám ruku."
Konklin zamrkal. "Myslím, že mě neslyší," vyslovil stísněně.
"Představujeme Prestonovu společnost," řekl Groves rozpačitě. "Pokračujeme ve vaší práci. Jste –"
"Bylo to dlouhé čekání," přerušil ho stařec. "Spousta vyčerpávajících let. Strašná spousta dlouhých dní v osamělosti."
"Něco není v pořádku!" vyhrkl vyděšeně Konklin. "Něco s ním je!"
"Je hluchý a slepý."
Konklin se vydal k řadě strojů. "Tohle není loď. Je to něco jiného, podobného lodi, ale není to loď. Myslím –"
"Chci vám povědět o Plamenném disku," přerušila ho Prestonova suchá, chraplavá slova. "Právě to mě zajímá. To považuji za důležité."
"My také," reagoval překvapený a zmatený Groves.
Konklin horečnatě zkoumal hladký vnitřní povrch koule. "Tohle nemá žádné hnací trysky! Nemůže nikam letět! Má nějaký antigravitační štít, jako značkovací bóje." Odskočil od strojů. "Grovesi, tohle je bóje. Začínám to chápat."

"Musíte mě vyslechnout," mluvil Preston. "Musím vám povědět o Disku."
"Těch bójí musí být víc," prohlásil Konklin. "Tahle zřejmě byla odnesena sem dolů, stáhla ji silná gravitace. Musí jich existovat tisíce, všechny přesně stejné." Grovesovi to pomalu docházelo. "Dostali jsme se do kontaktu se sérií bójí, ne s lodí. Každá z nich nás vedla k následující. Sledovali jsme řadu bójí celou cestu sem, jednu po druhé."
"Dělejte, co chcete," přerušil ho suchý, neúprosný hlas. "Ale poslouchejte, co vám musím říct."
"Zmlkněte!" vykřikl Konklin. "Musím tady zůstat," vyslovil pomalu a namáhavě Preston. Volil slova s nekonečnou pečlivostí. "Netroufnu si odejít. Pokud bych –"
"Prestone," vykřikl divoce Konklin. "Kolik je dvě a dvě?"
"Nic o vás nevím," pokračoval neoblomný šepot. "Opakujte po mě!" vykřikl Konklin. "Pásla ovečky v zeleném háječku, pásla ovečky v černém lese!"
"Nech toho," vyštěkl Groves na hranici hysterie. "Zbláznil ses?"
"Hledání bylo dlouhé," dál jednotvárně skřípal Prestonův chraptivý šepot. "A výsledek nebyl žádný. Vůbec žádný."
Konklin se uvolnil. Poodešel k trhlině, kterou vyřízli. "Není to živé. To není živná lázeň. Je to nějaká těkavá substance, na kterou je promítán obraz. Obrazové a zvukové pásky jsou synchronizované tak, aby vytvořily kopii. Zemřel před sto padesáti lety."
Vládlo ticho, kromě suchého, šeptajícího Prestonova hlasu, který stále pokračoval.
Konklin oderval záplatu a vyškrábal se z koule ven. "Pojďte," vybídl ostatní. "Pojďte dovnitř."
"Většinu jsme zachytili ve sluchátkách," řekl Jereti, zatímco se soukal do koule. "O co se vlastně jednalo? Co to k čertu bylo s tou ovečkou?"
Spatřil repliku Johna Prestona a zmlkl. Ostatní se škrábali dovnitř za ním, vzrušení a bez dechu. Jeden po druhém se zastavovali, když uviděli starce a uslyšeli tichá, chraptivá slova šeptaná řídnoucím vzduchem koule.
"Uzavřete to," přikázal Groves, když se dostal dovnitř poslední z japonských optiků.
"Je to –" začala Marie pochybovačně. "Ale proč mluví takhle? Jako by jenom... recitoval."
Konklin položil neohebnou rukavici skafandru dívce na rameno. "Je to jen obraz. Zanechal jich stovky, možná tisíce, roztroušené ve vesmíru, všude okolo. Aby upoutal lodi a přivedl je k Disku."
"Takže je mrtvý!"
"Zemřel už dávno," vysvětloval Konklin. "Už podle pohledu na něj můžeš poznat, že zemřel velmi starý. Nejspíš několik let poté, co objevil Disk. Věděl, že jednoho dne poletí lodi tímhle směrem. Chtěl přivést jednu z nich sem, na svůj svět."
"Myslím, že nevěděl, že bude existovat Společnost," řekla smutně Marie. "Neuvědomil si, že by někdo mohl skutečně hledat Disk."
"Ne," souhlasil Konklin. "Ale věděl, že tímhle směrem poletí lodi."
"Je to trochu... zklamání."
"Ne," opravil ji Groves. "To si nemyslím. Neměj z toho špatný pocit. Je to jen fyzická část Prestona, která je mrtvá. A ta část doopravdy není moc důležitá."
"To si myslím," přisvědčila Marie. Rozveselila se. "Je to taky trochu zázrak. Svým způsobem je to jako zázrak."
"Zmlkni a poslouchej," vyzval ji měkce Konklin. Všichni ztichli a poslouchali.
"Není to nesmyslné nutkání," říkal povadlý obraz starce. Mrtvýma očima upřeně hleděl přes skupinku lidí. Neviděl je, neslyšel je, nebyl si vědom jejich přítomnosti. Místo toho mluvil k velice vzdáleným posluchačům, k divákům daleko odsud. "Není to zvířecí instinkt, který nás udržuje v neklidu a nespokojenosti. Řeknu vám, co to je: je to nejvyšší cíl člověka – potřeba růstu a pokroku... nalézat nové věci... rozpínat se. Rozšiřovat se, dosahovat nových prostorů, zkušeností, pochopit a žít ve stylu rozvoje. Odvrhnout rutinu a opakování, přerušit bezmyšlenkovitou jednotvárnost a vrhnout se vpřed. Jít stále dál..."